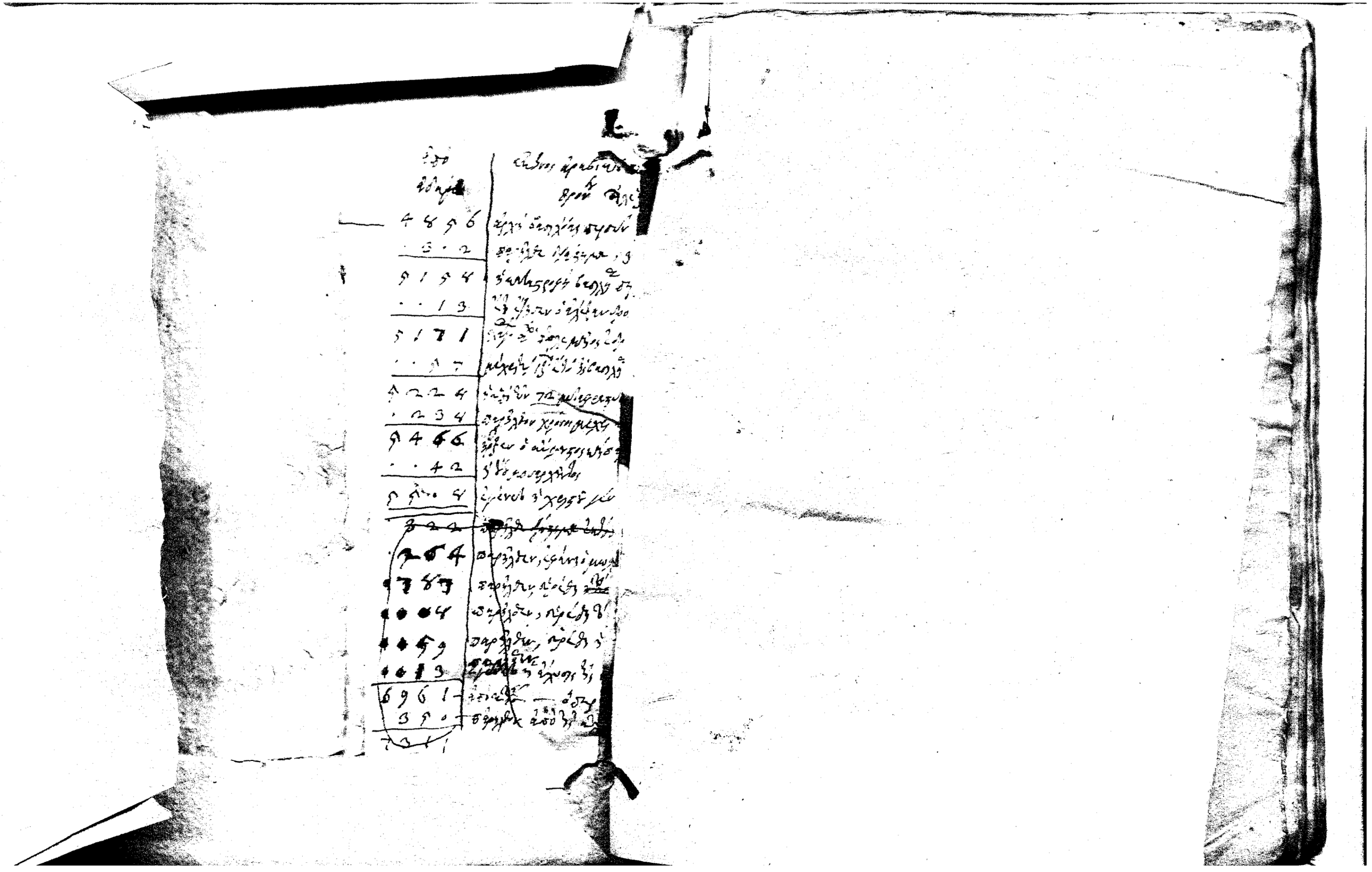

ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΛΛΙΕΡΓΟΥ

ΤΟΥ ΣΑΝΤΟΠΟΥΛΛΟΥ,

Σωναξάρια εἰς τὰς Ἐπισήμους ἑορτὰς,

ΤΟΥ ΤΡΙΩΔΙΟΥ, ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΥ.

Μεταφρασθέντα εἰς κοινὴν γλῶσσαν, παρὰ τοῦ ὁσιωτάτου
ἐλαχίστου, Ματθαίου Κιγάλα τοῦ Κυπρίου:-

Con licentia de' Superiori, & Privilegio.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑΙΣ.

Παρὰ Γαετάνῳ Ἀντωνίῳ τῷ Γουλιανῷ.

Ἐπὶ ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ,
καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ:-

ΦΧΡ

ΠΙΝΑΞ
ΤΩΝ ΘΥΝΑΞΑΡΙΩΝ
ΤΟΥ ΤΡΙΩΔΙΟΥ,
ΚΑΙ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΥ:

ΠΡόλογος Νικηφόρου τοῦ Ξανθοπούλου εἰς τὰ αὐτὰ Σωωξάεια. εἰς φύλλα ά.
Σωωξάεισμ, τῇ κυριακῇ τοῦ Τελώνου, Φαρισαίου. εἰς φύλ. β΄.
Σωωξάεισμ, τῇ κυριακῇ τοῦ ἀσώτου. εἰς φύλ. δ΄.
Σωωξάεισμ, τῷ Σαββάτῳ τῶν κεκοιμημένων. εἰς φύλ. ς΄.
Σωωξάεισμ, τῇ κυριακῇ τῆς ἀποκρέω. εἰς φύλ. ιά.
Σωωξάεισμ, τῷ Σαββάτῳ τῆς Τυροφάγου. εἰς φύλ. ιδ΄.
Σωωξάεισμ, τῇ κυριακῇ τῆς τυρινῆς. εἰς φύλ. ιέ.
Σωωξάεισμ, τῷ πρώτῳ Σαββάτῳ τῶν μηνείων. εἰς φύλ. ιθ΄.
Σωωξάεισμ, τῇ κυριακῇ πρώτῃ τῶν μηνείων. εἰς φύλ. κά.
Σωωξάεισμ, τῇ κυριακῇ, β΄. τῶν μηνείων. εἰς φύλ. κς΄.
Σωωξάεισμ, τῇ κυριακῇ, γ΄. τῶν μηνείων. εἰς φύλ. κθ΄.
Σωωξάεισμ, τῇ κυριακῇ δ΄. τῶν μηνείων. εἰς φύλ. λά.
Σωωξάεισμ, τῇ δ΄. τοῦ μεγάλου Καρνόμος. εἰς φύλ. λβ΄.
Σωωξάεισμ, τῇ παρασκευῇ τοῦ ἁγιασμοῦ. εἰς φύλ. λγ΄.
Σωωξάεισμ, τῇ κυριακῇ, ε΄. τῶν μηνείων. εἰς φύλ. λζ΄.
Σωωξάεισμ, τῷ Σαββάτῳ τοῦ Λαζάρου. εἰς φύλ. λή.
Σωωξάεισμ, τῇ κυριακῇ τῶν βαΐων. εἰς φύλ. μ΄.
Σωωξάεισμ, τῇ ἁγίᾳ, καὶ μεγάλῃ δευτέρᾳ. εἰς φύλ. μά.
Σωωξάεισμ, τῇ ἁγίᾳ, καὶ μεγάλῃ τρίτῃ. εἰς φύλ. μγ΄.
Σωωξάεισμ, τῇ ἁγίᾳ, καὶ μεγάλῃ τετράδι. εἰς φύλ. μέ.
Σωωξάεισμ, τῇ ἁγίᾳ, καὶ μεγάλῃ πέμπτῃ. εἰς φύλ. μθ΄.

Σωω-

ΠΙΝΑΞ

Σωαξάεσομ, τῇ ἁγίᾳ, καὶ μεγάλῃ παρασκευῇ. εἰς φύλ. μγ΄.
Σωαξάεσομ, τῷ ἁγίῳ, καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ. εἰς φύλ. μη.

ΤΟΥ̃ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΥ̃:-

ΓΥμναξάεσομ, τῇ ἁγίᾳ Ϛ μεγάλῃ κυριακῇ τῶ Πάσχα. εἰς φύλ. μθ΄.
Σωαξάεσομ, τῇ παρασκευῇ τῆς διακοσιμήσιμ. εἰς φύλ. ξβ΄.
Σωαξάεσομ, τῇ κυριακῇ τῶ Θωμᾶ. εἰς φύλ. ξε΄.
Σωαξάεσομ, τῇ κυριακῇ τῶν μυροφόρων. εἰς φύλ. ξζ΄.
Σωαξάεσομ, τῇ κυριακῇ τῶ παραλύτυ. εἰς φύλ. ξθ΄.
Σωαξάεσομ, τῇ τετάρτῃ τῆς μέσο Πεντηκοστῆς. εἰς φύλ. οά.
Σωαξάεσομ, τῇ κυριακῇ τῆς Σαμαρείτιδος. εἰς φύλ. οβ΄.
Σωαξάεσομ, τῇ κυριακῇ τῶ τυφλῶ. εἰς φύλ. οϛ΄.
Σωαξάεσομ, τῇ πέμπτῃ τῆς ἀναλήψεως. εἰς φύλ. οθ΄.
Σωαξάεσομ, τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ. εἰς φύλ. π΄.
Σωαξάεσομ, τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς. εἰς φύλ. πγ΄.
Σωαξάεσομ, τῇ δευτέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς. εἰς φύλ. πε΄.
Σωαξάεσομ, τῶν ἁγίων πάντων. εἰς φύλ. πη΄.

ΤΕΛΟΣ ΠΙΝΑΞ.

α΄.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΩΝ

ΤΩΝ ΣΥΝΑΞΑΡΙΩΝ

Τοῦ Ξανθοπούλλου, εἰς τὸ τοῦ Τελωδίου Σωαξάεια:-

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ ΤΟΥ̃ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΛΟΥ

Σωαξάεια εἰς τὰς ἑορτὰς τὰς Θεοτόκυ τῶ Τελωδίυ, διὰ ποίαν αἰτίαν ἐτάχθησαν παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων νὰ ἑορτάζωνται καθὼς εἶναι τώρα. Ὁ ὁποῖος παραδίδει τὴν ὑποθεσιν τῆς κάθε μιᾶς, πῶς καὶ πότε ἔγινεν ἀρχῆς. Ὁμῶς μερικὰ γνωρίσματα, Ϛ ἀλληγορίας. Ἀρχίζυν δὲ ἀπὸ τῶ Τελώνυ, Ϛ τῶ Φαρισαίυ, Ϛ τελειώνυν ἕως τῶν ἁγίων πάντων. Πρέπει γοῦν νὰ ἀναγινώσκεται πρῶτον τὸ Σωαξάεσομ τῶ Μωσέως καθὼς εἶναι συνήθεια. Μετέπειτα δὲ νὰ ἀναγινώσκωνται, καὶ αὐτὰ τῶ Τελωδίυ:-

ΓΙΣ τὴν αὐτὴν ἡμέραν σὺν Θεῷ ἀρχήζομεν, Ϛ τὸ Τελώδιον. Τὸ ὁποῖον πολλοὶ τῶν ἁγίων Πρῶν χρησίμως μὲ πολλὴν φροντίδαν τὸ ἐμελύργησαν, καὶ μεθύμνοι ἀπὸ τὸ ἅγιον πνεῦμα. Πρῶτος δὲ ἀπὸ ὅλυς ὁ μέγας ποιητὴς Κοσμᾶς, ἔβαλεν κατὰ νοῦν τῶτο, καὶ ἔκαμνεν τὰς τρεῖς ᾠδὰς μόνον, λογιάζων εἰς τύπον τῆς ἁγίας, Ϛ ζωαρχικῆς Τριάδος, τὴν ἁγίαν, Ϛ μεγάλην ἑβδομάδαν τῶν ἁγίων παθῶν τῶ κυ Ϛ θεῦ, καὶ σρ ἡμῶν Ἰῦ Χῦ. Βάλλοντας εἰς τὰ ἀκρόστιχα τῶν Κανόνων, τὸ ὄνομα τῆς καθ᾽ ἡμέρας. Ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζηλεύοντες, Ϛ οἱ λοιποὶ τῶν Πατέρων, Ϛ πλέων τῶν ἄλλων Θεόδωρος Ϛ Ἰωσὴφ οἱ Στυδίται, εἰς τὰς λοιπὰς ἑβδομάδας τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς, ἐσυνάξαν μὲ πολλὴν κόπον ἀπὸ πολλὰς λόγυς τῶν Πατέρων, διαλέγοντάς ὅλον τὸ ἄνθος, συνήρμοσαν Ϛ κατέταξαν τὰς ᾠδὰς Ϛ τὰ ἄλλα τῆς Βιβλίυ θεαρέστως, Ϛ παρέδωκάν το πρῶτον εἰς τὴν μονὴν τῶν Στυδίου ὅπου ἐκατοικοῦσαν: Καὶ ἐπειδὴ τὴν πρώτην τῶν ἡμερῶν ἡ κυριακὴ πορίεχεν ὡσαὶν ἀναστάσιμος, Ϛ πρώτη, Ϛ ὀγδόη, Ϛ ἑξάτη. Μὲ δίκαιον λόγον εἰς τὴν δευτέραν ἡμέραν, διέταξαν τὴν πρώτην ᾠδήν. Καὶ εἰς τὴν τρίτην, τὴν δευτέραν. Καὶ εἰς τὴν τετάρτην, τὴν τρίτην. Ϛ εἰς τὴν πέμπτην, τὴν τετάρτην, Ϛ εἰς παρασκευὴν,

τὴν πέμπτην. Εἰς δὲ τὸ Σάββατον ἑβδόμην τὴν ἕκτην. Ἐν τῇ ἑβδόμῃ ὠδὴν. Καὶ ταῖς λοιπαῖς δύο, ἤγουν ὀγδόην, Ἐννάτην, ὡσαὐτως κυριώτερας ὀπτὰ εἶναι, Σ δεκαπέντε ἀπὸ τοῦ καμηλαύ ἡμέραν τῆς ζῴης. Καθὼς ἐκαμψε, Ἐ ὁ θεῖος Κοσμᾶς, Ἐ ἐμελούργησεν εἰς τὸ μεγάλον Σάββατον τετραῳδίαν, ἤγουν τέσσαρας ὠδάς. Ἀμκαλὰ, Σ ὕστερον ὁ σοφώτατος Βασιλάκης Λέων, ἐπρόσταξεν τὸν Μοναχὸν Μάρκον ὀπτὰ ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος ὑδρούντος, Σ ἐτελείωσεν ἡ Κανόνα ὅλον. Κατὰ χάριν δὲ λέγεται Τριῳδίον, διότι δὲν εἶναι ὅλον τρεῖς ὠδαῖς, ἀλλ' ἔχει Ἐ πολλὰς τελείας Κανόνας. Ἀλλ' ὡς φαίνεται, ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀπὸ τὰ πλατύτερα ποιήματα Ἢ διατὶ ἐγίνησαν τὰ τῆς μεγάλης ἑβδομάδος πρῶτα ἀπὸ ὅλα. Ὁ σκοπὸς δὲ τῆς αἰγίων Πρώτων εἶναι, νὰ μᾶς ἀναφέρῃ διὰ μέσου τῆς Βιβλίου ὅλης τοῦ Τριῳδίου, μὲ συντομίαν ὅλων ἡ ἀπορρησίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀρχῆς, Σ ἕως τώρα νὰ μᾶς τὴν ἐνθυμήσῃ, Σ νὰ τὴν φανερώσῃ εἰς ὅλους. Πῶς δὲ ἀντὸν ἐπλάσθημεν. Καὶ τὴν ἐντολὴν ὁπὸ μᾶς ἔδωσεν διὰ νὰ φυλάξωμεν, ἐπαρέβημεν τὴν, Σ ἀξιώθημεν ἀπὸ τὸν τρυφὴν τοῦ Παραδείσου, Σ ἐρρίφθημεν ἔξω, μὲ τὸν φθόρον τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως, Σ ἐχθροῦ, ὁπὸ ἐγκρεμνάσθη διὰ τὴν ἔπαρσιν. Καὶ πῶς ἀνεισκόμεθα ὑστερημένοι ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ, Σ ἔσυρμέμας ὁ διάβολος εἰς τὰ θελήματά του. Καὶ πῶς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ Ἐ λόγος, κατέβη ἀπὸ τὴν ἰδίαν του ἀνάπαυσιν, ἐκλίνεν τοὺς οὐρανοὺς Σ κατέβη, Σ ἐνοίκησεν εἰς τὴν ἁγίαν παρθένον, Ἐ ἔγινεν διὰ μᾶς ἄνθρωπος. Καὶ μὲ τὴν πολιτείαν τῆς ζωῆς του, ἐφανέρωσέν μας πῶς νὰ ἀναβαίνωμεν εἰς τοὺς οὐρανούς. Πρῶτον μὲν διὰ μέσου τῆς ταπεινώσεως, Ἐ μητέρας, Ἐ ἀποχῆς τῶν κακῶν. Ἔτι δὲ Ἐ μὲ ταῖς λοιπαῖς τοῦ Χῦ πράξεις. Καὶ πῶς ἔπαθε, Σ ἀπέθανε. Καὶ πάλιν ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανούς Καὶ ἀνάπαυσε τὸ ἅγιον πνεῦμα Θεῖον τοὺς ἁγίους αὐτοῦ μαθητάς, Σ Ἀποστόλους. Καὶ ὁμιλήσαμεν εἰς τὰ ἔθνη πάντα πῶς ἦναι ὁ Θεός, Σ τέλειος Θεός. Ἔτι δὲ δείχνει τί θαύματα ἐνήργησαν οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι διὰ τῆς χάριτος τοῦ παναγίου πνεύματος. Καὶ πῶς μὲ τὸ κήρυγμάτους ἐσύναξαν ἀπὸ τὰ πέρατα πάντας τοὺς ἁγίους εἰς ἕνωσιν, διὰ νὰ ἀναπληρώσουν τὸν ἄνω κόσμον. Τὸ ὁποῖον ἔργον ἄνωθεν, Σ ἀρχῆς ἦτον ὁ σκοπὸς τοῦ κτίσματος. Ταῦτα ὅλα τὰ περιέχει τὸ Τριῴδιον. Ὅμως ἀνταῖς αἱ τρεῖς ἑορταῖς, λέγω τοῦ Τελώνου, Σ τοῦ Φαρισαίου, τοῦ ἀσώτου, Σ τῆς δευτέρας παρουσίας ἐλογίσθη εἰς τοὺς Πατέρας ὡσὰν κάποια παραβολήν, Σ προγυμνασία, ἤγουν τελειωτὴ Σ μάθησις τῆς μητέρας. Διὰ νὰ παρασκευασθῶμεν, Σ νὰ γονυκλίνωμεν ἕτοιμοι πρὸς τοὺς πνευματικοὺς ἐγκώμιας τῆς μητρὸς ἡμῶν.

μητρὸς ἡμῶν. Καὶ νὰ ἀποδιώξωμεν τὴν ἀπὸ συνηθείας κακὴν ἕξιν τῆς πολυφαγίας. Καὶ δὴ πρῶτον ἀπὸ ὅλα διέταξαν τὴν παραβολὴν τοῦ Τελώνου, Ἐ τοῦ Φαρισαίου, προφήτησαν τὴν ἑβδομάδα ὀνομάζοντες. Ὡσὰν πῶς ἐκεῖνοι ὁπὸ μέλλουν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τοὺς σωματικοὺς πολέμους. μανθάνουν πρῶτον ἀπὸ τοὺς στρατηγοὺς, εἰς τὸν καιρὸν νὰ ἀκούουν, καὶ νὰ συλλυπῶνται τοὺς παθόντας. Καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τοῦ πολέμου νὰ τὰ ἔχουν ἕτοιμα, Σ διώχνοντες πᾶσα ἐμπόδιον ἀπὸ τὴν μέσην, μὲ προθυμίαν νὰ θωρακίζωνται τοὺς ἐγῶνας διὰ νὰ κάμουν ὅσον ἀπαιτεῖ ἡ χρεία. Καὶ πολλαῖς βολαῖς πρὶν νὰ συμπλακοῦν νὰ πολεμήσουν μὲ τοὺς ἐχθροὺς, δέχονται εἰς αὐτοὺς λόγους Ἰσχυροὺς, Σ παραδείγματα διὰ νὰ τοὺς παρακινήσουν εἰς ζῆλον τῆς ἀνδρείας, τοσοῦτον ὅτι τοὺς ἀποξένουν ἀπὸ τὴν ψυχικὴν πᾶσαν δειλίαν, Σ ραθυμίαν, ὄκνον, Σ ἔτι ἄλλο ὁπὸ τοὺς προξενεῖ κίνδυνον. Τὸν αὐτὸν τρόπον, Σ οἱ θεῖοι πατέρες, προφωνοῦν Σ διαλαλοῦν εἰς ἡμᾶς τὴν ἀντίφασιν ἤγουν, τὸν κατὰ τοῦ δαιμονικοῦ πόλεμον, ὁπὸ ἀκολουθεῖ τῆς μητρός. Ὡσὰν νὰ μᾶς ἔλεγαν. Ὅτι πᾶν πάθος πρὸ πολλοῦ χρόνου κατοικισμένον τοὺς γύρω εἰς τὴν ψυχικὴν μάχαν, Σ ἔγινεν ἀπὸ τὸν πολὺν καιρὸν ὡσὰν ἤγουν νὰ τὸ ἀποξηράσωμεν, Σ ὅτι ἔργον ἀναθὸν δὲν ἔχομεν καμομένον, νὰ συνδάσωμεν νὰ τὸ ἀποκτίσωμεν. Καὶ ὡς πρέπει καλὰ ἁρματωμένοι, Ἐ ἑτοιμασμένοι, νὰ ἀρχίσωμεν τοὺς ἀγῶνας τῆς μητρός. Καὶ λοιπὸν ἔχοντας, Ἐ πρῶτον ὅπλον πρὸς ἀρετὴν, εἶναι ἡ μετάνοησις Σ ἡ ταπείνωσις, Σ πάλιν ἐμπόδιον πρὸς ἐκεῖνον μεγάλον εἶναι, ἡ ἔπαρσις Ἐ ἡ ὑπερηφάνεια, διὰ τοῦτο τὴν αὐτὴν ἀξιόνουσιν παραβολὴν ἀπὸ τὸν ἱερὸν Εὐαγγέλιον πρώτην πάντων ἐβάλασιν ἐμπρός. Διὰ μὲν τὸν Φαρισαῖον διδάσκουσίν μας νὰ ἀποδιώξωμεν τὸ πάθος τῆς ἀλαζωνείας, Σ τῆς ἐπάρσεως, διὰ δὲ τοῦ τελώνου πάλιν τὸ ἐναντίον, ἤγουν νὰ ἀγκαλιασθῶμεν τὴν ταπείνωσιν, Σ μετάνοιαν. Σ ἐπειδὴ νὰ εἶναι χειρότερον ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη, Σ πρῶτον, ἡ ὑπερηφάνεια, Σ ἡ ἔπαρσις, διὰ τὴν ὁποίαν ἔπεσεν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ὁ διάβολος, ὁπὸ ἦτον πρῶτον φῶς, Σ διὰ αὐτὰ τὰ πάθη ἔγινεν, Ἐ λέγεται σκότος. Ὁμοίως Ἐ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ γένους μας τοῦ Ἀδὰμ ἠδίωξεν, Ἐ ἔξω ἀπὸ τὴν τρυφὴν τοῦ Παραδείσου ἔγινεν διὰ αὐτὰ, παραγγέλλουσίν μας οἱ ἅγιοι μὲ κάποιον τρόπον, ὅτι μηδεὶς νὰ ἐπαυρέται εἰς τὰ κατορθώματά του, ὑδὲ νὰ ὑφώνεται ἐαυτόν του κατὰ τοῦ γειτονός του. Ἀλλὰ πάντοτε νὰ εἶναι ταπεινός. Διότι ὁ κύριος τοὺς μὲν ὑπερηφάνους ἀντιπολεμεῖ. Τοὺς δὲ ταπεινοὺς δίδοντας τὴν χάριν. Κάλλιον εἶναι νὰ ἁμαρτάνει τινὰς Σ νὰ θωρρέφει

χρέφει εἰς μετάμοιαμ. Η᾽ μὰ κατορθώμμει ἀρετιώ, Ϛ μὰ καυχᾶται. Ὅτι λέγει ὁ κῦ πῶς καλέβη δεδικαιωμμένος ὁ τελώνης, ἢ ὁ Φαρισαῖος. Τὸ λοιπὸμ φαμερώμμειμας ἡ παραβολὴ μὰ μιὼ ἐπαίρεται κὰμ εἷς ἐὰμ εἶμαι, Ϛ ἀναμάρετος, ἀλλὰ πάμτοτε μὰ ταπειμώμμεται. Καὶ μὰ παρακαλεῖ ἢ θεὸμ ἐκ ψυχῆς, ἂμ εἶμαι Ϛ πολλὰ ἁμαρτωλὸς διότι δὲμ εἶμαι μακρὰ ἡ διόρθωσις, Ϛ σῴζατι. Τελώνης δὲ εἶμαι ἐκεῖμος ὁπῦ πακπώμμει τὰ τέλη ἢ ἀρχόμτωμ διἄκραμ ἀδικίαμ, Ϛ παρακορδαίμει μὲ ἐκείμα. Φαρισαῖος δὲ τετέρμ ἧχοχώτατος εἰς τὶω δικαιοσωίλω, Ϛ ἀπ᾽ ὅλως φρομιμώτερος. Σαδδυκαῖος δὲ ἀπὸ καποιομ Σαδὼκ ἤγουμ δίκαιος. Διότι Σεδὲκ Ε᾽βραϊκὰ λέγεται ἡ δικαιοσώη. Τρεῖς αἱρεσεις ἦτομ εἰς τὲς Ε᾽βραίυς. Ε᾽σσαίους Φαρισαίους, Ϛ Σαδδυκαίους. Οἱ ὁποῖοι δὲμ ἐδέχυμτο μὰ ἀκούμ, ὥτε ἁμάρτασιμ, ὥτε Ἄ᾽γγελομ, ὥτε πμᾶμα. Τοῖς πᾶ ἁγίωμ πάμτωμ μεγαλυργοῦσ᾽ πρεσβεῖους Χεῖρὲ ὁ Θεὸς ἡμῶ, ἐλέησομ ἡμᾶς, ἀμίω :-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗ῀Ν ΚΥΡΙΑΚΗ῀Ν ΤΟΥ῀ Α᾽ΣΩ᾽ΤΟΥ :-

Η῀ ἀυτῆ ἡμέρᾳ, τὶω τῦ ἀσώτυ ὑῦ ἐπαμάκλησιμ, Ϛ Θεοῖς προφὶω ἑορτάζομμ. Τὶω ὁποῖαμ οἱ θειότατοι πατέραὺ ἡμῶ, ἐνέταξάμτὶω δὰυτέραμ εἰς τὸ Τεκώδιομ. Δι᾽ αὐτὶω τὶω αἰτίαμ. Ε᾽πειδὴ Ϛ ἀρείσκωυτου τιμὲς, Ϛ ὧμ μεαφᾶστες ἡλικίας, ἔπεσομ εἰς ἄσωτεμ ζωὴμ, Ϛ εἰς ὅλομτες τὸμ καιρὸμ εἶμαι ἀχολημμώμοι εἰς μεθύσια Ϛ τρυφαῖς, Ϛ σαρκικὰ πάθη, Ϛ ἄλλα κακὰ ὁπῦ τὲς ἐλέγχει ἡ συμείδησις τωμ, οἱ ὁποῖοι ἔχομτας μάξε κρεμμιαθωῦ εἰς τόσομ βάθος κακῶμ, ἔρχωυται εἰς ἀπόγμωσιμ, ὁπῦ εἶμαι γέμμημα τῆς ἀλαζωμείας, Ϛ ἀπ᾽ ἐκείμὶω πλέομ καθ᾽ ὅλυ δὲμ θέλυσιμ μὰ ϛραφθῦμ, εἰς Θεὸμ μελεταμ ἀρετῆς. Μάλιϛα σκοπωῦτὸ Ϛ διαλογόμμοι τὸ πλῆθος τῶ ἀπορασμμώμωμ τὲς ἁμαρτιῶμ, εἰς τὰ αὐτὰ καὶ χειρότεραξε κρεμμίζομται. Τῦτο βλέπομτες οἱ ἅγιοι πατέρες διὰ πολλὶω φιλαμθρωπίαμ, Ϛ πατερικὰτες ὠλάγχμα, θέλομτὸ μὰ ἀϋγάλεωυ, Ϛ τὲς αὐτὲς ἀμοῦς ἀπὸ ἐκείμὶω τὶω ἀπόγμωσιμ, τὶω αὐτὶω παραβολὶω δάυτέραμ μετὰ τὶω πρώτημ ἐδιάταξαμ εἰς τὸ Τεκώδιομ διὰ μὰ ἀναπαύσωω σύῤῥιζομ τὸ πάθος τῆς ἀπογμώσεως, Ϛ μὰ τὲς ἀμασυκώσωω μὰ ἐξαμαπάσωωτὶω ἀρετὶω. Δείχμομτὸ διὰ μέσυ τῦ ἀσώτυ ὑῦ τὰ φιλάμθρω-

λάμθρωπα, Ϛ ὑπεράγαθα τῦ θεῦ ὠλάγχμα, εἰς ἐκείμες ὁπῦ ἔπταυσαμ πολλὰ, πῶς δὲμ εἶμαι ἀδέμα ἁμάρτημα μὰ μιμήσω τῦ θεῦ φιλαμθρώπιω. Καὶ τῦτο τὸ παριϛάμεσιμ, Ϛ φαμερώμμοωτο ἀπ᾽ αὐτὶω τὶω παραβολὶω τῦ Χῦ. Διὸ εἶμαι λοιπὸμ ὑοὶ τῦ ἁμῦ ἤγουμ τῦ θεαμθρώπου λόγυ. Οἱ δίκαιοι, Ϛ οἱ ἁμαρτωλοί. Καὶ ὁ μὲμ πρεσβύτερος εἶμαι ἐκεῖμος ὁπῦ δὲμ ἀπομακρύζει ἀπὸ τομ θεὸμ, ἀλλὰ πάμτοτε Θεωμελῆται εἰς τὸ καλὸμ, Ϛ ποιεῖ τὰς ἐντολὰς τῦ θεῦ. Νεώτερος, δὲ εἶμαι ἐκεῖμος ὁπῦ ἀγάπησεμ τὶω ἁμαρτίαμ, Ϛ ἀρμήθη μὲ ταῖς αἰσχραῖς, Ϛ κακαῖς τυ πράξεις τὶω μετὰ θεῦ σωδιαγωγὶω Ϛ σωομιλίαμ. Καὶ ξεθαλόμτας τὶω φιλαμθρίαμ ὁπῦ ἔχει ὁ θεὸς πρὸς ἐκεῖμομ, πολιτεύεται ὅλως εἰς τὶω ἀσωτείαμ. Μὴ φυλαξόμτας τὸ κατ᾽ εἰκόμα ἤγουμ τὸ αὐτεξέσιόμτυ, σῶσμ Ϛ καθαρόμ, ὡσὰμ τὸ ἔλαβεμ ἐκ θεῦ. Ἀλλ᾽ ἀκολυθεῖ τῦ πομηρῦ δαίμομος. Δυλάζομτας μὲ ταῖς ὀρεξαίστυ εἰς τὰ θελήματα τῦ διαβόλυ Καὶ μὴ δυμάμμος μὰ ἀμεμπλήσω τὶω Θεοθυμίαμτυ. Διότι ἡ ἁμαρτία εἶμαι ἀχόρταϛομ πρᾶγμα. Εὐφραίυει μὲ τὶω προσκαιρόμτης γλυκύτητα, φέριομτας σωκθεαμ εἰς τὸμ ἁμαρτωλὸμ. Διὰ τῦτο τὶω παρομοιάζει μετὰ ξυλοκοράτια. Ὁπῦ εἶμαι τὲς χοίρυς τροφή. Ε᾽σομτας Ϛ τὰ κοράτια δίδυσιμ εἰς τὶω γᾶσιμ ὡσὰμ γλυκάδα, ὕϛερομ δὲ φαίμοωται σκληρὰ, καὶ ὡσὰμ ἄχυρα. Τὰ ὁποῖα ἰδιώματα ἔχει τὰ Ϛ ἡ ἁμαρτία. Τὸ λοιπὸμ ὁ ἄσωτος διωαζάμμμος ὠκαταλαβὼμ πῶς ἀπὸ τὶω πείραμ τῆς ἀρετῆς ἤμελλεμ μὰ χαθῆ, ἦλθεμ εἰς τὸμ ἑαυτόμτυ Ϛ γμωρίζομτας τὸ ϖταίσματυ. Μὲ ϖσυδὶω ἔρχεται πρὸς τὸμ πατέρα, Ϛ λέγειτυ. Πάτερ ἥϖταμσα εἰς τὸμ ὐμὸμ, Ϛ ἔμπροσθέμυ, καὶ δὲμ ἤμαι πλέομ ἄξιος μὰ μὲ ὀμομάσης ὑόμυ. Καὶ ὁ Πατὴρ δέχεται ὁμτομ διὰ τ᾽ μετάμοιάμτυ, Ϛ δὲμ τὸμ ὀμείδισεμ, ἀλλὰ πόριπλεκόμμμος Ϛ ἀγκαλιαζόμμμος τὸμ ἔδειξεμ εἰς ἀυτὸμ τὰ θεϊκὰ, Ϛ πατερικὰ ὠλάγχμα, Ϛ ἔμδυσέμτομ μὲ τὶω ϛολὶω τὶω πρώτημ, τετέρμ μὲ τὸ ἅγιομ βάϖτισμα, Ϛ μὲ τὶω χάρεμ τῦ ἁγίυ πμς ἐσφράγισέμτομ, Ϛ ἀῤῥαβώμιασέμτομ. Ε᾽φόρησέμτυ δὲ Ϛ ὑϖοδήματα, διὰ μὰ μὴμ πλημγώμμεται, Ϛ μὰ ἐμποδίζεται ἀπὸ τὰ ὀφίδια Ϛ τὲς σκορπίυς, τὰ κατὰ θεὸμ ἀμτ᾽ ἔργα, Ϛ διαβήματα Ἀλλὰ μάλιϛα μὰ καταπατεῖ, Ϛ μὰ σωτρέβεται τοῖς κεφαλαῖστωμ. Ε᾽ πεῖτα ἀπὸ τὶω πολλὶω χαρὰμ διὰ τὶω Θεωτροφλώτυ, ὁ πατὴρ θύει τὸμ μόχομ τὸμ σιτάτὸμ, τὸμ ὑὸμ αὐτῦ τὸμ μομογομῆ, Ϛ ἔ σάρκα Ϛ τὸ αἷματυ ἔδωσέμτυ, Ϛ ἔφαγέτ᾽ω. Τὸ ὁποῖομ βλέπωτας ὁ πρεσβύτερος ὑὸς, Ϛ θαυμάζ᾽ υ τὶω ὑϖὲρ ἄπειρου τῦ θεῦ ἀωλαγχμίαμ, λέγει ὅσα ἐλάλησεμ. Ἀλλ᾽ ὁ φιλάμθρωϖος Θεὸς ομίζομτὸμ μὲ λόγια

λόγια πραότητος, ὲ συμβουλῆς, λέγω, σὺ πάντοτε ἦσαι μετ' ἐμοῦ, ἔπρεπε δὲ μᾶλλον χαρῆς, ὅτι σὺ ὅ μᾶλλον σωτὴρ βραμβῆς με τὸν πατέρα, ὅτι ὁ ψόφος ἦτον μικρὸς ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ὅ τῶρα ἀξαφνα ἔζησεν. Ἐπειδὴ ἐμετανόησε διὰ τὰ κακὰ ὁπῦ ἔπραττον. Ἡ τοῦ δὲ ὲ χαὶ μικρὸς, διατὶ ἀξεμάκρυνε ἀπὸ ἐμὲ μὲ τὴν ὀρεξεώτητα τὴν σωτηρίαν, ὅ διὰ μέσου τοῦ πάθους ὁπῦ διὰ τὴν ἀπολαγχημίαν μου ἔπαθον εἰς τὸν φοῦρνον, ἀρέθη. Καὶ μὲ τὴν συμπαθεζάτην μου χρῶμα ἀνακάλεσάτον με χαρὰν ὡσὰν ψόμον. Δυνάτον δὲ ἀκόμη αὕτη ἡ παραβολὴ νὰ τὴν λαβωμεν διὰ τὸν λαὸν τῆς Ἑβραίων, ὅ ἡμᾶς. Διὰ ταύτην λοιπὸν τὴν αἰτίαν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ἐτάχθη αὕτη ἡ παραβολὴ. Ἀπὸ τὸς ἁγίους πατέρας. Ἔφυγον τας, ὲ ἁμαρτῶ καθὼς ἐ πομεν τὴν ἀπόχωσιν, ὲ τὴν δεινάμητος ἀποχῆς τῆς κακῶν ἔργων. ὲ παρακινᾶ τὸν καθ' ἕναν εἰς μετάνοιαν, ὅ μετάμελεια. Ἐὰν ὲ ὡς τὸν ἄσωτον ἡμαρτῶν Ὅτι ἡ μετάνοια ἔμνι ὅπλον μέγιστον, ὲ δυνατὴ νὰ ἐκδικήσῃ, ὲ νὰ ἀποδιώξῃ πάντα τὰ βέλη τοῦ διαβόλου. Τῇ ἀφάτῳ φιλανθρωπίᾳ αὐτοῦ Χὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς, ἀμήν:-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΩ͂Ν ΣΑΒΒΑΤΩ

ΤΩ͂Ν ΚΕΚΟΙΜΗΜΕ'ΝΩΝ:-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐνθυμηθῆναι εἰς τὸς ἀπὸ κτίσεως κόσμου κεκοιμημένους ἁγίους ἀνδρὸς ἀσεβεῖς, πάντας. Οἱ ἅγιοι Πατέρες ἐνομοθέτησαν μὲ κάμνωμεν διὰ τέτοιαν αἰτίαν. Ἐ ἔρχονται ὅ πολλοὶ ἔλαβον θάνατον εἰς τὰ ξένα μέρη, πολλοὺς βολοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ὅ εἰς ἄγρια ὄρη, ὅ κρυμμοὺς, ὅ εἰς χάσματα τῆς γῆς, εἰς θανατικὰ, πείνους, πολέμους, κρύα ὄσους, καύμους, ὲ ἄλλους πολλοὺς λογιοὺς θανάτους ἀξαφνικούς. Ὑστέρεναν ἴσως δὲ μὲ ἦτον τοὺς χοί, ὅ ἄποροι ὲ δὲν ἔτυχον νὰ ἀπολαύσουσι μὲ τοὺς διατεταγμένους Ψαλμωδίας ὅ μνημόσυνα. Οἱ ἅγιοι Πατέρες κινήμενοι ἀπὸ φιλανθρωπίαν, ἐδιάταξαν εἰς τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν νὰ γίνεται ἡ ἐνθύμησις ὁλονῶν τῶν κεκοιμημένων. Τὸ ὁποῖον διεδέχθησάν το ἀπὸ τὸς ἁγίους Ἀποστόλους. Διὰ νὰ βοηθήσω μικρὸν, ὅ ἐκεῖνοι ὁπῦ δὲν ἔχουν τιμὴν νὰ τὸς ἐνθυμᾶται. Ἢ ὅ ἐσυνέβησε ἄωρος ὅ ἄδηλος θάνατος. Εἰς τὴν αὐτὴν κοιμῶν ἐνθύμησιν νὰ συμπεριλαμβάνωσι ὅ ἐκεῖνοι. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἀποδείξωσι οἱ Πατέρες, πῶς τὰ ὅσα γίνωσι διὰ τὸς

διὰ τὸς ἀπεθαμμένους, προξενοῦσι μεγάλην ὠφέλειαν. Κατ' ἔμα τρόπον ἡ τῆς θεᾶς Ἐκκλησία κάμνει ἐνθύμησιν τῆς ψυχῆς μου. Δι' αὐτὸν ἐπειδὴ ἔμελλον νὰ βάλουν τὴν ἑορτὴν τῆς τοῦ Χῦ δευτέρας παρουσίας νὰ ψάλλεται τὸ ἑπαίνεσόν με διὰ κανὸν λέγον, ὅ τὰ ψυχῶν μνημονεύσωμεν, ἵνα ἀξιλεώσῃ τὸν φόβον, ὅ ἀπαλόγισον κείτην, νὰ δηλαδὴ μετ' ἐκείνους τὴν σωτηρίαν μὲ συμπάθειαν, ὅ νὰ τὸς καταταξῇ κατὰ τὴν δόξαν εἰς τὴν τρυφὴν τοῦ Παραδείσου. Ἢ ὲ ἀλλέως. Ἐπειδὴ ἔμελλον οἱ ἅγιοι τὴν ἐρχομένην κυριακὴν νὰ προβάλουσι τὴν δόξαν τοῦ Ἀδάμ. Ὡσὰν καταπαύσῃ ὅ τέλος πάντων τῶν ἁμαρτημάτων. ὁπῦ θέλει ἔμνι ἡ δευτέρα παρουσία. Ἐπρόσταξαν νὰ ἑορτάζεται πῶρα διὰ νὰ κάμουν πρώτην ἀρχὴν εἰς τὸ Τριῴδιον, τὴν δόξαν Ἀδάμ. Καὶ ἐπειδὴ ὕστερα παρὰ ὅλα θέλει ἦτον βεβαιώτατα τὸ ἀδεκάτης κεφαλῆς ἡ δόξασις, διὰ νὰ σύρουν τὸς ἀνθρώπους μὲ ἀκολουθίαν εἰς τὸς ἀγῶνας τῆς μετανοίας, φέρνουν εἰς τὴν μέσην τὸν φόβον ἐκείνης τῆς τρομερᾶς ὥρας. Καὶ ἡ μνήμη Ἐκκλησία διὰ παντὸς ποιεῖ τὴν μνήμην τῆς ψυχῆς τὸ Σάββατον, διότι Ἑβραϊκὰ τὸ Σάββατον ἑρμηνεύεται κατάπαυσις. Καὶ ἔχοντας, ὲ οἱ ἀποθαμμένοι κατέπαυσαν ἀπὸ ὅλους τοὺς πράξεις τοῦ κόσμου ὅ ἀπὸ τὰ πάντα ὅλα, δικαίως ἡμεῖς εἰς τὴν καταπαύσιμον ἡμέραν ποιοῦμεν τὰς ὑπὲρ αὐτῶν δεήσεις ὅ λειτουργείας. Τὸ ὁποῖον ὅ ἐπεκράτησον νὰ γίνεται κάθε Σαββάτῳ. Ὅμως διὰ πῶρα μνημονεύωμεν Καθολικῶς διὰ ὅλους τοὺς ἀσεβεῖς. Διότι χρεωστοῦν οἱ ἅγιοι Πατέρες, πῶς τὰ μνημόσυνα ὅ ἐλεημοσύνας, ὅ λειτουργείας, ὁπῦ γίνουν τοι διὰ αὐτοὺς προξενοῦντες μεγάλην ὠφέλειαν, ὅ ξεχωριστὰ καθ' ἕνος, ὅ ἁμαρτιὰ ὅλους ἐπρόσταξαν τὴν Ἐκκλησίαν νὰ τὸ κάμνη. Καὶ τοῦτο τὸ ἔμαθον καθὼς ἐ πομεν ἀπὸ τὸς ἁγίους Ἀποστόλους. Καθὼς λέγει, ὅ ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ἐὰν θέλης νὰ ἰδῇς τί ὠφέλειαν ἔχουν αἱ ψυχαὶ ἀπὸ τὰ μνημόσυνα ὁπῦ γίνουν διὰ αὐτάς, φαίνεται ὅ ἀπὸ ἄλλα πολλὰ, ὲ ἀπὸ τὴν Ἱερεμίαν τὸν ἁγίου Μακαρίου, ὁ ὁποῖος περιπατῶν ἄρηκεν εἰς τὴν γραφὴν ἕνα κρανίον ξηρὸν, ἀνῆ ἀσεβοῦς Ἕλληνος. Καὶ ἠρώτησέ το ἐὰν ἔχῃ αἰ ψυχαὶ αἴσθησιν καμιᾶς παρηγορίας εἰς τὸν ᾅδην, τὸ ὁποῖον ἀπεκρίθη ὅ ἔποντο. Ὅταν ἄχεσαι τίμιε Πάτερ διὰ τὸς ἀποθαμμένους, αἰσθάνουσαι μεγάλης αἰμέσεως. Διότι αὐτὸς ὁ ἅγιος ἐπροσεύχετο πολλὰ δι' αὐτὸς, ὅ ἐδέετο τοῦ θεοῦ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ, ἀμήσως ὅ ἐγίνετο ἀπὸ τὴν προσευχήν του εἰς ἐκείνους τίποτε ὠφέλεια. Ἀλλὰ ὅ Γρηγόριος ὁ Διάλογος μὲ τὴν προσευχήν του ἐλύτρωσεν τὸν Βασιλέα Τραϊανὸν Καὶ ἡ κοινὴ

σον ἐκ

σον ἐν θεῷ, ὅτι μὰ μίαν προσεύχηθη ἄλλον βολὰν διὰ ἀσεβῆ ἄνθρωπον. Ἀνόμην δὲ τὸν Θεομίσητον Θεόφιλον, ἡ Βασίλισσα Θεοδώρα διὰ προσευχῆς τῆς ἁγίων, δι' ὁμολογητῶν ἡμῶν ἐξάρπασε, δὲ ἠλάθησεν τὰ βάσανα καθὼς φαίνεται εἰς τὴν Ἰσρεϊαν. Ἀνόμην δὲ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος συμμαρτυρεῖ τὰ δοσίματα ἤγουν τὰς ἐλεημοσύνας ὅπου γίνονται διὰ τοὺς κεκοιμημένους πῶς εἶναι καλάς. Εἰς τὸν Ὡσιτάφιον ὅπου ἐλιτάνησεν ἐρμηνείαν οὕτω λέγει. Ἀς λογιάσωμεν τί ποτε ὠφέλειαν διὰ τοὺς ἀσεβήσαντας, ἀς τοὺς βοήσωμεν βοήθειαν ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου μᾶς ἀφίσκεται, ἐλεημοσύνας λέγω, προσφοράς. Διότι εἰς ἐκείνους φέρει πολὺ κέρδος, τοῦτο τὸ πρᾶγμα, μάλιστα κέρδος ὠφέλειαν. Ἐπειδὴ ἁπλῶς ὡς ἔτυχε δὲν ἐνομοθετήθησαν μὰ γίνονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλ' ἐπαρεδώθη ἀπὸ τοὺς παρόφους μαθητὰς Ἀποστόλους μὰ ποιοῦσιν οἱ ἱερεῖς ἐνθύμησιν ὑπὲρ τῶν ἐν τοῖς κεκοιμημένων Χῦ τῆς ψυχῆς ὁμοῦ μετὰ τῶν τέκνων Ἐκκλησίας, συγκληρόμορον τὸ ὄνομα τοῦ δικαίου. Καὶ μίαν λέπτα μὰ μίαν ἐνθύμησιν τῆς τοὺς πτωχούς. Καὶ ἐγὼ εἰς τοῦτο γίνομαι ἐγυητής. Ἔτι δὲ λέγει ὁ μέγας Ἀθανάσιος, κἂν εἰς τὸν ἀέρα μὲ ἀσέβειαν ὁ τελειωθεὶς διελύθη, μίαν μείνης ὅπου μὰ μίαν φέρεις κηδείαν Ἐκκλησίας λάδη μὰ προσάψῃς εἰς τὸν τάφον του, Ἐκκλησίας μὰ Χῦ τὸν Θεόν. Διότι ταῦτα τὰ ἔργα δέχεται τὰ ὁ Θεός. Καὶ ἀποδίδοιτε πολλὴν ἀντίδοσιν. Ἐὰν εἶναι ἁμαρτωλὸς ὁ ἀπεθαμμένος διὰ μὰ λύσης τὰ ἁμαρτήματά του, εἰ δὲ Ἐκκλησίας εἶναι δίκαιος μὰ τὴν γέμην αὔξησις τῆς ἀρετῆς του. Εἰ δὲ Ἐκκλησίας εἶναι τιμὰς ξένος, Ἐκκλησίας ἄπορος, Ἐκκλησίας δὲν ἔχει τὸν βοηθοῦντα, ἀλλ' ὁ θεὸς ἔχομεν μὰ εἶναι δίκαιος, Ἐκκλησίας φιλάνθρωπος θέλει Χῦ μετρήσῃ, Ἐκκλησίας εἰς ἐκεῖνον κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀποχίας τὴν ἐλεημοσύνην του. Καὶ ἀλλέως. Ἐκεῖνος ὅπου προσφέρει μνημόσυνα διὰ τοὺς τοιούτους, ἤγουν ξένους καὶ πτωχούς. Συμμετέχει ἀπὸ τὸν μισθόν. Ἐπειδὴ Ἐκκλησίας δέχεται τὴν ἀγάπην του εἰς τὸ μὰ λυτρώσῃ τὸ πλησίον. Ὡσαὶ ἐκεῖνος ὅπου ἀλείφει μύρον τιμὰ, πρῶτος αὐτὸς ἀωδιάζεται. Ὥστε, ὅσοι δὲν καμμύσιν τοῖς διαθήκαις τους, Ἐκκλησίας τοῖς μετὰ θάνατον παραπελίσας, μὰ μετέχει ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔργα, θέλουν ἔχῃ κεῖμα κατὰ ἀλήθειαν. Λοιπὸν ὅσα γίνονται διὰ τοὺς κεκοιμημένους, ἕως μὰ ἔλθῃ ἡ δευτέρα τοῦ Χῦ παρουσία, ἀποδίδει μεγάλην ὠφέλειαν εἰς ἐκείνους, καθὼς λέγουν οἱ θεῖοι Πατέρων. Καὶ μάλιστα εἰς ἐκείνους ὅπου εἰς τὴν ζωήν του εἰργάσαντο τί μικρὸν ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ ἔργα.

Ἀμήν.

Ἀμὴν καλά, Ἐκκλησίας κάποια (καθὼς ἔχει χρέος ἡ θεία γραφὴ) λέγεται πρὸς σωφρωσμὸν τοὺς πολλούς, ἀλλ' ἡ φιλανθρωπία τοῦ θεοῦ πάντοτε μικρὰ διότι ἐὰν τὸ ζύγι μὰ ἔλθῃ ἴσον, τῶν καλῶν ἔργων μετὰ τῶν κακῶν, μικρὰ ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Εἰ δὲ πάλιν τὸ μέρος τῶν κακῶν ἔργον εἰς τὸ ζύγι εἶναι βαρύτερον, πάλιν μικρὰ τὸ ὑπεράγαθον. Γινώσκεται δὲ, ὅτι ἐκεῖ θέλουσιν χωρίσῃ εἰς τὸν ἄλλον, ἀχὶ μόνον ὅσους ἐχώρισεν εἰς τὴν ζωήν, ἀλλὰ Ἐκκλησίας ὅσους ποτὲ δὲν ἐδάσιν, ὡς λέγει ὁ θεῖος Χρυσόστομος, Ἐκκλησίας ἀποδείχνεται εἰς τὸν παραβολὴν τοῦ πλουσίου Ἐκκλησίας τοῦ Λαζάρου. Πλὴν ἀχὶ μὲ σωματικὸν χῆμα, διότι ὅλοι τότε εἶναι μίας ἡλικίας Ἐκκλησίας τὰ ἀπὸ τῆς φύσεως σώματος χωρίσματα λείπουν. Ἀλλὰ μὲ τὸ διορατικὸν ὀμμάτι Ἐκκλησίας τῆς ψυχῆς. Καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος εἰς τὸν Ἐ΄ωσιτάφιον τοῦ ἀδελφοῦ του λέγει. Τότε θέλω ἰδῆ τὸν Καισάριον ἔνδοξον, Ἐκκλησίας λαμπρὸν καθὼς μου ἐφάνης πολλοῖς βολαῖς εἰς τὸ ὄνειρόν μου ἀδελφῶν πορπόθητε. Ὁ δὲ μέγας Ἐκκλησίας πολὺς Ἀθανάσιος, ἀμὴ καλὰ Ἐκκλησίας εἰς ταῖς ἐρωταποκρίσεις ὅπου κάμνει πρὸς Ἀντίοχον δὲν λέγει ἔτζι, ἀμὴ εἰς τὸν λόγον ὅπου γράφει διὰ τοὺς ἀπεθαμμένους, λέγει. Πῶς ἐδώθη εἰς τὰς ἁγίας χάρις, μέχρι τῆς κοιμῆς Ἀμασάσεως μὰ γνωρίζουν εἶναι τὸν ἄλλον Ἐκκλησίας μὰ συμφράζονται. Ἀπὸ τὸ ὁποῖον οἱ ἁμαρτωλοὶ εἶναι ὑποδεεστέροι. Εἰς δὲ τὰς ἁγίας Μάρτυρας ἐδώθη μὰ θεωροῦν τὰ ὅσα ποιοῦμεν, Ἐκκλησίας μὰ μᾶς σκέπουσιν. Καὶ ὅταν φαίνωνται τὰ κρυπτὰ γνώμενα ὁλωμῶν, τότε θέλομεν γνωρίσῃ ἀλλήλους ὅλοι μας. Πρέπει μὰ ξέρομεν πῶς διὰ πόρων αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων διάγουσιν εἰς κάποιους τόπους ἀφοσιωμένους, ἤγουν ἀξίους τιμίους. Καὶ πάλιν τῶν ἁμαρτωλῶν εἰς μέρος Οἱ μὲν δίκαιοι χαίρονται μὲ τὴν ἐλπίδα. Οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ ἐνδέχονται τὰ κακὰ λυποῦνται. Διότι οἱ ἅγιοι δὲν ἔλαβον ἀκόμη κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τὰ ἀποκείμενα ἀγαθά. Ὡς λέγει ὁ θεῖος Ἀπόστολος. Τοῦ θεοῦ πρὶν ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσιν. Ἔτι δὲ γινώσκετε, πῶς ὅλοι ὅσοι ἔλαβον θάνατον ἀπὸ κρημνοὺς, ἢ φωτιὰν, ἢ ἀπὸ θάλασσαν. Ἢ ἀπὸ θανατικόν. Ἢ κρύος, ἢ πεῖναν, εἶναι μὲ θεῖον προαξίαν Ἐκκλησίας παθιάζουσιν. Διότι τοῦτα ὅλα εἶναι Θεοῦ κρίσεις. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα μέρος γίνεται κατ' ἀνοχὴν, Ἐκκλησίας μέρος κατὰ παραχώρησιν. Ἀλλὰ διὰ εὐδοκίαν, Ἐκκλησίας φόβον, Ἐκκλησίας σωφρονισμὸν τῶν λοιπῶν. Ὅμως κατὰ πρόγνωσιν ὁ Θεὸς ὅλα τὰ ξύρη, Ἐκκλησίας μὲ τὸ θέλημά του γίνονται, καθὼς λέγει διὰ τὰ ρυθία τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἀλλ' ἀχὶ Ἐκκλησίας ὁρίζῃ ἔτζι μὰ γίνεται, πλὴν κάποια μόρια, ὁρίζῃ τὰ ἅμα ὅπου θέλουν μὰ γένουν. Τυχὸν μὰ πιγῇ ἕνας, ἄλλος μὰ ἀπεθάνῃ.

θάνη Καὶ ὁ μὲν γέρων τὸ δὲ νήπιον Ἀλλ᾽ ἅπαξ ὥρισε τὸν Καθολικὸν
καὶ ἀνθρώπινον χρόνον ἤγουν τὴν ζωήν, καὶ ὅσους τρόπους θανάτων. Καὶ
κατὰ τὴν πολιτείαν τοῦ καθενός, ἡ βουλὴ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς χρόνους, καὶ τὸν
τρόπον τοῦ θανάτου αὐτοῦ σχεδιάζει τον. Εἰδὲ καὶ ὁ μέγας Βασίλειος λέγει πρὸ
ὁρισμὸν ζωῆς, ἀλλὰ θέλει νὰ εἰπῆ διὰ τό, γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ. Διό-
τι καὶ ὁ Ἀπόστολος γράφει πρὸς Κορινθίους καὶ λέγει. Διὰ τοῦτο εἰς ἐσᾶς πολ-
λοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι, καὶ ἀποθνήσκουσιν πολλοί. Καὶ ὁ Δαβίδ. Μὴ μὲ
ἀσυκώσῃς εἰς ταῖς ἡμισαῖς μου ἡμέραις. Καὶ ἰδοὺ παλαιστὰς ἤγουν ὀλιγα-
ρίθμους ἔθου τὰς ἡμέρας μου Καὶ ὁ Σολομών. Υἱὲ τίμα τὸν πατέρα σου, διὰ
νὰ γένῃς πολυχρόνιος. Καὶ πάλιν, διὰ νὰ μὴν ἀπεθάνῃς πρὶν τὸν και-
ρόν σου. Καὶ εἰς τὸν Ἰώβ, πρὸς τὸν Ἐλιφὰζ ὁ Θεὸς λέγει. Ἤθελάσας ἐξο-
λοθραύσῃ ἐὰν μὴν ἦτον δι᾽ ἀγάπην τοῦ θεράποντός μου Ἰώβ. Ὥστε λοι-
πὸν φαίνεται πῶς δὲν εἶναι ὅρος ζωῆς Καὶ ἐὰν τινὰς τὸ λέγει ἀπὸ τοὺς
διδασκάλους, ὅρος εἶναι ἡ θέλησις τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ θέλῃ χαρίζῃ τους
χρόνους. Καὶ ἄλλους δὲ παρακατεβάζει τους. Καὶ ὅλα τὰ κυβερνᾷ πρὸς τὸ
συμφέρον τοῦ καθ᾽ ἑνός. Καὶ ὅταν θέλῃ ὁ Θεὸς οἰκονομεῖ, καὶ τὸν τρόπον
τοῦ θανάτου, καὶ τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς. Λοιπὸν ὅρος τῆς ζωῆς παντὸς ἀνθρώπου
εἶναι ἡ θέλησις καὶ ἡ βουλὴ τοῦ Θεοῦ ὡς λέγει ὁ μέγας Ἀθανάσιος. Μὲ τοῦτον
τὸν λογαριασμὸν θέλεις θεραπεύσῃ καὶ τό, πῶ βάθη τῶν κριμάτων σου Χριστέ.
Καὶ τὸ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ὁποῦ λέγει, θάνατοι ἐπάγονται τῶν ὅρων τῆς
ζωῆς πληρωθέντων. Ὅρους δὲ ζωῆς, τὸ θέλημα λέγομεν τοῦ Θεοῦ. Διότι
ἐὰν εἶναι διορία ζωῆς, τί κάμνει χρεία νὰ ζητοῦμεν βοήθειαν Θεοῦ, καὶ ἰα-
τρῶν. Καὶ εὐχόμεθα καὶ διὰ τὰ τέκνα μας, καὶ πολυχρονοῦμεν τα. Ἔτι δὲ
πρέπει νὰ ξεύρομεν, καὶ τοῦτο Ὅτι τὰ βαπτισμένα βρέφη θέλουν ἀπο-
λαύσῃ τὴν τρυφὴν τοῦ Παραδείσου, τὰ δὲ ἀφώτιστα. Οὔτε τρυφὴν οὔτε γέεν-
ναν. Καὶ ὅταν ἡ ψυχὴ νὰ ἐκδημήσῃ ἀπὸ τὸ σῶμα οὐδὲ μίαν φροντίδα
πλέον ἔχει τῶν τοῦ κόσμου πραγμάτων. Ἀλλὰ πάντοτε τὰ ἐκεῖ φροντίζει.
Τὰ τρίτα κάμνομεν, διότι τὴν τρίτην ἡμέραν ἀφ᾽ οὗ ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρωπος
ἀλλάσσει τὴν θεωρίαν του. Ἔννατα δέ, διότι ὅλη ἡ πλάσις τοῦ ἀνθρώπου ὅλη διαφ-
θείρεται, καὶ μόνον ἡ καρδία κρατεῖ. Τεσσαρακοστὴ δέ, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ καρδία
τότε χαλᾶται. Καθὼς γίνεται, καὶ εἰς τὴν Γέννησιν, καὶ εἰς τὴν τρίτην ἡμέραν
ζωγραφεῖται ἡ καρδία. καὶ εἰς τὴν ἐννάτην, πήγνυται εἰς σάρκα. Καὶ εἰς τὰς
σαρακοστὰ τυπώνεται εἰς τελείαν ὄψιν δι᾽ αὐτό, καὶ ὑμεῖς κάμνομεν μνη-
μόσυνα τῶν ψυχῶν εἰς τούτους τοὺς καιρούς. τῶν ὁποίων καὶ κατάταξον δέσποτα
Χριστὲ εἰς τὰς σκηνὰς τῶν δικαίων σου. καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μόνος ἀθάνατος. ἀμήν.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗ͂ ΚΥΡΙΑΚΗ͂

ΤΗ͂Σ ἈΠΟΚΡΕΩ:-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῆς δευτέρας καὶ ἀδεκάστου παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ποιοῦ-
μεν ἐνθύμησιν, τὴν ὁποίαν οἱ θειότατοι Πατέρες μετὰ τὰς δύο
παραβολὰς ἐνέταξαν Ὅπως ἂν κάποιοι μανθάνοντες ἀπὸ ἐκείνους
τὴν ἄμετρον τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν, νὰ ἀπερνοῦν τὴν ζωήν των μὲ ἀ-
μέλειαν καὶ νὰ λέγουν, ὁ Θεὸς εἶναι φιλάνθρωπος, καὶ ὅταν θέλω νὰ ἀνα-
χωρήσω ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, δύναμαι εὐθὺς νὰ συγχωρηθῶ διὰ τοῦτο
ἔβαλαν ἐδῶ ταύτην τὴν φοβερὰν ἡμέραν, διὰ νὰ τοὺς φανερώσουν τὸν
θάνατον, καὶ τὰ βάσανα ὁποῦ τοὺς ἐνδέχονται. Νὰ τοὺς φέρουσιν εἰς
φόβον νὰ ἀφήσουν τὴν ἀμέλειαν καὶ νὰ στραφοῦσιν εἰς πρᾶξιν τῶν ἀρετῶν,
νὰ μὴν θαρροῦν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ μόνον, ἀλλὰ νὰ ξεύρου-
σιν πῶς εἶναι καὶ δίκαιος κριτὴς καὶ ἀποδίδει καθ᾽ ἑνὸς κατὰ τὰ ἔργα του.
Καὶ ἀλλέως. Ἐπειδὴ καὶ ἑορτάσαμεν χθὲς τῶν ψυχῶν, πρέπει νὰ ἀκολου-
θήσῃ σήμερον, καὶ ὁ κριτής. Ὡρίσθη δὲ εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν αὕτη ἡ ἑορτή,
ὡσὰν τέλος ὁλωνῶν. Διότι ὕστερα ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου θέ-
λει ἔσται. Μὲ δίκαιον τρόπον λοιπὸν οἱ ἅγιοι Πατέρες, ἐπειδὴ τὴν ἐρχο-
μένην κυριακὴν ἔχουν νὰ βάλουν τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου, καὶ αὐτὴν τὴν
ἐξορίαν τοῦ Ἀδὰμ ἀπὸ τὸν Παράδεισον, ἔβαλαν τὴν σημερινὴν ἑορτήν,
ὡσὰν τέλος ὅλων μας τῶν ἔργων, καὶ αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Λογιάζω δὲ πῶς τὴν
ἔβαλαν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ἀποκρέω ἐστὶ τὸ αὐτό, διὰ νὰ κατὰ στεί-
λουν, καὶ νὰ σωφρονήσουν τὴν ἀμετρίαν τῆς πολυφαγίας, καὶ ἀταξίαν τῆς
μέθης μὲ τὸν φόβον τῆς ἑορτῆς. Ἔτι δέ, καὶ νὰ μᾶς σύρουν εἰς συμπάθειαν
τοῦ πλησίον. Καὶ ἀλλέως. Ἐπειδὴ διὰ τὴν τρυφὴν ἐξωρίσθημεν ἀπὸ τὸν
Παράδεισον, καὶ ἐγίναμεν ὑποκάτω εἰς κατάραν, καὶ εἰς κρίσιν Διὰ τοῦτο
ἐβάλθη ἐδῶ αὕτη ἡ ἑορτὴ τῆς τελευταίας κρίσεως, ἔσοντας, καὶ τῇ ἐρχο-
μένῃ κυριακῇ μέλλομεν νὰ διωχθοῦμεν ἀπὸ τὴν Ἐδέμ. Ἕως οὗ νὰ ἔλ-
θῃ ὁ Χριστὸς πάλιν νὰ μᾶς μεταφέρῃ εἰς τὸν Παράδεισον λέγεται δὲ
δευτέρα παρουσία, ὅτι καὶ πρώτη ἦλθεν πρὸς ἡμᾶς μὲ τὴν σάρκα, ὅμως
ταπεινῶς καὶ χωρὶς δόξαν Ἀλλὰ τότε θέλει ἔλθῃ ἐξ οὐρανοῦ μὲ μεγάλην
λαμπρότητα, καὶ ὑπὲρ φύσιν θαυμαστήν Καὶ ἔρχεται ὁμοῦ μετὰ τοῦ σώ-

ματος, διὰ μὰ γμωρισθῆ ἀπὸ ὅλους, πῶς αὐτὸς ἦμαι ὁπῦ ἦλθεμ, Ϛ πρῶτα, Ϛ ἠλευθέρωσεν τὸ γένος τῦ ἀμῶμ. Ὁ ποῖος πάλιμ μέλλει μὰ τὸ χῦ-μη. Ε᾽ὰμ ἐφύλαξαμ τὰς ἐντολάς τυ ἢ ὄχι: ἀλλὰ πότε μέλλει μὰ γενῆ αὕτη ἡ κρίσις, ὑδέμας γιμώσκει. Διότι Ϛ ὁ κύριος δὲμ τὸ ἐφαμέρωσεν τὸς Ἀποστόλους. Μόμον κάποια σημεῖα τὸς εἶπεν πῶς θέλω προλάβη. Τὰ ὁποῖα τιμὲς ἀπὸ τὸς ἁγίους ἐφαμέρωσαμ πλατύτερομ. Λέγυσιμ ὅτι ἀφ᾽ ὗ ἀπόρασεν ἑῶτὰ χιλιάδας χρόμοι θέλη ἔχα. Ὅμως πρὶμ τῆς δευτέρας παρυσίας τῦ Χῦ, λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάμμης ὁ Ἀποστολος πῶς θέλη γενμηθῆ ὁ ἀντίχρις ἀπὸ μίαμ γυμαῖκα μακραὶμ, καλὰ Ϛ μὰ λέγεται παρθένος. Ἐβραῖα, ἀπὸ τὸ γένος τῦ δᾶμ, ὁπῦ ἦτομ γὸς τῦ Γακὼβ. Καὶ θέλη περιπατήση εἰς τὸμ κόσμομ, ἐργαζόμμος κατὰ τὴμ πολιτείαμ τῦ Χριστῦ. Ἠ᾽γυμμὰ κάμη τόσα θαύματα, ὅσα Ϛ ὁ Χριστὸς ἐνήργησε, Ϛ μὰ ἀμαχήση μεκρὺς. Πλὴμ ὅλα θέλη τὰ κάμη κατὰ φαμτασίαμ. Καὶ τὴμ γέμμησίμτυ, Ϛ τὴμ σάρκα, Ϛ τὰ λοιπὰ ὅλα καθὼς λέγη ὁ Ἀπόστολος. Τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ γὸς τῆς ἀπωλείας, ἐμ πάσῃ δυμάμει, Ϛ σημείοις Ϛ τέρασι ψεύδυς Ὅμως ὄχι αὐτὸς ὁ διάβολος θέλη μετὰ τραπῆ εἰς σάρκα, ὡς λέγει Ἰωάμμης ὁ Δαμασκιμὸς, ἀλλὰ ἄμῶς γενμημμμος ἀπὸ πορμείαμ, θέλη δεχθῆ ὅλιμ τῦ σαταμᾶ τὴμ ἐνέργειαμ. Καὶ θεώφρης θέλη ἀμασυρθῆ. Εἶτα ἥμερος Ϛ καλὸς θέλη φαμῆ εἰς ὅλυς, Ϛ εἰς τὰ μεγάλια πεῖραμ ὁπῦ μέλλει μὰ ἔλθη, θέλη θρέψη τὸμ λαὸμ. Θέλη ἀμαγιμώσκη ὅλημ ἦμα τὰς θείας γραφάς. Καὶ μὰ μηςάση. Καὶ ὑςόρομ μὰ βιασθῆ ἀπὸ τὸς ἀμῦς μὰ ἀμακηρυχθῆ Βασιλεύς. Καὶ μὰ ἀγαπήση πολλὰ τὸ γένος τῶν Ἑβραίωμ. Τόσομ ὁπῦ μὰ τὸς φέρη εἰς τὴμ Γλήμ, Ϛ μὰ τὸς κτίση τὸμ μαόμτυς. Ε᾽μπρότερα δὲ ὁπῦ μὰ ἔλθη ἑῶτὰ χρόμυς ὡς λέγει ὁ Δαμιὴλ ὁ Προφήτης, θέλουν ἔλθη ὁ Ἐμὼχ, Ϛ ὁ Ἠλίας μὰ κηρύξουν εἰς τὸμ λαὸμ, μὰ μὴ τὸμ δεχθῦσιμ, ὁ ὁποῖος θέλη τὸς ψάση μὰ τὸς τυραμμήση, Ϛ τέλος μὰ κόψη Ϛ τὰς κεφαλάς τωμ. Ὅσοι δὲ Ϛωϊθυμοῦμ μὰ μείμουν εἰς τὴμ ἀσέβειαμ, θέλουν φύγη μακρὰ. Τὸς ὁποίυς ἀφίσκομται εἰς τὰ ὄρη, μέλλη μὰ τὸς πειράση μὲ τὸς δαίμονας. Ὅμως ἐκείνοι οἱ ἑῶτὰ χρόμοι θέλουν παρὰ κατεβῆ διὰ τὸς ἐκλεκτούς, Ϛ μὰ γενῆ μεγάλη πεῖρα εἰς τὸμ κόσμομ, ἔςορτας μὰ μετὰ τραπουῦ τὰ ςοιχεῖα ὅλα, ὡσὰμ πῶς εἰς ὀλίγομ καιρὸμ εἶμαι χρεία μὰ ἀφαμισθοῦν ὅλοι οἱ ἄμοι. Ὑςερα ἀπ᾽ αὐτὰ ἀξάφμα, θέλη φαμῆ ἡ παρυσία τῦ Χῦ ὡσὰμ ἁςραπή. προπορεύομμία τῦ τιμίου αὐτῦ ςαυρῦ. Καὶ τῦ πυρὸς ποταμοῦ καχλάζοντος, Ϛ τρέχοντος ἐμπροσθα. Καὶ καθαρίζοντος ὅλιμ τὴμ γῆμ ἀπὸ τοὺς μαγαιρισθέντας. Τότε θέλη κρατη-

κρατηθῆ παράυτὸς ὁ ἀντίχριστος, Ϛ οἱ ὑπηρέται τυ ἀπὸ τὸς Ἀγγέλους. Καὶ μὰ τὸς παραδώσουν εἰς τὸ αἰώνιομ πῦρ. Ὅταμ δὲ σαλπίσουν οἱ Ἄγγελοι, σώτομα ἀπὸ ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς, Ϛ ἀπὸ ὅλα τὰ ςοιχεῖα ἀντάμα, ὅλομ τὸ γένος τῶν ἀμθρώπων θέλη μὰ ἀγρεθῆ εἰς τὴμ Ἱερυσαλήμ. Ε᾽πειδὴ ἦμαι μέση τῦ κόσμυ. Καὶ ἐκεῖ ἐκάθισαμ θρόμοι εἰς κρίσιμ. Πλὴμ αἱ ψυχαὶ μετὰ τὰ διάτυς σώματα ὅλα μετὰ ςοιχειωμία, ἤγουν μεταβαλμία, Ϛ γονόμμα ἄφθαρτα τὰ ὁποῖα μὰ ἔχυσιμ ὅλα μίαμ μορφὴμ, μίαμ θεωρίαμ ἕως Ϛ αὐτὰ τὰ τοιχεῖα θέλυν ἀλλαχθῆ, μὰ γεμμουῦ ἄφθαρτα. Τότε ὁ κς μὲ ἕνα λόγομ θέλη διαχωρίση τὸς δικαίυς ἀπὸ τὸς ἁμαρτωλούς. Καὶ θέλουν ὑπάγη οἱ ἐργάται τῆς ἀρετῆς μὰ ἀπολαύσυν τὴμ αἰώνιομ ζωήν. Οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ πάλιμ τὰ αἰώνια βάσαμα. Καὶ μὰ μὴν ἔχουν ποτὲ ἀνάπαυσιμ. Γιμώσκεται δὲ πῶς τότε ὁ Χριστὸς δὲμ θέλει γυράση ἀπὸ ἡμᾶς, ἐὰμ ὀνηςάσαμεν, ἢ ἐπυριπατήσαμεν γυμμοί, ἢ ἂμ ἐκάμαμεν θαύματα. Τὰ ὁποῖα ἦμαι καλὰ Ϛ τυτα, ἀμὴ θέλη γυράση τὰ πολλὰ μεγαλήτορα παράυτά. Ἐλεημοσυίλυ Ϛ συμπάθεσαμ. Διότι θέλη εἰπῆ εἰς τὸς δικαίυς, Ϛ ἁμαρτωλοὺς ἐξ ζητήματα τινά. Ἐπείνασα, Ϛ ἐδώκατέμοι φαγεῖν, ἐδίψησα, Ϛ ἐποτίσατέμε. Ξένος ἤμυν, Ϛ συνηγάγετέμε. Γυμνὸς, Ϛ ἐνδύσετέμε. Ἠσθένησα, Ϛ ἐπεσκέψασθέμε. Ἐμ φυλακῇ ἤμυν, Ϛ ἤλθετε πρόσμε. Διότι ὅσομ ἐκάμετε εἰς ἕνα ἀπὸ τύτυς τὸς ςωχοὺς εἰς ἐμὲ τὸ ἐκάμετε. Τὰ ὁποῖα ἄμωθεν ἔργα, καθ᾽ ἕμα καδώσαται μὰ τὰ κάμη κατὰ τὴμ δυναμίμτυ. Τότε λοιπὸμ πᾶσα γλῶσσα θέλη ὁμολογήση, ὅτι κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαμ Θεοῦ Πατρός. Ἀμήμ:-

Τὰ βάσαμα ὁπῦ μᾶς ἐπαράδωσεμ τὸ Εὐαγγελίομ ἦμαι ἕτα. ἐκεῖ ἔχαι ὁ κλαυθμὸς, Ϛ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Ὁ σκώληξ αὐτῶν ὐ τελευτήσει, Ϛ τὸ πῦρ αὐτῶν ὐ σβεσθήσεται. Ϛ βάλεται αὐτὸμ εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερομ. Τὰ ὁποῖα ὅλα ἡ Ἐκκλησία τῦ Θεῦ ἀποδέχεται τα μὲ λαμπρότητα. Ϛ λογιάζη, ὅτι τρυφὴ, Ϛ Βασιλεία τῶν ὑμῶν, πῶς ἦμαι ἡ σωδιαγωγὴ Ϛ συμπαράφορά τῶν ἁγίων ὁμῦ μὲ τὸμ θεόμ. Καὶ τὴμ μέλλυσαμ ἔλαμψιμ ὁπῦ ἔχουν μὰ ἀπολαύσυν διὰ παμτός. Βάσαμον δὲ Ϛ σκότος Ϛ τὰ λοιπὰ, τὸμ ἀπομακρυσμὸμ τῦ Θεῦ, Ϛ τὸμ ἔλεγχομ τῦ σωσιδότος ὁπῦ θέλη κατατρώγη Ϛ μὰ καταλύει ταῖς ψυχαῖς, πῶς διὰ ἀμέλειαμ Ϛ πρόσκαιρομ ἀπόλαυσιμ κοσμικῆς χαρᾶς, ὑςερήθησαμ τῆς θείας ἐλλάμψεως. Τῇ ἀφάτῳ φιλαμθρώπυ Χριστῷ ὁ θεὸς, τῆς αἰωνοβίυ φωνῆς ἡμᾶς καταξίωσομ. Ϛ τοῖς ἐν δεξιῶσυ σωαριθμησομ, Ϛ ἐλέησομ ἡμᾶς. Ἀμήμ:-

ΣΥΝΑ-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ:-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐνθύμησιν ποιοῦμεν ὅλων τῶν ἁγίων ὅπου ἔλαμψαν μὲ τὴν ἄσκησιν. Ἀνθρώπων, καὶ γυναικῶν. Ἐπειδὴ καὶ οἱ θεοφόροι Πατέρες ἐδιδάξαν μας ἐπιτηδειότατα διὰ μέσου τῶν ἔμπροσθεν ἑορτῶν, καὶ ἐκατέστησάν μας ἑτοίμους εἰς τὸ ἔργον τῆς νηστείας. Κάμνοντάς μας νὰ ἀξαφήσωμεν ταῖς κοσμικαῖς χαραῖς, καὶ τὴν πολυφαγίαν, καὶ μὲ τὸν φόβον τῆς μελλούσης κρίσεως δυναμώνοντές μας. Καὶ διὰ μέσου τῆς τυροφάγου ἑβδομάδος, καθὼς ἔκαμεν χρεία προκαθαρίζοντες, μὲ ἐπιδεξιότητα ἔβαλαν ταῖς δύο νηστείαις εἰς τὴν μέσην. Διὰ νὰ μᾶς παρακινήσουν κατ' ὀλίγον καὶ ἡμᾶς, ἰδοὺ ἔφεράν μας, καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους τὴν πολιτείαν ἔμπροσθέν μας νὰ μᾶς διδάξουν πῶς ἔζησαν διὰ πολλῶν κόπων, καὶ ἀσκήσεως, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ὡσὰν διὰ νὰ μᾶς δώσουν ζῆλον, νὰ πολεμήσωμεν τὴν σάρκα. Καὶ νὰ γενοῦμεν δυνατώτεροι εἰς τὸ ἔργον τῆς νηστείας, μὲ τὸ νὰ ἔχωμεν τὴν ζωήν τους ὁδηγὸν, καὶ νὰ τὴν βλέπωμεν ὡσὰν εἰκόνα καὶ τύπον. Διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν, καὶ τὴν βοήθειαν καὶ συμμαχίαν τους, νὰ ἐπιχειρισθοῦμεν τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας. Βάλλοντες εἰς τὸν νοῦν μας πῶς καὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ τὴν φύσιν τὴν ἐδικήν μας ἦτον. Καὶ καθὼς οἱ καπετάνοι, ὅταν σταθοῦσιν κατὰ πρόσωπον τῶν ἐχθρῶν τους παρακινοῦσι, καὶ ὀτρύνουσι τοὺς στρατιώτας τους, μὲ λόγους, καὶ παραδείγματα, καὶ ἐνθυμήσεις τῶν παλαιῶν ἀνδρειωμένων, ὥστε ἀπὸ τοῦτα τὰ λόγια ἐλπίζοντες νίκην, πολεμοῦσιν ἐξ ὅλης τους τῆς ψυχῆς· τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ οἱ θεοφόροι πατέρες, σοφώτατα ἐποίησαν μετ' ἐμᾶς. Ἔστοντας καὶ νὰ δυναμώνουν ἀνθρώπους καὶ γυναῖκες, νὰ ζηλώσουν τὴν ἁγίαν ζωὴν ὅπου ἔζησαν οἱ ὅσιοι, μὲ τὰ παραδείγματα τῆς πολιτείας των, νὰ φέρουν ὅλους εἰς παρακίνησιν τῆς νηστείας. Ὡσὰν πῶς θεωροῦντες τὴν ζωήν τους ἐνάρετον καὶ οὐχὶ κακήν, νὰ ἐπιθυμήσωμεν τὸ ἀρχαῖον καὶ πρῶτον μας κάλλος, καὶ κατὰ τὴν δύναμίν του ὁ καθ' ἕνας νὰ ἐργάζεται τὰς πολυειδεῖς ἀρετάς. Καὶ πρῶτα παρὰ ὅλους τὴν ἀγάπην, καὶ μὲ ὅλην μας τὴν γνῶσιν καὶ θέλημα, νὰ κάμωμεν ἀποχὴν ἀπὸ τὰ ἄτιμα ἔργα καὶ πράξεις. Νὰ μὴν κάμνωμεν νηστείαν μόνον εἰς τὸ φαγί· Ἀλλὰ καὶ τῆς γλώσσης, καὶ τοῦ θυμοῦ, καὶ

μοῦ, καὶ

μοῦ, καὶ τῶν ὀμματιῶν. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν νὰ ἀποξενώσωμεν καὶ νὰ διαμακρύνωμεν πᾶν κακὸν ἔργον. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν οἱ ἅγιοι Πατέρες ἐδιάταξαν ἐδῶ τὴν παροῦσαν τῶν ἁγίων μνήμην, ἀποδείχνοντάς μας ὅλους ἐκείνους ὅπου διὰ μέσου τῆς νηστείας καὶ τῶν καλῶν ἔργων ἀρέστησαν τὸν Θεόν. Παρακινῶντάς μας μὲ τὴν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς, νὰ ἁρματωθοῦμεν κατὰ τῶν τῆς σαρκὸς παθῶν, καὶ κατὰ τῶν δαιμόνων. Ὡσὰν πῶς νὰ μᾶς ἔλεγαν, ἐὰν καὶ ἐσεῖς ἀγκαλλιασθῆτε τὴν ἀρετὴν μὲ τὴν ὁμοίαν τῶν ἁγίων σπουδήν· Χωρὶς ἐμπόδιον ἐμπορεῖτε νὰ κάμετε τὰ ὅσα καὶ ἐκεῖνοι ἔπραξαν. Καὶ νὰ ἀξιωθῆτε καὶ εἰς τὴν ἁγιωτητά τους, ὅτι ὁμοίαν φύσιν εἶχον καὶ οἱ ἅγιοι ὡσὰν τὴν ἐδικήν μας. Διὰ δὲ τὴν τυροφάγον ἑβδομάδα τινὲς λέγουσιν πῶς τὴν ἐδιάταξεν Ἡράκλειος ὁ Βασιλεὺς, ὅταν ἐστράτευσεν κατὰ πάνω τοῦ Χοσρόου, καὶ τῶν Περσῶν, πολεμίζοντας ἓξ χρόνους. Ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐὰν τὸν νικήσῃ, νὰ νομοθετήσῃ ταύτην τὴν ἑβδομάδα. Ἀναμέσον νηστείας καὶ τρυφῆς. Τὸ ὁποῖον καὶ ἔκαμε. Ὅμως ἐγὼ λογιάζω πῶς ἐὰν δὲν εἶχεν συνεβῆ καὶ τοῦτο, οἱ ἅγιοι Πατέρες ἐπρόσταξαν νὰ γίνεται, διὰ κάποιαν προκάθαρσιν. Μήπως ἀπὸ τῆς πολυφαγίας καὶ τῶν κρεῶν παρευθὺς, εἰς ἄκραν νηστείαν ἐρχόμενοι, ἐμποδιστοῦμεν ἢ καὶ βλαφθῶμεν καὶ εἰς τὴν σωματικὴν ὑγείαν. Ἀλλὰ ἐπιδέξια καὶ κατὰ μικρὸν ἀπομακρίζοντες ἀπὸ τὰ παχεῖα καὶ ὀρεκτικὰ, ὡσὰν ἵπποι κακοχαλίνωτοι, μὲ τὸ λεπτὸν καὶ μὲ τέλειον φαγὴ νὰ δεχθοῦμεν τὸ χαλινάρι τῆς νηστείας. Διότι καθὼς ἔκαμαν εἰς τὴν ψυχὴν διὰ μέσου τῶν παραβολῶν, οὕτως ἐτεχνάσθησαν καὶ εἰς τὸ σῶμα. Ὀλίγον ὀλίγον, νὰ ἀποκόψουν, καὶ νὰ διαγάλουν ἀπὸ τὸ μέσον τὰ ἐμπόδια τῆς νηστείας. Ταῖς τῶν ὁσίων σου πάντων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν:-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ:-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κάμνομεν ἐνθύμησιν τοῦ ἐξεπεσμοῦ τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν τρυφὴν τοῦ Παραδείσου. Τὴν ὁποῖαν οἱ θειότατοι Πατέρες ἡμῶν ἐδιάταξαν πρὶν τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς, θέλοντας νὰ δείξουν μὲ ἔργον πόσην ὠφέλειαν προξενεῖ εἰς τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων ἡ ἰατρεία τῆς νηστείας, καὶ ἐξ ἐναντίας πόσην ἐντροπὴν φέρνει ἡ

πολυ-

πολυφαγία Ϛ ἀμυποταξία Ἀφιώμοντὸν γὰμ οἱ ἅγιοι τὰ ἄλλα πλάσματα τῦ Θεῦ, διὰ τὴν πολλώτητα. Προβάλλυσιμ μᾶς τὸμ πρωτόπλαστομ Ἀδὰμ, πόσομ κακὸμ ἔπαθομ. Διὰ μὰ μίαν μηςάυσιν ὀλίγομ, ϛ μετ' ἐκεῖμομ ὅλημας ἡ φύσις. Ἀποδείχμομτὰν φαμερὰ πῶς ἡ πρώτη παραβαγελία τῦ Θεῦ εἰς τὲς ἀμθρώπυς, εἶμαι τὸ καλὸμ ἔργομ τῆς μηςείας. Τὸ ὁποῖομ μὴ φυλάξας ἐκεῖμος, ἀλλὰ ἰδόμτας ὑπακολὺ πλέομ τῆς κοιλίας τυ, Ϛ τῦ πλάσμα ὄφει. Οὐ μόμομ δὲμ ἔγιμομ θεὸς, καθὼς ἐλόγιασομ, ἀλλὰ ἐκέρδησομ τὸμ Ἀδὰμ, ὁ κύριος ὀνήςασομ ἡμέρας τεσσαράκομτα. Καὶ ἔγιμεμ ὑπήκοος, διὰ μὰ ἰατράσῃ τὴν παρακολύτυ. Διὰ τῦτο ϛ ἡ παρῦσα ἁγία τεσσαρακοςὴ ἁγομοθετήθη ἀπὸ τὲς ἁγίους Ἀπος όλους εἰς ἡμᾶς, ὅπως τὴν ὐντολὴν ὁποῦ δὲμ ἐφύλαξομ ἐκεῖμος, Ϛ ἐπαιδάγθη πόσομ, ὅτι ἔχασε τὴν ἀφθαρσίαμ, μὰ τὴν φυλαξομλὴμ ἡμεῖς μηςάσομτὰν μὰ τὴν ἀπολαύσομλὴμ Η Ϛ ἀλλέως καθὼς προείπαμλὸ σκοπὸς τῦ ἁγίωμ εἶμαι τῦτο. Ἡ γοῦμ μὲ ὀλιγολογίαμ μὰ πῦριλάβυσιμ τὰ ὅσα ἔργα ἐποίησομ ὁ θεὸς ἀϛ ἀρχῆς ἕως τέλυς Ε ἕομτας δὲ Ϛ ἡ πρώτη αἰτία εἰς ὅσασα ἐπαθαμλὴμ εἶμαι ἡ παρακοὴ, Ϛ ἀϛειάθημλὴμ ἀπὸ τὴν τρυφὴμ τῦ Παραδείσυ, διὰ τῦτο ἐπροβαλάμμας τὴν ὐτὴν ὑποθεσιμ. Διὰ μὰ ὀνθυμμεθᾶ ἐκείμης, καὶ μὰ τὴν φάγομλὴμ: Ϛ οὐχὶ μὰ ἤμεθαμ δομλύσι πάμτοτε εἰς τὴν ἀχορταγίαμ. Τῇ ἕκτῃ σὺν ἡμέρᾳ ἐπλάσθη ὁ Ἀδὰμ χαρὶ Θεῦ. Καὶ ἐτιμήθη μὲ τὸ κατ' εἰκόμα διὰ τῦ ἐμφυσήματος τῦ Θεῦ. Καὶ ἔλαβε παράθυς Ϛ τὴν ὐντολὴν. Καὶ ἕως ἓξ ὥραις ἐπῆρι πόλαβε τὸμ Παράδεισομ. Εἶτα παραβὰς τὴν ὐντολὴν τῦ Θεῦ ἀϛειάθη. Ἀμ καλὰ ϛ ὁ Φίλωμ ὁ Ἰυδαῖος λέγει πῶς ἐςάθη εἰς τὸμ Παράδεισομ ὁ Ἀδὰμ ἑκατὸμ χρόμυς. Ἄλλοι δὲ λέγυσιμ ἑπτὰ ἡμέραις, ἢ χρόμυς, διὰ τὴν ἧν ἑπτὰ τιμὴν Ὅμως πῶς εἰς τὴν ἕκτην ὥραμ ἅπλωσομ τὰ χέρια τυ, καὶ ἔλαβομ ἀπὸ τὸμ καρπὸμ, ἐφαμέρωσέμτο ὁ μέρος Ἀδὰμ ὁ Χριςός. Καὶ τὴν ἕκτην ἡμέραμ, ϛ ὥραμ, ἅπλωσαν τὰς χέρας τυ εἰς τὸμ σαυρὸμ, διὰ μὰ ἰατράσῃ τὸ σπάσματυ Ε πλάσθη δὲ ὁ Ἀδὰμ μέσομ φθορᾶς Ϛ ἀφθαρσίας, ἤγυμ μέσομ ζωῆς Ϛ θάματομ. Τυτέστιμ ὁποῖομ διαλέξῃ μὲ τὴν προαίρεσιμ τυ, ἐκεῖμο μὰ ἀποκτήσῃ. Ἀμ καλὰ καὶ εἰς τὸμ θεὸμ ἢ τὸμ ὄφιμ τὸμ Ἀδὰμ ἁμαρτῆτομ, ἀλλὰ διὰ μὰ εἶμαι τὸ κατόρθωμα ἀπὸ τὴν προαίρεσίμ του. Διὰ τῦτο τῦ ἔδωσομ Ϛ τὸμ μόμομ, ὅτι ἀπὸ ὅλα τὰ φυτᾶ μὰ κατατρυφᾶ, Ϛ ἀπὸ ἐκεῖμο σὺχί. Ἴσως μὰ ἀϛειάζει μὲ τὸμ μοῦπυ ὅλα τὰ κτίσματα πῶς ἐγίρησαμ μὲ θείαμ δύναμιμ, ἀμὴ

μὴ, ἀμὴ τὴν φύσιμ τῦ Θεῦ μὰ μὴν τολμήσῃ καθ' ὅλυ. Τὸ ὁποῖομ, ϛ ὁ θεόλογος Γρηγόριος εἰς τὴν Φιλοσοφίαμ τυ λέγει. Πῶς τὰ ξύλα εἶμαι θείας ὀνομοίας, Ϛ τὸ φυτὸμ θεωρίαμ. Ἤ γοῦμ ἐπρόςαξε τὸμ Ἀδὰμ, διὰ τὰ ἄλλα μὰ ϛοχᾶσ, Ϛ ὅλα τὰ πλάσματα, ἴσως Ϛ τὸμ φύσιμτυ, μὰ μεριμνᾷ, Ϛ μὰ περισκοπᾷ. Καὶ ἀπεκέρμα μὰ δοξάζῃ τὸμ θεὸμ. Διότι αὕτη εἶμαι ἡ ὁμοίωσις τυ, Ϛ πῶς ἔπλασεμ τὰ πάμτα ἐκ τῦ μὴ ὄμτος εἰς τὸ εἶμαι μὰ μὴν ἀϛετάζει. Ε κεῖμος δὲ ἀφιώμομτας τὰ ἄλλα, ἠθέλησεμ μὰ ἐράμᾳ τὰ πόρι Θεῦ. Καὶ μὰ μελετᾷ τὴν φύσιμτυ μὲ μεγάλην ωφελίαμ. Καὶ λοιπὸμ ὡσὰν ἀτελὴς ὁ πού ἦτομ Ϛ ἁπλέρατος, Ϛ μήπως εἰς τὰ ὅσα ἐψηλάφαμ, ἀϛέπεσε. Ε πειδὴ Ϛ τὸ ἐβαλεν ὁ σατανᾶς διὰ τῆς Εὔας φαμτασίαμ μὰ γεμῆ Θεὸς: Ο δὲ μεγας Ϛ θεῖος Χρυσόϛομος λέγει πῶς ἐκεῖμο τὸ ξύλομ εἶχεμ κάποιαμ δ, πλὴν δυάμιμ. Καὶ τὸμ Παράδεισομ πῶς εἶμαι εἰς τὴν γῆν, ϛ πῶς εἶμαι μητὲς, ϛ αἰθητὸς φιλοσοφεῖ. Καθὼς ἤτομ Ϛ ὁ Ἀδὰμ. Καὶ τὰ δύο ἤγυμ ὁ Παράδεισος, ϛ ὁ Ἀδὰμ μέσομ φθορᾶς, Ϛ ἀφθαρσίας. Διὰ μὰ φυλάξῃ ὁμῶς, Ϛ τὴν χαφὴν, Ϛ μὰ μὴν μείνῃ πάλιν εἰς ὅσα λέγει τὸ γράμμα. Τινὲς δὲ λέγυσιμ πῶς τὸ ξύλομ ἐκεῖμο τῆς παρακοῆς πῶς εἶμαι συκέα. Διότι παράθυς ὁπῦ ἐχρώρεισαμ τὴν γύμμωσίμτυς, ἔῤῥαψαμ τὰ φύλλα τῆς, καὶ ἐσκεπάθησαμ. Διὰ τῦτο καὶ ὁ Χριςὸς ὡσὰν αἰτίαμ ὁ ποῦ ἔγιμεμ τῆς παραβάσεως, ἀκατηράθωτω. Καὶ ἔχει κάποιαμ ὁμοίωσιμ πρὸς τὴν ἁμαρτίαμ, πρῶτομ μὲν γλυκαίνει, ἔπειτα ἔχει τὸ σκληρῶδες τῦ φύλλυ, Ϛ τὸ γάλαρ τῆς εἶμαι κολλητικόμ. Εἶμαι ἀκόμη τιμὲς ὁ ποῦ λέγω διὰ τὸ ξύλομ ἐκεῖμο πῶς εἶμαι ἡ σωυσία τῦ Ἀδὰμ Ϛ τῆς Εὔας ὁπῦ ἐχώρεισεμ εἰς τὸμ ἄλλομ. Μὰ δὲμ τὸ ἐλόγιασαμ καλὰ. Λοιπὸμ ἀφ' ὃ παρέβη ὁ Ἀδὰμ καὶ ἐνδύθη τὴν θνητὴν σάρκα, καὶ ἔλαβεμ τὴν κατάραμ, ἀϛειάθη ἀπὸ τὸμ Παράδεισομ, καὶ τὴν πόρταμ τυ ἐπρόςαξεμ ὁ Θεὸς τὴν φλογίμιμ Ῥοφαῖαμ, ἤγουν τὸ φλογόβραμ ωαθὴ μὰ τὴν φυλατ ῃ. Καὶ ἐκεῖμος καθήκομος κατὰ πρόσωπα ἔκλαιεμ τὰ ὅσα ἀγαθὰ ὑχρήθη, διὰ μὰ μὴν μηςάσῃ πρὸς καιρὸμ. Καὶ ὅλομτυ τὸ γένος τὰ ἴσα κακὰ ἐκείνυ ἀπήλαυσαμ. Ε ως ὅπυ ὁ πλάςης μας, ἦλεήθη τὴν φύσιμ ἡμῶμ, ὑποτέταγμαι ἦσαν ὑπ' τῦ σατανᾶ, ϛ γεμηθεὶς τέλειος ἄμῦς, ἀπὸ τὴν γίαμ παρθένομ, ἐπολιτάθη εἰς τὸμ κόσμομ με ἁγίαμ ζωὴν. Καὶ ἔδειξέ μας τὴν ϛράτα διὰ τῆς ὀναμτίωμ, τυτέστι τῆς μηςείας καὶ τῆς ταπεινώσεως. Ϛ ὕπως μιμήσας τεχνικέρτως ἐκεῖμομ ὁπῦ μᾶς ἐπλάμησεμ, ἔφερέμμας πάλιν εἰς τὸ πρῶτόμμας ἀξίωμα. Λοιπὸμ ὅλα θέλομτὰν μὰ τὰ

παραχήσω ἔμπροσθέμμας οἱ Θεοφόροι πατέρες, εἰς ὅλομ τὸ Τριῴδιομ. Πρῶτομ μὲμ φέρμυσιμ ὅλα τὰ τῆς παλαιᾶς. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα πρῶτος εἶμαι ἡ δημιουργία τῦ κόσμυ, ἡ ἔξωεία τῦ Ἀδὰμ ἀπὸ τὼ τρυφῶ τυ Παραδείσυ. Τῆς ὁποῖας τὼ ἐνθύμησιμ τῶρα κάμμωμεμ. Ἔπειτα ἡ τῶ Ὠσηλοίπωμ. Μὲ τὲς λόγυς τῦ Μωϋσέως, ἡ τῶ Προφητῶ, ἡ πρόσταξ ὁτερος τῦ Δαβὶδ φέρμομτας, ὃ μέρος ἀπὸ τὼ μέαμ χάεμ. Εἶτα κατὰ τάξιμ βάλλυσιμ, ὃ τὰ τῆς μέας διαθήκης. Τῶμ ὁποίωμ πρῶτος εἶμαι ὁ Εὐαγγελισμὸς. Κατὰ οἰκομομίαμ Θεῦ ἄῤῥητομ, πάμτοτε ἀγίζεται χεδὸς εἰς τὼ ἁγίαμ τεσσαρακοςῶ. Τότε ἀκολυθεῖ ἡ ἑορτὴ τῦ Λαζάρυ, καὶ ἡ βαΐωμ, ὃ τῆς ἁγίας ὃ μεγάλης ἑβδομάδος ὅπυ ἀμακαμώσκωνται τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια, ὃ ψάλλωνται ἀυτὰ τὰ ἅγια, ἡ σωπερωάδη τῦ Χεροῦ πάθη κατὰ λεπτῶς. Εἶτα ἡ ἀμάςασις, ἡ αἱ λοιπαὶ ἑορταὶ ἕως τὼ πάθοδομ τῦ ἁγίυ πῦς, ὃ ἀμαγιμώσκονται αἱ πράξεις τῶ Γόμῶμ Ἀποςόλωμ. Ὅπῦ δῆλογοῦνται πῶς ἡ τίμα τρόπω ἔγιμε τὸ κήρυγμα, ὃ ἐσώθξε ὅλυς τὲς ἁγίυς. Διότι αἱ πράξεις βεβαιώμυσιμ τὼ ἀμάςασιμ διὰ τὰ θαύμαλα. Ἐπειδὴ λοιπὸμ δεμ ἐνήςασεμ ὁ Ἀδὰμ, ἐπαθαμμὴ τόσα, προβάλλεται ἡ ἐνθύμησις τῆς ἔξοείας τυ, εἰς τὼ ἔσοδομ τῆς ἁγίας Σαμαρείτης. Ὅπως ἐνθυμούμμοι πόσομ κακὸμ ἔφόῤῥεμ εἰς τὸ γέμος μᾶς διατὶ δεμ ἐνήςάσαμμα μὰ ὠῤῥάσομμεν χαρούμμοι μὰ ὑποδεχθῶμμεν τὼ μηςείαμ, ἡ μὰ τὼ πόριφυλάξομμεν. Διὰ μὰ ζώσιν τύχομμεν ἐκείμυ ὁπῦ ἀςόχησεν ὁ Ἀδὰμ, ἤγουν μὰ θεωθῆ. Νηςεύομτάν με δάκρυα, ὃ ταπείμωσιμ ἕως ὅπυ ὁ θεὸς μὰ μὰς σκεπάσῃ μὲ τὼ θείαμ του χάεμ. Διότι χωρὶς τύτων τῶ ἀρετῶ, δεμ μπορῦμμεν μὲ ἀνοχὴ αἰμ μὰ ἀσολαύσομμεν ἐκεῖμο ὅπῦ ἐχάσαμμεν. Γινώσκεται δὲ ὅτι αὕτη ἡ ἁγία ἡ μεγάλη τεσσαρακοςὴ εἶμαι ἀπὸ δεκατισμὸς ὅλου τῦ χρόμου. Διότι ἔχομτας, ἡ ἀπὸ ῥαθυμίαμμας δεμ προαιρούμεθαμ μὰ μηςεύομμεν, ὃ μὰ ὀξαργῦμμεν τὰ κακὰ ἔργα. Οἱ ἅγιοι Ἀπόςολοι, ὃ οἱ θεῖοι πατέρες ἐπαράδωκάμμας μὰ τὼ ἐργαζόμεθα ὡσαὶμ θέρος τῶ ψυχῶμμας. Ἤγμυ ὅσαις ἀπατήσας ὃ ἁμαρτίαις πράσομμεν ὅλομ τὸμ χρόμομ. Εἰς ἀυτὸμ τὸμ καιρὸμ τῆς μηςείας μὰ ταπειμωθῦμμεν μὲ σωτερεύω, διὰ μὰ τὰ ὀξαλείψομμεν ἀπὸ τῆ ψυχιώμας. Τὼ ὁποίαμ τεσσαρακοςὼ χρεωςῦμμεν μὰ τὼ φυλάττομμεν μὲ ἀκρίβειαμ. Ἀκόμη ἡ ταῖς λοιπαῖς τρεῖς λέγω τὼ μηςείαμ τῶ ἁγίωμ Ἀποςόλωμ, ἡ τῆς Θεοτόκυ. Καὶ τὸ σάραμτα ἡμερομ διότι εἰς ὁμοίωσιμ τῶ τεσσάρωμ καιρῶμ τῦ χρόμυ ἔδωκάμμας οἱ θεῖοι πατέρες, ὃ τὰς τεσσαρακοςάς. Ἀλλὰ τύτω ἐτίμησάρτιω πόριστόρομ διὰ τὰ ἅγια

ἅγια πάθη. Καὶ διατὶ τὼ ἐνήςάσαν ὁ Χριςὸς, ἡ ἐδοξάσθη. Καὶ ὁ Μωϋσῆς ἐπειδὴ ἐνήςάσαν τεσσαράκομτα ἡμέρας ἔλαβε τὸμ μόμομ. Καὶ ἀμτὸς ὁ Ἠλίας. Καὶ ὅσοι ἐφάμησαμ εἰς τὸμ Θεὸμ δόκιμοι. Τὸ πῶς εἶμαι καλὸμ ἡ μηςεία, φαίμεται εἰς τὸμ Ἀδὰμ ἐκ τῦ ἁμαρτίυ. Διὰ τύτω λοιπὸμ τὼ αἰτίαμ ἡ ἔξωεία τῦ Ἀδὰμ εἰς ἀυτὼ τὼ ἡμέραμ ἀνοτώτω λοιπὸμ τὼ αἰτίαμ ἡ ἔξωεία τῦ Ἀδὰμ εἰς ἀυτὼ τὼ ἡμέραμ ἀνοσθετήθη ἀπὸ τὲς ἁγίυς πατέρας. Τῇ ἀφάτωσου δὶ ὠλαγχμία Χριςὲ ὁ Θεὸς ἡμῶμ, τῆς τρυφῆς τῦ Παραδείσυ ἡμᾶς καταξίωσομ. Καὶ ἐλέησομ, ὡς μόμος φιλάμθρωπος. Ἀμήμ:-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΩ̃Ν ΠΡΩΤΩ

ΣΑΒΒΑΤΩ ΤΩ̃Ν ΝΗΣΤΕΙΩ̃Ν:-

Τῇ ἀυτῇ ἡμέρα, εἰς τὸ πρῶτομ Σάββατομ τῆς ἁγίας τεσσαρακοςῆς, ἑορτάζομμεν τὸ παράδοξομ θαῦμα τῦ ἁγίυ, ὃ ἀνδοξυ μεγαλομάρτυρος τῦ Τύρωμος ὁπῦ ἔδειξεν τὰ κόλυβα. Τὸ ὁποῖομ ἔλαβομ ἀρχὼ τέτοιαμ. Γμυλιαμῦ τῦ Παραβάτυ, μετὰ Κωμςάμτιομ τὸμ γόμ τῦ μεγάλου Κωμςαμτίμου, Βασιλέως τος Καὶ ἀσω ὁ Χριςιαμὸς ὁπῦ ἦτομ γεμόμμος εἰδωλολάτρης, ἀμασύκωσεμ μεγάλομ διωγμὸμ κατὰ πάμω τῶ Χριςιαμῶμ. Καὶ κρυφὰ, ὃ φαμερὰ. Ἔςομτας μὰ ἕκαμμ χῆμα τάχα λιος ὃ ἀμόσιος. Καὶ ξύρομτας καλὰ πῶς ἡμεῖς οἱ Χριςιαμοὶ εἰς τὸ πρώτλιω ἑβδομάδα τῆ μηςειῶμ, καθαριζώμεθα μὲ τὼ προσάχλω ἡ μηςείαμ, ἐπροσκάλεσεμ τὸμ ἔπαρχομ, ὃ ὤεισέμτομ, μὰ ἀγάλοω ἀπὸ τὰ ἐργαςήεια, τὰ σωνηθισμῶμα πράγματα τῦ φαγιῦ ὁπῦ ἐπλούσαμ ἤγουν ψωμιὰ ὃ κρασπᾶ, ὃ ἄλλα φαγητὰ ὃ μὰ βάλοω ἄλλα. Τὰ ὁποῖα ἐκατεσκάσεμ ἐκεῖμος μὲ τὰ αἵματα τῶ θυσιῶμ ὁπῦ ἔκαμμ εἰς τὰ εἴδωλάτυ, ὃ εἰς τὸ ζύμωμα ἐμαγάειστα. Τάχα διὰ μὰ μιαροφαγήσῃ τὲς Χριςιαμὲς εἰς ταῖς ἡμέραις τῆς μηςείας τυς. Σωτομα λοιπὸμ, ὁ ἔπαρχος ἐτελείωσεμ τὸ ἔργομ κατὰ τὸ πρόσαγμα τῦ τυράμμυ, ὃ εἰς ὅλα τὰ ἐργαςήεια ἔβαλαμ μὰ πολοῦ ἀσὸ τὰ φαγητὰ ὃ ποτὰ τὰ μαγαειομμία μὲ τὰ αἵματα, εἰς ὅλομ τὸμ φόρομ, διὰ μὰ γοράσοω οἱ Χριςιαμοὶ.

Ἀλλ' ὁ ἀκοίμητος τῦ Θεῦ ὀφθαλμὸς ὁποῦ θεωρεῖ τὰ πάντα, Ϛ προφθάμει μὲ τὸ παντοδυϊαμόμτυ χέρι, Ϛ κρατεῖ ἐ ἐμποδίζη τὲς σοφὲς τὼ πομηείαμτυς, καὶ προμοεῖ, Ϛ βλέπει πάμτοτε ἡμᾶς τὲς δούλυστυ. Διεσκέδασε τοῖς μυσαροῖς βουλοῖς τῦ παραβάτυ. Διότι ἔπεμψε τὸμ μέγαμ ἀπ' ἀθλοφόρομ Θεόδωρομ τὸμ Τήρωμα εἰς τὸμ ἀρχιόρέα τῆς πόλεως Εὐδόξιομ, καλὰ καὶ μὰ μὶὼ ἦτομ καὶ Ὀρθόδοξος. Μὴ τοῦτομ ὅλομ ἦλθεν ὁ ἅγιος οὐχὶ εἰς τὸ ὄμειρόμτου, ἀλλ' ἐφάμητου ὡς ἂμ θεωεία. Καὶ λέγεστου. Συκώσου γλήγορα ὅσομ ἐμπορῆς, σωάξε τὸ ποίμμιομ τοῦ Χειϛοῦ. Καὶ πρόϛαξέ τους μὰ φιλάγοωστου, καὶ μηδέμας μὰ μὶὼ ἀγοράση ποσῶς ἀπὸ τὰ φαγητά, Ϛ ποτὰ ὁποῦ πηλοῦσιμ εἰς τὸμ φόρομ· διότι ἔμαι ὅλα μαγαρισμένα μὲ τὰ αἵματα τῶ θυσιῶμ ὁποῦ ἔκαμε τῷ εἰδώλωμ ὁ ἀσεβέϛατος Βασιλεύς. Καὶ ὁ Ἀρχιόρεὺς ἐρχόμενος εἰς ἀποείαμ, ἠρώτησον τὸμ ἅγιομ, πῶς μὰ κάμουσιμ οἱ ὠτωχοὶ ὁποῦ δὲμ ἔχυμ μὰ φάγοωσι, ἐὰμ δὲμ ἀγοράσοωσι ἀπὸ τὸμ φόρομ φαγεῖν. Καὶ ὁ ἅγιος τῦ λέγει, δόσετυς κόλυβα, Ϛ παρηγόρησε τὼ χρειαμτυς. Καὶ ἐκεῖνος μὴ ξέροντας, τί πρᾶγμα ἦμαι τὰ κόλυβα, Ϛ ἐρωτήβτας, ὁ μέγας Θεόδωρος τῦ λέγει. Τὸ βρασμένομ σιτάρι ἔτζη τὸ λέγομεν ἡμεῖς εἰς τὼ χώραμμας τὰ Εὐχάϊτα. Θέλομτας οὖν ὁ Πατειάρχης μὰ μάθη ποῖος ἦμαι τῦτος, ὁπῦ ἔχει τὼ ἔμμοιαμ τῦ χειϛωμένυ λαῦ. Ἠ κουσον πῶς ἦμαι ὁ τῦ Χειϛῦ Μάρτυς Θεόδωρος. Τὸμ ὁποῖομ ἀπὸ ἐλάμτομ διὰ τῶρα μὰ σᾶς βοηθήση. Λοιπὸμ παράβυς ὁ Πατειάρχης σωάγομτας ὅλυς τὲς Χειϛιαμυὲς, ἀμήτειλέτυς τὰ ὅσα ἤκουσον ἀπὸ τὸμ ἅγιομ. Καὶ κάμμομτας κόλυβα ἔδωσέμτυς, καὶ ἔφαγαμ, καὶ ἐχόρτασαμ, Ϛ μετ' αὐτὸμ τὸμ τρόπομ ἐφυλάχθη τὸ ποίμμιομ τῦ Χειϛῦ, ἄβλαβομ ἀπὸ τὼ βυλλὼ τῦ ἐχθρῦ τῷ Χειϛιαμῶμ, Ϛ παραβάτυ. Ὁ ὁποῖος βλέποντας τὼ τέχνωστυ πῶς ἐφαμερώθη, Ϛ δὲμ ὠφέλησεν ὐδὲ τίποτε, Ϛ κατὰ πολλὰ ἐντρεπόμμος ἐπρόϛαξεν πάλιμ, Ϛ ἔβαλαμ τὰ σωηθισμένα φαγητά, καὶ ποτὰ εἰς τὸμ φόρομ. Καὶ ὁ λαὸς τῦ Χειϛοῦ ἀφ' οὗ ἐτέλειωσεν ἡ πρώτη ἑβδομάδα, κατὰ τὼ ἡμέραμ τῦ Σαββάτυ ἔκαμαμ μεγάλιω ἑορτὼ χαίροντάν, Ϛ ἀχαειϛῦντάν τὸμ μάρτυρα Ϛ ἀὐργέτημτυς. Ἀπὸ τότε λοιπὸμ ἕως τώρα διὰ μὰ μὶὼ ἀλισμονήθη τὸ μεγάλομ τῦτο λόγομ τῦ Μάρτυρος, μὲ τὸμ καιρὸμ τὸμ πολλὼ ἐσωνήθησαμ, Ϛ ἑορτάζοωστο μὲ τὰ κόλυβα, δοξολογοωντὰν τὸμ ἅγιομ Μεγαλομάρτυρα Θεόδωρομ. Τὸμ ὁποῖομ ὁ δυσεβὴς Βείγγας, εἰς τὸμ καιρὸμ τῦ Μαξιμίμου ἐμαρτύρησέμτομ μὲ πολλῶμ εἰδῶμ βάσαμα. Εἶτα ἐκατέκαωσε τὸμ μαὸμ τῆς θεᾶς τυς. Ϛ ὅλομ τὸ χρυ-

σάφι ἔδωσέμτο τὲς ὠτωχὲς. Κάποιοι λοιπὸμ ἐσυμβούλαάμτομ μὰ ἁρμηθῆ τὸμ Χειϛόμ, μὲ λόγυς ὅσυς ἐδωώσωτο. Καὶ μὰ λυτρωθῆ ἀπὸ ὅλα τὰ μαρτύρια. Ἀλλὰ ποσῶς δὲμ ἐδωνήθησαμ. Διὰ τῦτο ἀφ' ὗ τῦ ἔδωσαμ πολλὰ μαρτύρια, ὕϛερομ ἅμαψαμ μίαμ μεγάλιω κάμινομ, καὶ ἐβαλάμτομ μέσα εἰς ἐκειμὼ, Ϛ δὲμ ἐβλάβη ἀπὸ τὼ φωτιάμ. Μόμομ προσάξάμμος παρέδωκον τὼ ψυχιώτυ εἰς τὸμ θεόμ. Τοῖς ἀπ' πρεσβείαις Χειϛὲ ὁ Θεὸς ἐλέησομ, Ϛ σῶσομ ἡμᾶς. Ἀμήν:-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗ̃Ϛ ΚΥΡΙΑΚΗ̃Ϛ ΠΡΩΤΗ ΤΩ̃Ν ΝΗΣΤΕΙΩ̃Ν:-

Τῆ ἀωτῆ ἡμέρᾳ κυειακῆ πρώτη τῦ μηνειῶμ, τὼ ὀρθοδοξίαμ, ἤγουν τὼ ἀναστήλωσιμ τῶ ἁγίωμ Ϛ σεωτῶμ εἰκόμωμ, ἡ Ἐκκλησία τῦ Χῦ παφέλαβε μὰ ἑορτάζει. Ἡ ὁποῖα ἔγιμεν ἀπὸ τὸμ Βασιλέα Μιχαὴλ Ϛ μὲ σωεργίαμ τῦ ἁγίυ Μεθοδίυ Πατειάρχυ Κωνϛαμτιμυπόλεως. Ἐγίμεν δὲ εἰς ἀυτὸμ τὸμ τρόπομ. Ἐπειδὴς κατὰ παραχώρησιμ Θεῦ ἐβασίλευσεν ὁ Λέωμ ὁ Ἴσαυρος, ἀπὸ ὀμηλάτης Ϛ χειροτεχνίτης ὁπῦ ἦτομ. Εὐθὺς ἔκραξεν ἐμπροσάτυ τὸμ ἅγιομ Γόρμαμὸμ ὁπῦ ἦτομ τότε κυβόρνήτης τῆς Ἐκκλησίας χεισμένος. Καὶ λέγειτυ. Φαίνεταί μυ δέσποτα πῶς τοῖς εἰκόναις ὁπῦ ἔχομεν εἰς τὼ Ἐκκλησίαμ δὲμ ἔχυσι διαφοράμ ἀπὸ ἕιδωλα, διὰ τῦτο πρόϛαξε μὰ τοῖς ἀγάλυμ ἀπὸ τὸ μέσος. Ἢ ἐὰμ ἦμαι ἀληθιμαῖς Ϛ μορφώματα τῦ ἁγίωμ, ἀς ταῖς βάλυσιμ εἰς ὑψιλώτερομ τόπομ, διὰ μὰ μὶὼ ταῖς προσκιωῦμεν πάντοτε, Ϛ μάλιϛα ὅταμ ἦμεν ἀγεμᾶτοι ἀπὸ ἁμαρτίας μὰ ταῖς μολιώμεν. Ὁ γοιῶ Πατειάρχης ἀποκοιτον τὸμ Βασιλέα ἀπὸ τέτοιομ μίσι τὸμ ἔργομ. Λέγομτάϛτυ. Ἀκύομεν πῶς ἔμαι καιρὸμ θέλι παραφρομίσι κάποιος κατὰ τῶ ἁγίωμ εἰκόμωμ, Ϛ τὸ παρώμυμόμτυ μὰ ἦμαι κόμωμ. Μὴ μὰ ἦσαι σὺ Βασιλεύς; Ϛ ἐκεῖμος τῦ ἀπεκρίθη πῶς ὅταμ ἦμεσα μικρὸμ παιδὶ ἔτζη μὲ ἔκραζαμ. Ὑ̓ςερομ ἀπὸ τὰ πολλὰ λόγια μὴ βουλόμμος ὁ Πατειάρχης μὰ κάμι καθὼς τῦ ἔλεγον ϗξέρισέμτομ. Καὶ ἔβαλον ἄλλομ εἰς τὸμ θρόμομ ὁμόφρομάτυ λεγόμμομ Ἀμαζάσιομ. Καὶ αὐθὺς ἄρχεψον μὰ φαμόρώνουσι τὼ μάχω μὲ τοῖς ἁγίους εἰκόνες. Λέγυσιμ δὲ πῶς οἱ Ἑβραῖοι τῦ τὸ ἐζήτη-

ἐζήτησαν τοῦτο τὸ μίασμα. διὰ χαίρων, ὅταν τῶν ἐπροφητάσαν πῶς μέλλη μαγονῆ Βασιλάϊς, τὸν καιρὸν ὁπῶ ἦτον γαϊδυρολάτης, ἐ συναμαχρέφετο μετ' ἐκείνης. Καὶ ἐζῶσαν αὐτὰ μα Α'φ'οῦ δὲ ἀπέρριξεν κακὰ τὼ ζωλὼ ὁ λέων. Ε' Βασίλαισον ὁ ὑόστυ Κωνσταντῖνος ὁ Κωπρόνυμος, Σ ἔγινεν διάδοχος τὸ στυ εἰς τ' κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων λύσταν πόλεμον, δὲν κάμνει χρείαν μὰ λέγομεν ὅσα ἐ ποταπὰ κακὰ ἔπραξεν ἐ αὐτὸς ὁ παράνομος πλὼ Σ αὐτὸς ἀπέθανεν πλέον κακὸν, Σ ὄν τροπιασμὸν θάνατον ἀπὸ τὸν Πατέρα τυ. Καὶ Βασιλάϊει ὁ ὑόστυ ὁπῶ ἔκαμεν ἀσω ὸ τὼ χαζάραν. Ε' πειδὴ δὲ Σ ἄξεμέτεισεν ἐ ἐκεῖνος κακὰ τ' ζωλώτυ, ἔγιναν κληρονόμοι τῆς Βασιλείας Κωνσταντῖνος, ἐ εἰρώνη ἡ μητέρα τυ. Οἱ ὁποῖοι μὲ συμβουλαῖς τῦ ἁγιωτάτυ Πατριάρχυ Ταρασίυ συνεκρότησαν τὼ ἑβδόμων Σινόδον Σ πάλιν ἐκαλλώπησαν τὼ Ε'κκλησίαν τυ Χριστυ, μὲ ταῖς ἁγίαις εἰκόναις. Μὲ τὰ δὲ τὼ ἀσεβίωσίμπωμ, ἐβασίλαισεν Νικηφόρος ὁ ἀπὸ γενικυ. Ε'ἶτα Σταυράκιος. Καὶ μετ' ἐκεῖνον Μιχαὴλ Ὀραγκαβὲ, ἐ ἐσέβωντο ταῖς ἁγίαις εἰκόναις. Μετὰ δὲ τὸν Μιχαὴλ ἐβασίλαισεν ὁ Θηεωΐδης λέων ὁ Α'ρμένιος: ὁ ὁποῖος ἐπλανήθη μὲ δέλον τιμὰς ἐκκλείσν, Σ δυσεβῆς. Καὶ ἐκίνησε τὼ δάντεραν εἰκονομαχίαν. Καὶ πάλιν ὑγερνήθη τὸ κάλλος τῆς ἡ τῦ θεῦ Ε'κκλησία. Τῦ ὁποίυ ἔγινεν διάδοχος τῆς Βασιλείας, Μιχαὴλ ὁ Α'μοραῖος. Καὶ μετ' αὐτὸν ὁ ὑόστυ ὁ Θεόφιλος. Οἱ ὁποῖοι ἦτον μεγαλήτεροι εἰκονομάχοι παρὰ τοὺς πρώτυς ὁπῶ ἀμαφέραμεν. Οὗτος λοιπὸν ὁ Θεόφιλος πολλὰς ἀπὸ τὰς ἁγίας Πατέρας εἰς μεγάλους παιδεύσεις, Σ κολάσεις παρέδωκεν. Διατὶ ἐπροσκυνῶσαν ταῖς ἁγίαις εἰκόναις. Α' μὴ ἦτον Σ πολλὰ δίκαιος Βασιλάϊς. Τόσον ὁπῶ ἔκαμεν διὰ λαλημὸν ἐὰν διέσκεπται εἰς τὼ πόλιν κάμ ἔμας παραπονημένος, Σ δὲν ἀρέθη ὐδένας εἰς πολλαῖς ἡμέραις ὁπῶ ἀμαζκυνῶσαν. Εἰς δὲ τὸν δωδέκατον χρόνον τῆς Βασιλείας τυ ἐκρατήθη ἀπὸ αὐθέμεταν τῆς δυσεμτορίας Σ ἐπειδὴ ἔμελεν μὰ ξεχωρισθῆ ἀπὸ τὼ ζωλὼ, ἄρμοιγεν τὸ σόματυ παρὰ πολλὰ, τόσον ὁπῶ ἐφάνεσαν τὰ ἔγκατά τυ. Ἡ δὲ Βασίλισσα τυ Θεοδώρα κατὰ πολλὰ πονεμένη, καὶ πικραμένη διὰ τὼ αὐθέμεταν τυ, ἦλθεν εἰς ὕπνον. Καὶ θεωρεῖ εἰς τὸν ὕπνον τ' ὑπεραγίαν θεοτόκον, ἐ εἶχεν ἁγιασμένον τὸ προσωπον τ' μὲ ῥέφος. Περιτεχυεσμένη ἀπὸ λαμπροφανεῖς Ἀγγέλυς. Οἱ ὁποῖοι ἐπαιδάναν, ἐ ἐμαγιώναν ἐ ὕβριζαν, τὸν ἄνδρα τῆς τὸν Θεόφιλον, ἀφ'ὧ δὲ ξυπνήθη ἐκείνη μετὰ ὀλίγων ὥραν ἐρχόμενος εἰς τὸν ἑαυτόν τυ ὁ Βασιλάϊς ἐφώναξεν. Ἀλήμονον εἰς ἐμὲ τὸν Ταλαίπωρον, διατὶ τὰς ἁ-

γίας εἰκόνας μαγιώνομαι. Εὐθὺς ἡ Βασίλισσα ἔβαλεν ἐπάνω τὼ εἰκόνα τῆς Θεοτόκυ, παρακαλῶντας τὼ μὲ δάκρυα. Ὁ γοῦν Θεόφιλος ἔτζη κακὰ ὡσὰν ἦτον εἶδεν ἔνα ἀπὸ ἐκείνυς ὁπῶ τῦ παραζέκασιν Σ ἐκράτει ἐγκόλπιον. Καὶ ἁρπάζοντάς το, τὸ ἐπροσκύναν. Καὶ παραῦθα ἐκεῖνο τὸ σόμα ὁπῶ ἐκακολόγει ταῖς ἁγίαις εἰκόναις, Σ ὁ λάρυγκας ὁπῶ ἔζηνοί χθη χωρὶς ἀντροπὼ, κατεζάθη εἰς τὼ προτέραν τυ ζᾶσιν, Σ ἔπαυσεν ἀπὸ ἐκείνην τὼ βλαν Σ ἀνάγκην ὁπῶ εἶχεν, Σ ἐκοινήθη. Α'φ'ὧ ὁμολόγησεν πῶς εἶναι καλὸν μὰ τιμοῦνται, Σ μα προσκυνῶνται αἱ ἁγίαις εἰκόναις. Τότε ἡ Βασίλισσα ἄγγαλεν ἀπὸ τὼ καθέλαν τῆς ταῖς σεβασμίαις, Σ ἁγίαις εἰκόναις, Σ ἐπαρασκάζει ἐ Θεόφιλον μὰ ταῖς προσκυνᾶ Σ μὰ ταῖς τιμᾶ ἔξ ὅλης ψυχῆς. Μετ' ὀλίγον ὕβρ ἔλεψεν ἀπὸ τὼ ζωλὼ ὁ Θεόφιλος. Τότε ἡ Θεοδώρα ὅλυς ὅσυς ἦτον εἰς τὼ ἀξείαν, Σ εἰς ταῖς φυλακαῖς, ἐλευθέρωσέ τυς. Καὶ ἀξοχρακίζει ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τὸν Ἰωάννην, τὸν μαρτιάρχην ἐ δαμοριάρχην μᾶλλον ἢ Πατριάρχην. Καὶ ἀναβιβάζει τὸν τῦ Χριστῦ ὁμολογητὴν Μεθόδιον. Ὅπῶ ἦτον Βαλμένος ἀπὸ τὸν Θεόφιλον εἰς τὸν τάφον ζωντανός. Χωρὶς τὰ ἄλλα μαρτύρια ὁπῶ ἔπαθεν πρώτα:-

Τῦτα ὅλα ἀφ'ὧ ἐγίνησαν ὡς ἄνωθεν ἔπαυλν. Γίνεται θεία βάσκεψις εἰς τὸν μέγαν Ἰωαννίκιον ἐκεῖ ὁπῶ ἀσκητάνεν εἰς τὸ ὄρος τῦ Ὀλύμπυ. Διότι ὁ μέγας ἀσκητὴς Α'ρσάκιος ἐπῆγεν, Σ ἀρνιέτον ἐ τοῦ λέγει. Ὁ Θεὸς ἔπεμψέ με διὰ σωσθίαν συ, μὰ ὑπάγομεν εἰς τὼ Νικομηδίαν ὁμῦ πρὸς τὸν ὁσιώτατον ἄνθρωπον, Η'σαΐαν τὸν ἔγκλησον μὰ μάθομεν ἔξ αὐτῦ, ὅσα ἀγαπᾶ ὁ Θεὸς, ἐ εἶναι πρεπάνλμα εἰς τ' Ε'κκλησίαν τυ. Εὐθὺς οὖν, ὑπήγασν Σ ἀνείσκοντέστον ὁσιώτατον Η'σαΐαν, ἤκουσάν τυ ταῦτα. Τάδε λέγει κύριος. Γ'δῦ ἔφθασε τὸ τέλος τῆς ἐχθρούς τῆς εἰκόνος μυ. Καὶ σεῖς πορεύθητε πρὸς τὼ Βασίλισσαν Θεοδώραν, καὶ πρὸς τὸν Πατριάρχην Μεθόδιον, Σ εἰπέτετυς ἔτζη. Παῦσον πάντας τὰς αἱρέσεις Σ ἔλα με τὰς Α'γέλυς θέλημυ φέρη θυσίαν. Ε'γόμενας Σ μὰ σέβεσαι, Σ μὰ τιμᾶς τὼ εἰκόνα τῆς μορφῆς μυ, Σ τῦ σαρκῦ. Τῦτα τὰ λόγια ἀφ'οὗ τὰ ἄκυσαν, εὐθὺς ἐπῆγαν εἰς τὼ Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀμήγειλάντα Μεθοδίυ τῦ Πατριάρχυ, Σ ὅλυς τὰς ἐκλεκτὰς τῦ Θεῦ. Οἱ ὁποῖοι σωνηθροισμένοι ὅλοι ἐπῆγαν πρὸς τὼ Βασίλισσαν, Σ ἀρνιάντω εἰς ὅλα ὅσα τῆς εἶπαν ὑποτακτικῶ, ὅτι ἐν προγόμων ἦτον λύσεις Σ ἠγάπα τὸν Θεὸν. Παράθυς λοιπὸν ἡ Βασίλισσα ἄγγαλεν τὼ εἰκόνα τῆς Θεοτόκυ τῆς Ε'λεούσης ὁπῶ εἶχεν κρεμαμένην εἰς τὸν τράχηλόν της. Ε'μπροσθεν

προσθεν εἰς ὅλως ἐ προσκωυῶσα αὐτῳ ἔλεγεν. Εἴ τις δὲν προσκωεῖ τὰς εἰκόνας ἢ Ϛ δὲν τὰς ἀσπάζεται, χετικῶς. Ἤγουν βιασμῷ ἀπὸ τῳ ϑρμότητα τῆς ἀγάπης τῳ πρωτοτύπῳ, Ϛ ὑ λατρευτικῶς, ὡσαὶν ϑεὸς. Ἀλλ' ὡσαὶν εἰκόνι τῷ ἀρχετύπῳ, εἴη τῷ ἀμαθέματι. Οἱ δὲ ἅγιοι ἐχάρησαν μεγάλῳ χαρᾳ. Ὅμως ἡ Βασίλισσα διὰ ἀμοιβῷ ἐζήτησε μτους χάριν, ὅτι μὰ παρακαλέσωσι τὸν θεὸν διὰ τὸν ἄνδρα της τὸν Θεόφιλον. Οἱ ὁποῖοι, τῆς τὸ ἀρνωῦταν πρῶτον, ἔπειτα βλέποντάν τῳ ὠφίν ὁπῷ ἔχεν, ἐκλιναν εἰς τὸ ζήτημά της. Καὶ δὴ ὁ ἅγιος Μεθόδιος ἐσωάξεν ὅλον τὸ κλῆρος, Ϛ τὰς ἀρχιερεῖς εἰς τῳ μεγάλῳ τῷ ϑεῷ Ἐκκλησίαν, Ϛ ἐπῆγεν, Ϛ ἐκεῖνος. Εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν πρῶτοι: ὁ μέγας Ἰωαννίκιος, καὶ Ἀρσακίκιος ἀπὸ τὸ ὄρος τῷ Ὀλύμπῳ Νικρατιόστε, Ϛ οἱ μαθηταὶ Θεοδώρῳ τῷ Στουδίτῳ. Καὶ ἀπὸ τὸν μέγαν χρὸν Θεόδωρος, Ϛ Θεοφάνης, οἱ γραπτοί, ζ ὁμολογηταί. Μιχαὴλ ὁ Ἁγιοπολίτης, Ϛ σύγκελλος, καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν δέκσιν ὅλων τῳ μύκτα, διὰ τὸν Θεόφιλον πρὸς τὸν Θεὸν, Ϛ ὅλοι ἐπροσάχοντο μετὰ δακρύων. Καὶ παντοτινῆς δεήσεως, ὅλων τῳ πρώτων ἑβδομάδα τῷ μηνῶν. Ἔτι δὲ, Ϛ ἡ Βασίλισσα Θεοδώρα τὰ αὐτὰ, Ϛ ὅμοια ἔκαμνεν μὲ τὰς γυναῖκας, καὶ μὲ τὸν λοιπὸν λαόν. Λοιπὸν καθὼς ἐγίνοντο ταῦτα ἡ Βασίλισσα Θεοδώρα, εἰς τὸν ὄρθρον τῆς παρασκευῆς πρὸς τὸ ταχύ, ἦλθεν εἰς ὕπνον. Καὶ ἐφάνηκέν της πῶς ἀνέβη εἰς τὸ κιόνιν τῷ χωρῷ. Καὶ εἶδεν κάποιους, Ϛ ἐπάγεννεν ἐκεῖνον τῳ γράτταμε μεγάλῳ σύγχυσιν, κρατοῦντας πολλῶν εἰδῶν ὄργανα κολαστικά. Καὶ εἰς τῳ μέσων πων ἐφέρνετον δεμένος ὁ Βασιλεὺς Θεόφιλος, ἐξαγκωνισμένος ὀπίσω τὰ χέρια. Τὸν ὁποῖον χωρεύοντας ἀκολούθαν, Ϛ ἡ Θεοδώρα ἐκείνες ὁπῷ τὸν ἐπέρνασιν. Καὶ ὅταν ἔφθασαν ἕως τῳ χάλκινον πόρταν, εἶδεν ἕνα ἄνθρωπον μὲ μίαν θεωρίαν ὑπερφύσιν, Ϛ ἐκάθητο ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνος τῷ Χριστῷ. Καὶ κατὰ πρόσωπόν ἔχησαν τὸν Θεόφιλον. Τῷ ὁποίου σκοτώνοντας ἡ Βασίλισσα, Ϛ προσκωῦσα τὰ ποδάρια, ἐπαρακάλεμε διὰ τὸν Βασιλέα. Ἐκεῖνος δὲ μετὰ βίας, ἀνοίξας τὸ στόμα εἶπεν τῆς. Ὦ γυναῖκα μεγάλην ἡ ὠφίς. Γίνωσκε λοιπὸν, ὅτι διὰ τὰ δάκρυά σου, Ϛ τῳ ὠφίν ὁπῷ ἔχνες, ἔτι δὲ, ζ διὰ τῳ παράκλησιν, ζ προσάχω τῷ δούλῳ μου, Ϛ Γρέωμαι, δίδω συγχώρησιν εἰς τὸν Θεόφιλον τὸν ἄνδρα σου. Εἶτα λέγει ἐκείνες ὁπῷ τὸν ἐπέρνασαν. Λύσατέ τον, Ϛ παραδόσετέ τον τῆς γυναικός του. Καὶ ἐκεῖνη πάραυτα τὸν ἀγκάλιασεν, ἅμα χώρησεν ἀλλήλοις, ζ χάρησα. Καὶ αὐθὺς μετὰ τοῦτο ἐξύπνησεν ἀπὸ τὸν ὕπνον, ζ ταῦτα μόνη εἶδεν ἡ Βα-

σίλισσα. Ὁ δὲ Πατριάρχης Μεθόδιος ψάλλοντας μὲ προσάχεις, καὶ δεήσεις, διὰ τὸν Θεόφιλον. Ἔλαβε χάρτιν, Ϛ ἔγραψεν ὅλων τῷ αἱρετικῶν Βασιλέων τὰ ὀνόματα ὁμοῦ, καὶ αὖθις τῷ Θεοφίλῳ, Ϛ ἔβαλέ τα ὅλα ὑποκάτω τῆς ἁγίας τραπέζης. Καὶ πρὸς τῳ παρασκαλῶν ϑεωρεῖ, καὶ αὐτὸς ἕνα Ἄγγελον φοβερόν, Ϛ εἰσέβη εἰς τὸν ναὸν καὶ ἦλθε σημάτου, καὶ τῷ λέγει. Ἡκούσθη ἡ δεήσις σου Ἐπίσκοπε καὶ ἔτυχε συγχωρήσεως ὁ Βασιλεὺς Θεόφιλος. Καὶ ἀπ' ὧδε Ϛ ἐμπροσθεν, μῷ ἐνοχλήσης τὸν ϑεὸν διὰ τέτοιον ἔργον. Καὶ ὁ Πατριάρχης ϑέλοντας νὰ δοκιμάσῃ ἐὰν ἦναι ἀληϑινὸν ἐκεῖνο ὁποῦ εἶδεν, ἔλαβε τὸν χάρτιν ὁπῷ ἔχεν βάλη ὑποκάτω τῆς ἁγίας τραπέζης, καὶ ἀνοιγομτάστε. Εὗρεν ὦ ϑεῷ κεμάτων. Ἐξαλειμμένον ϑεοῦ παντάπασι τὸ τῷ Θεοφίλῳ ὄνομα. Τὸ ὁποῖον μανθάνουσα ἡ Βασίλισσα ἀνεφράνθη κατὰ πολλά. Καὶ ἐμιμήσε τῷ Πατριάρχου νὰ σωαθροίσῃ ὅλον τὸν λαόν, εἰς τῳ μεγάλῳ Ἐκκλησίαν, μὲ τοὺς ἁγίους εἰκόνας Ϛ τῷ τιμίων ξυλῶν. Διὰ νὰ ἀποδοθῇ τὸ κάλλος εἰς τῳ ἁγίαν Ἐκκλησίαν. Καὶ τὸ κοσμούργημα ϑαῦμα ὁπῷ ἔγινεν νὰ γνωσθῇ εἰς ὅλους. Καὶ εἰς ὀλίγων ὥραν ἐσωαθροίσθησαν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ μὲ λαμπάδων. Καὶ ἦλθον καὶ ἡ Βασίλισσα μὲ τὸν ψόμτης τὸν Μιχαὴλ. Καὶ ἕκαμαν λιτῳ μετὰ τῷ ἁγίων εἰκόνων, καὶ τῷ ϑείων, Ϛ σεβασμίων τῷ χωρῷ ξύλων. Καὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Ἕως ἔναν μίλιον τόπον ἐπορπατῆσαν κράζοντάν τὸ κύριε ἐλέησον. Καὶ πάλιν ἐγράφησαν εἰς τῳ Ἐκκλησίαν, Ϛ ἐτέλεσαν τῳ ϑείαν μυσταγωγίαν. Ἀνασηλώσαντάν τὰς ἁγίας, καὶ σεβασμίους εἰκόνας οἱ προγραφέντων ἅγιοι ἀνέθρων. Οἱ ὁποῖοι ἀνεκήρυξαν, καὶ ἐμακάρησαν ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς ὁποῦ ἐδόξαζον ὀρθά. Καὶ τοὺς ἀναμτίους, ἤγουν τοὺς ἀσεβεῖς ὁποῦ δὲν ἐκαταδέχοντο νὰ ἀσπασθῶσιν τῳ τιμῳ τῷ ἁγίων εἰκόνων, ἀπεκήρυξαν, καὶ ἀναθεματισάντους. Καὶ ἀπὸ τότε ὡείσαν οὗτοι οἱ ἅγιοι ὁμολογηταὶ νὰ γίνεται ἀνάμνησις κάθε χρόνον ταύτης τῆς ἱερᾶς Πανηγύρεως. Διὰ νὰ μὴν ἐξεπέσωμεν καὶ πάλιν εἰς τῳ αὐτῳ δυσσέβειαν. Ἢ ἀπαράλακτος εἰκὼν τῷ Πατρὸς, πρεσβείαις τῷ ἁγίων σου ὁμολογητῷν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν:-

κς'.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗ͂Ϲ ΚΥΡΙΑΚΗ͂Ϲ Β'. ΤΩ͂Ν ΝΗΣΤΕΙΩ͂Ν:-

ΜΝΗ͂ΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥ͂ΜΕΝ ΤΟΥ͂ ΑΓΙΟΥ

Γρηγορείου Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης τῆ Παλαμᾶ:-

ΟΥ͂τος, ὁ τῦ θεῦ Ϲ ἀμεσώτερος φωτὸς υἱός. Ὁ ἀληθὴς τῷ ὄντι τῦ θεῦ ἄνθρωπος. Καὶ θαυμαστὸς τῷ θείῳ ὑπηρέτης, Ϲ λειτουργός, εἶχε μὲν πατρίδα τὴν Κωνσταντινούπολιν Καὶ γονέας ἐνδόξους καὶ περιφανεῖς καὶ δὴν ἐγύμνασον μὰ καλλοπίσῃ τὸ σῶμα, ἀλλὰ μᾶλιστα τὴν ψυχὴν ἠθέλησεν μὰ στολίσῃ μὲ παιδεύσιν ἀρετῆς Ϲ κοσμιότητος. Ἀποθανόντος γοῦν τῦ Πατρός τυ, ἀφῆκεν τὸν πολλὰ μικρὸν εἰς τὴν ἡλικίαν, Ὅμως ἡ μήτηρ τυ Ϲ αὐτὸν Ϲ τὰ λοιπά τυ ἀδέλφια Ϲ ἀδελφάς, ἀνατραφέντα μὲ παίδευσιν Ϲ μυθησίαν κυρίᾳ Καὶ ἐμαθήτευσεν τὰ ὅλα τὰ ἱερὰ γράμματα πέμποντας εἰς διδασκάλους μὲ σκοπὸν μὰ μάθουν τὴν ἔξω σοφίαν. Αὐτὸς λοιπὸν ξεχωρίζα διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς φύσεως ὁπῦ εἶχεν, εἰς ὀλίγον καιρὸν μὲ πολλὴν ταχυδρομίαν, ἔμαθεν πᾶσαν λογικὴν ἐπιστήμην. Ὅταν δὲ ἔγινεν εἴκοσι χρονῶν, ὅλα τὰ τῦ κόσμυ ἐψηφίσεντα χειρότερα παρὰ ὅμοια, Ϲ ἐζήτει μὰ εἶναι σημᾶ εἰς τὸν θεὸν, διὰ μέσυ ζωῆς ἀναρέτυ μὰ τῦ ἀρέσῃ. Διὰ τῦτο ἀποκαλύπτει τῆς μητέρας του τὸν θεοφιλῆ σκοπὸν ὁπῦ ἔβαλεν, Ϲ τὸν πόθον ὁπῦ εἶχεν πρὸς παλλῦ εἰς τὸν Θεὸν, Ϲ ἄρχεται ἐ αὐτὴν, εἰς τὸ ὅμοιον θέλημα, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πολλὴν καιρὸν τὸ ἐπεθύμει ἐκείνη. Παράδυσις λοιπὸν σωματοποιοῦσα ὅλα τὰ παιδία μὲ χαρὰν λέγυσα, ἰδοῦ ἐγὼ Ϲ τὰ παιδία ἄμοι ἔδωκεν ὁ θεὸς. Καὶ δοκιμάζει τὸν σκοπόν τυς πρῶτον, εἶτα ἀποκαλύψεντας Ϲ τὴν γνώμην τῦ μεγάλυ Γρηγορίυ, ὁμοίως Ϲ αὐτὸς μὲ λόγια παραγγελίας ἑκατάπεισέν τυς εἰς ὑπακοὴν μὰ δηλάδυν τῦ Θεῦ. Καὶ μὰ φύγουν τὸν κόσμον. Διὰ τῦτο ὅσα εἶχον ἀγαθὰ, τὰ ἐμοίρασεν εἰς τὲς πτωχὲς κατὰ τὴν τῦ Εὐαγγελίυ παραγγελίαν Καὶ ἀφιώμαντας πᾶσαν ὕμοιαν βασιλικὴν, Ϲ τιμαῖς Ἡγεμόνος ἐπῶ Χῷ, ἀφιώμαντας τὴν μητέρα τυ, Ϲ ταῖς ἀδελφαῖς εἰς παρθεμῶνα Ἡγυμενίου γύναικεῖον. Τὲς δὲ ἀδελφάς τυ ἐπῆρεν μετάτυ, Ϲ ἐπῆγεν εἰς τὸ ἅγιον ὄρος τῦ Ἄθωνος. Καὶ τὲς μὴ ἀδελφὲς, ἔβαλέντας εἰς ἄλλα Μοναστήρια, (ἐπειδὴ ὁ καιρὸς δὲν τὸ ἐδίδεν, μὰ εἶναι ἀνταμωμένοι, Ϲ μὰ ζῶσιν κατὰ θεὸν.) Αὐτὸς δὲ

τὸς δὲ παρέδωκεν τὸν ἑαυτόν τυ εἰς ὑσυχολωὴ ἐμὸς θαυμαστῦ ἀσκητῦ ὁμόματι Νικοδήμυ. Ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔμαθεν πᾶσαν ὑντολὴν, Ϲ πᾶσαν ἀρετὴν, Ϲ ἐργάζετο τὰς μετανοίας. Ὥστε διὰ ποκαλύψεως ἐδέχθη τὴν τῆς παναγίας θεοτόκυ ἀντίληψιν, Ϲ βοήθειαν εἰς εἰς πάντα. Μετὰ δὲ τὴν τῦ διδασκάλυ ἔξοδον πρὸς θεὸν ἐκδημίαν, ἀπομείνοντας εἰς τὴν λαῦραν, μὲ ταχυδρομικὸν φρόνημα ζήσας, ἐπεθύμησεν τὴν ἡσυχίαν, καὶ ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν λαῦραν, Ϲ ἔπηγεν εἰς τὴν ἐρημίαν. Περισκληραγωγίαν, συζέλοντας τὰς αἰσθήσεις μὲ μεγάλην προσοχὴν, Ϲ ἀμυχώμοντας τὸν μῦτυ μὲ προσάχην, ϲ μελέτην τῦ θείυ χαράγματος, μὲ ὁλονυκτίυς γάσεις Ϲ πολλὰ δάκρυα καθαρίσας τὴν ψυχὴν, ἔγινε δοχεῖον τῦ χαρίσματος τῦ ἁγίυ πνεύματος, Ϲ εἰδεμὴ συχνὰς θεοφανείας. Μάλιστα ὅταν ἔμελλον οἱ Ἰσμαηλῖται μὰ ἔλθουν ἐξαίφνης μὰ καταδήσουν, ϲ μὰ ζημιώσουν τὴν Θεσσαλονίκην, ϲ τὴν ὁποῖαν ἀγαπᾷ σκῆτος, Ϲ αὐτὸς πρὸ εἰδεμῦ Ϲ προεμήνυσεν. Μὲ τέτοιας ἀρετὰς θεαρέστως ζήσας πολλὴν καιρὸν, Ϲ καθαρίζοντας τὴν ψυχὴν, Ϲ τὸ σῶμα ψηφῶν τῦ θεῦ τὸ χρίσμα τῆς Γλυκασίας ἐδέξατο, Ϲ ἐλευθέρυε τῷ θεῷ ὡσὰν Ἄγγελος φέροντας εἰς καταγύξιν μὲ τὴν θεωρίαν τυ μόνον, ὅλυς ὅσυς τὸν ἐβλέπασιν. ὅτι ἦτον μέγας πνεύματοφόρος. Καὶ τῦτο τὸ ἐφανέρωναν τὰ θαύματα ὁπῦ ἐνέργα, Ϲ ἐδίωκεν τὲς δαίμονας ἐλαυνόμενους τὲς δαίμονας. Τὰ ἄκαρπα δένδρα ἐμετάβαλεν εἰς ἀκαρπίαν. Προέλεγε τὰ μέλλοντα. Καὶ μὲ ἄλλα χαρίσματα τῦ ἁγίυ πνεύματος ἦτον καλλωπισμένος. Καὶ ἐπειδὴ εἶναι εἰς τὴν ἔξω σοφίαν, αἰμήνευε πόλεμον εἰς τὴν ἀρετὴν. Τὸ δὲ μὰ πέσουμεν εἰς πειρασμὸς δὲν εἶναι εἰς τὸ θέλημά μας. Χωρὶς δὲ τὴν πειρασμὸν, δὲν τελειώνεται ὑδὲ δοκιμάζεται ἡ πρὸς θεὸν πίστις, διότι λέγει ὁ σοφὸς (Ὅταν σμιχθῦσι, ἀρετοῖς, Ϲ πειρασμοί, εἰς τὸν καλὸν μοναχὸν, τελειώνυσιν τὸν κατὰ θεὸν ἄνθρωπον.) Διὰ τῦτο Ϲ αὐτὸς ὁ ἅγιος ἐσυγχώρηθη μὰ πέσῃ εἰς συχνὲς, Ϲ διαφόρυς πειρασμὸς, διὰ μὰ φανῇ εἰς πάντα τέλειος. Ἀφ' ὧν ἔλαβε τὴν Γλυκασίαν, ποῖος λόγος δύναται μὰ εἰπῇ, πόσα διαβάλματα ἐ συκοφαντίας ὑπέμεινε ἀπὸ τὲς μέσες Θεομάχυς, Ϲ ὅσον ἀγωνίσθη ὑπὲρ τῆς ἀσεβείας, ἐ ὅσους θλίψεις, Ϲ κακὰ ἔπαθεν εἰς εἴκοσι τρεῖς χρόνους. Διότι ὁ Βαρλαὰμ ὁ Καλαβρέζης πολλὰ κακοχόμησεν εἰς τὴν ἔξω σοφίαν, αἰμήγειρε πόλεμον εἰς Ἐκκλησίαν τῦ Χῦ. Λέγων πῶς τὸ φῶς τῦ μέλλοντος αἰῶνος ὁπῦ μέλλει μὰ λάμψῃ, Ϲ οἱ δίκαιοι ὡσὰν τὸν ἥλιον, καθὼς ἐ ὁ Χς. τὸ προέδειξεν μὲ

δεξον, ὅταν ἐμετεμορφώθη εἰς τὸ ὄρος, ἔλεγον πῶς ἔμαι κτίσμ, ἐκείμης ὅπῦ μετ' ἀσέβειαν τὸ ἔλεγαν ἄκτισον ὠμόμαζέτης διθείτας ἐ πολυθέης. Διὰ ταῦτα λοιπὸν ὁ θεῖος Γρηγόριος ὡς τῆς ἀσεβείας ὑσέρμαχος προαγμμός ἀπὸ τὸν Βασιλέα Ἀμδρόμικον, τέταρτον τῶν Παλαιολόγων, ὑπῆγον εἰς τὴν Κωνσαντινύπολιν, ϛ ἐσυγκροτηθη ἱόρα σωόδος. Ἐκεῖ ἦλθον, ἐ ὁ Βαρλαὰμ, ἐ προβάλλομτας τὰ κακόδοξά τῦ δόγματα, πῆς θεῖν πλαθεὶς ὁ μέγας Γρηγόριος, ϛ ἐνδυμμός δωάμιν ἀμαχον ἐνίκησέμτον, ἐ ἐντρόπιασέμτον εἰς τέλος, ἐ μὲ λόγες, ϛ συγγράμματα, ἐκατέχαλασον ὅλας τῦ τὰς αἱρέσεις. Ὁ δὲ Βαρλαὰμ ἔφυγον εἰς τ' Ἰταλίαν. Τά ωισα ἀσσὸ ἐκεῖμον, ἦλεγξε σωοδικῶς, ἐ τὸν πολυκέφαλον, ϛ τὰ συγγράμματά τῦ μὲ λόγες ἀμτιῤῥητικὲς διαφῶ. Ἀμ καλά, ϛ ὅσοι ἐποτίσθησαν ἀσσὸ τὰ δόγματά τες δὲν ἔπαυσαν μὰ πολεμῦν τὴν Ἐκκλησίαν τῦ Χῦ. Ὅθεν μὲ πολλὴν ἀμάγκαν τῆς ἱόρᾶς Σωόδυ, ϛ ἀπ' τ' Βασιλέως μὲ θείαν ψῆφον ἀμεβίβασάμτον εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον τῆς Θεσσαλομικέων Ἐκκλησίας. Διὰ τῦτο, ἐ πολλὰ περιοσότερους ἀγῶνας ἀσσὸ τὲς πρώτες διὰ τὴν ὀμῥόδοξον ωίσιν ἐκαρτέρησον, ϛ εἰς ὅλες τὲς αἱρετικὲς ἐκέρδησον τὰ μικητήρια:-

Ὁ δὲ θεὸς τρόποις ἀῤῥήτοις, ἕως καὶ εἰς τὴν ἀματολὴν ἔπεμψέν τον διδάσκαλον. Μὲ τῦτον τὸν τρόπον. Ἐπῆγεμον ὡσαὶ ἀποκρισάριος ἀπὸ τὴν Θεσσαλομίκην εἰς τὴν Κωνσαντινύπολιν μὰ εἰρηνεύσῃ τὲς Βασιλεῖς διὰ διαφορᾶς ὁπῦ εἶχασιν. Καὶ εἰς τὴν σράταν ϖάτησεν ἀσσὸ τὸν ἀγαρισμόν. Καὶ ἐκράτησέν τον ἔμαν χρόνον. Καὶ τὸν ἔσυρραν ἀπὸ τόπυ εἰς τόπον, ἐ ἀσσὸ χώρας εἰς χώραν Ὁ ὁποῖος χωρὶς φόβον καμέναν, ἐδίδασκεν τὸ τῦ Χῦ Εὐαγγέλιον. Καὶ ἐκεῖμες ὁπῦ ἦτον ϖόρεοι, ἐβεβαίωμμέτες, ϛ ἐπόραγγελλέμτες μὰ ϖέκουν εἰς τὴν ωίσιν. Ἐκεῖμες δὲν ὁπῦ δὲν ἦτον τόπον ϖόρεωμμένοι ἀλλὰ εἶχον τίποτε ἀποείαις, ϛ ζητήματα ἐϖῥέωμμέτες μὲ θεοσοφίαν. Καὶ εἰς ὅσα ἔλεγον, τὲς ἐδιόρθωμμον. Εἰς δὲ τὲς λοιπὲς τὴν ἀωίσιαν, ϛ ἐκεῖμες ὁπῦ ἀρνήθησαν τὸν Χριϛὸν, ϛ ἑκατέσυρμον τὰ τῆς ὀνσάρκυ οἰκομομίας τῦ κυρίυ, ἐ Θεῦ. Καὶ τῦ τιμίυ ϖανῦ, ϛ τὴν ἁγίαν εἰκόναν τὴν προσκυήσιν, πολλαῖς βολαῖς ἐδιαλέγετο μετ' ἐκείμες φαμόρᾶ. Ἀκόμη, ϛ περὶ τῦ Μωάμεθ, ἐ ἄλλων ζητημάτων ὁπῦ τὲ ἐπροβάλλασιν, ϛ αὐτὸς τὲς ἀποκρίμετον μὲ μεγάλην τόλμην, ὅτι ἐθαυμάζοντο. Ἄλλοι δὲ ἐλυσιτῦταν κατ' αὐτῶν, ἐ τὲ ἐβαρῦσαν. Οἱ ὁποῖοι ἤθελαν τὸν τελειόσην μαρτυρικῶς, ἐὰν μὰ μίαν ἐῖχαν ἐλπίδαν ἐξ αὐτῦ χρήματα, ἤγουν διὰ μὰ ξεγόραθῆ. Ὅμως μὲ τῦτην τὴν

τὴν ἐλπίδα ἄφιλμάρτον εἰς τὴν ζωήν. Τέλος τιμὲς φιλόχριϛοι ἠλευθέρωσάν τον, ἐ ἐγράφη πάλιν εἰς τὸ ποίμνιόν τυ λαμπρότατα. Ὡς μάρτυς ἀμώμακτος. Σημᾶ εἰς τὰ ἄλλα χαρίσματα ὁποῦ εἶχον πρῶτον, ἐκοσμήθη ϛ μὲ τὰ ϛίγματα τῦ Χριϛῦ καθὼς ϛ ὁ Παῦλος. Οὕπως ὁ θεῖν ἀθλητικῶς ἀγωνισάμτος, ἐ ὅσον ὁ διῶξας μακρὰ ἀπὸ τὴν Χῦ Ἐκκλησίαν τὲς αἱρετικὲς, ἐ μὲ λόγες, ἐ συγγράμματα φαμόρώμμενος τὴν ὀρθοδοξίαν, ὡσαὶ σφραγῖδα ὅλης τῆς θεοπνεύσυ γραφῆς, ἐ τῦ ἁγίυ ἀγίων βίυ, ϛ λόγυ, φαίνωνται οἱ λόγοι τυ, ἐ ἡ ζωή τυ ἡ ἁγία Ἐποίμανε δὲ τὴν τῦ Χριϛῦ ποίμνην χρόνες δέκα τρεῖς Ἀποζολικῶς, ϛ θεαρέσως, καλὼς ωἴζομτάς τὴν μὲ ἠθικοὺς λόγες, ἐ φέρμοντάς την εἰς μάνδραν ὑράνιον. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, κοινὸς διδάσκαλος φανεὶς, ϛ εἰς τὲς ζῶντάς, ϛ εἰς τὲς μέλλοντας μὰ ἔλθουν ὅλους τὲς ὀρθοδόξους, μετετέθη εἰς τὴν ἀτελεύτητον ζωήν. Ἔζησε δὲ χρόνες ἑξήντα τρεῖς. Καὶ τὴν μὲν ψυχὴν παρέδωκεν εἰς χεῖρας θεῦ. Τὸ δὲ σῶμα τυ κατέλειπέτο εἰς τὸ ποίμνιόν τυ. Ὡσὰν θησαυρόν, ἐ κληρονομίαν ὑπέρτιμον δεδοξασμένον, ϛ λελαμπρυσμένον ἀξιωσώτατα μετὰ θαύματα ὁπῦ ἀόργετε ὁ Χριϛὸς καθ' ἡμέραν, τὲς προσέρχομένες. Καὶ χαρίζητες ἐλευθερίαν πάσης ἀῤῥωσθείας, καθὼς ἡ πρόρρησις αὐτῦ Ἰσοφία δηλοῖ. Τοῖς ἐπὶ πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν:-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ Γ.

Τῶν Νηστειῶν, τῆς τ' σαυρῦ προσκυνήσεως:-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κυριακῇ τρίτῃ τῶν νηστειῶν, ἑορτάζομεν τὴν προσκύνησιν τῦ τιμίυ ϛ ζωοποιῦ σταυρῦ. Διὰ αὐτὴν τὴν αἰτίαν. Ἐπειδὴ μὲ καποιον τρόπον ϛ ἡμεῖς σαυρύμεθα, μὲ τὴν τεσσαρακονθήμερον μηνείαν, ἐ γεμόμεθα ὡσαὶ μεκροὶ εἰς τὰ σαρκικὰ πάθη. Καὶ ωκραινόμεθα ϛ ἀδυνατοῦμεν, ϛ κατακώτομεν ἀπὸ τὴν ἀκηδίαν, ἤγουν ὀκνηρίαν πρὸς τὴν ἀρετήν. Βάλλει ἐμπροσά ὁ τίμιος ἐ ζωοποιὸς σαυρὸς, ὡσὰν ἀναψυχὴ ϛ δυνάμις μας, ϛ παρηγορᾶμας, μὲ τὴν ἐνθύμησιν τῦ πάθυς τῦ κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριϛῦ. Ὡσὰν μὰ μᾶς ἔλεγεν, ἐὰν καὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐσαυρώθη δι' ἐμᾶς, πόσον χρεωσοῦμεν ἡμεῖς μὰ κάμωμεν διὰ τοῦ λόγου τὸ

τὸς πάνυσμας μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς δόξης τῦ σωτῆρ. Διότι καθὼς ὁ λυτρωτὴς μας ἀναβαίνοντας εἰς τὸν σταυρὸν ἐδόξασθη. Μὲ ταῖς ἀτιμίαις ἔ τὴν πικρότητα τῦ θανάτυ Ε' τζη πρέπει νὰ κάνωμεν Σ ἡμεῖς διὰ νὰ συνδοξασθῶμεν μετ' αὐτὸν, ἐὰν Σ μᾶς φάνεται ἡ μηχεία βαρετὴ:-

Η" ἐ ἀλλέως. Καθὼς ἐκεῖνοι ἀπὸ πόριπατῦσιν μακρὰν ὁδὸν ἐ σκληρὴν, Σ ἔμενα ἀπὸ τὸν κόπον ἀποκαμνοι. Ε'ὰν ἄρωσιν εἰς καμένα τόπον δεμβρὸν πλατύφυλλον, νὰ ἔχει καλὴν σκιὰν, κάθονται Σ ἀναπαύονται ὀλίγον. Καὶ ἀναμεσώμνυσιν. Τόσον ὁπῦ τελειώμνυσιν τὸ λοιπὸν τῆς γράτας ὁπῦ τὸς ἔμειμεν. Ε'τζη Σ πῶρα εἰς τὸν καιρὸν τῆς μηχείας. τὴν γράταν τὴν καπαγιὴν Σ μακρὰν πόρ ιαδον, ἐφυτάθη εἰς τὴν μέσην ἀπὸ τὲς ἁγίες Πατέρας, ὁ ζωηφόρος σταυρὸς, ὁ ἀποῖος δίδοιμας ἄμεσιν Σ ἀναψυχὴν, Σ παρακινίζει μᾶς πρὸς τὸν καιρὸν τῆς μηχείας ὁπῦ μᾶς ἔμειμεν ἐργάτας ἀμέριμνους Σ ἐλαφρὺς.

Η" καθὼς γίνεται ὅταν ἔμας Βασιλέας ὑπάγει εἰς μίαν τοπον χώραν, ἐέλλει ἐμπροστὰ τὰ φλάμπουρά τυ, Σ σκηπτρα. Ε" πειτα ὑπαχέμμη καὶ αὐτὸς χαρόμενος διὰ τὴν μίκην Κ' συγχαίρεται ἅμα ἐ τὸ ὑπηκοόν. Οὕτω Σ ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησῦς Χριστὸς. Ε'πειδὴ μέλλει πρὸς ὀλίγον μὰ μᾶς ἀποδείξη τὸ σημάδι τῆς κατὰ τῦ θανάτυ μίκης Η" γουν τὸν τίμιον σταυρὸν, ἐ μὰ φαμὴ εἰς ἡμᾶς δοξασμένος ἔ ἁμαρτάσιμον ἡμέραν. Ε" πεμψεν ἐμπροστὰ τὸ σκῆπτρον τυ. Τὴν Βασιλικὴν τυ Βέλλαν, τὸν ζωοποιὸν σταυρὸν Διὰ νὰ μᾶς ἀνανεμπλήση πνεῦμα χαρᾶς, ἐ ἀναψυχήν. Καὶ νὰ μᾶς καταξιώση νὰ ἡμεσθεν ἕτοιμοι εἰς ὀλίγον καιρὸν, νὰ ὑποδεχθῶμεν τὸν Βασιλέα, Σ νὰ τὸν ἀνάβωμεν διὰ μίκης λαμπράτατον. Ε'ορτάζομεν δὲ εἰς τὴν μέσην ἑβδομάδα τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς. Ο"τι ὁμοιάζη τῆς ὀνομερᾶς πηγῆς ἡ σαρακοστὴ, διὰ τὴν σωτηρίαν, Σ διὰ τὴν πικράδα ὁπῦ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν μηχείαν, Σ ἀμοιρίαν. Καὶ ὡσὰν εἰς τὴν μέσην ἐκείνης ἔβαλεν ὁ Θεὸς Μωϋσῆς τὸ ξύλον, Σ τὴν ἐγλύκαμεν, ὅπως Σ ὁ Θεὸς ὁπῦ μᾶς ἄγαλεν ἀπὸ τὴν μοκτὴν ἐρυθραὶν, Σ τὸν Φαραὼ, ἤγουν τὴν εἰδωλολατρείαν, μὲ τὸ ζωοποιὸν ξύλον τῦ τιμίυ σταυρῦ. Γλυκαίνει τὴν πικράδα ὁπῦ μᾶς δίδει ἡ μηχεία. Καὶ παρηγορεῖ μας ὡραῖα νὰ ἐπορπατῦσαμεν εἰς τὴν ἔρημον, ἕως ὅπυ νὰ μᾶς φέρη εἰς τὴν μοκτὴν Γλῆμ, διὰ τῆς Ἀναζάσεως τυ Η" ἐπειδὴ ὁ σταυρὸς λέγεται ξύλον ζωῆς καθὼς εἶμαι. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ξύλον, ἤτον φυτὰν μόνον εἰς τὴν μέσην τῦ ἐδὲμ Παραδείσυ, μὲ δίκαιον τρόπον οἱ θειότατοι Πατέρες, τὸ σταυροῦν ξύλον ἐφυτάυσαν τὸ εἰς τὸ μέσον τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς, ὃν θυμίζομεν τῦ

τὸν ἡμᾶς τῦ Ἀδὰμ τὴν λαμπρυγείαν, ὁμῦ Σ τὴν διόρθωσιν ὁπῦ ἔγινεν διὰ μέσυ τύτυ τῦ σταυρικῦ ξύλυ. Ἀπὸ τὸ ὁποῖον γυμνόμεθα, Σ ὐχὶ μόνον δὲν ἀποθνήσκομεν, ἀλλὰ Σ ζωογονύμεθα. Τῇ ἐκείνυ δυνάμει Χριστὲ ὁ θεὸς Σ ἡμᾶς διαφύλαξον ἀπὸ τὺς πειρασμὺς τῦ πονηρῦ. Καὶ τὰ θεῖα συ πάθη ἐ τὴν ζωηφόρον συ ἀνάστασιν ἀξίωσέ μας νὰ προσκυνήσομεν, τελειώνοντάν με ἀνωλίαν τὸν καιρὸν τῆς τεσσαρακονθημέρυ μηχείας. Καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἀγαθὸς Σ φιλάνθρωπος:-

ΣΥΝΑΞΑ'ΡΙΟΝ ΤΗ͂Σ ΚΥΡΙΑΚΗ͂Σ Δ'.

ΤΩ͂Ν ΝΗΣΤΕΙΩ͂Ν:-

ΜΝΗ'ΜΗΝ Ε'ΠΙΤΕΛΟΥ͂ΜΕΝΤΟΥ͂ Ο'ΣΙ'ΟΥ

Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τῦ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος:-

Ο Υ͂τος ὁ ἅγιος εἰς τὲς δέκα ἓξ χρόνυς τῆς ἡλικίας τυ ἔχοντας μα ἦτον φρόνιμος Σ θαυμαστός. Παρέδωκεν τὸν ἑαυτόν τυ εἰς τὸν θεὸν ὡσὰν θυσίαν ἱερωτάτην, ἀναβαίνοντας εἰς τὸ σίναυρον ὄρος. Εἶτα μετὰ δέκα ὀνύεα χρόνυς ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ, ἐ ἔρχεται εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ὑσυχίας. Ἀπὸ πέντε σημεῖα χαρακτὴν τῦ Κυριακῦ φθάνοντας εἰς τὸ μεγάλον Μοναστήριον τῆς παλαίστρας. Εἰς τὸν τόπον λεγόμενον Θωλᾶς. Καὶ [illegible] μῶντας ἐκεῖ σαράντα χρόνυς κοιμώμενος ἀπὸ ἔρωτα Σ πῦρ τῆς πρὸς θεὸν ἀγάπης. Ε'τρωγε μόνον ἀπὸ ὅλα ὅσα χωρεῖς μέμψιν εἶναι συγχώρημα εἰς τὸ ἐπάγγελμα τῆς μοναχικῆς ζωῆς, ἀμὴ πολλὰ ὀλίγον χωρεῖς ποτὲ νὰ χορτάσῃ. Καὶ τῦτο διὰ νὰ κατὰ τζακίσῃ τὴν δύναμιν τῆς ὑποκρισίας. Ἀλλὰ ποῖος μᾶς ἤθελεν δώσῃ νὰ ἀπῇ τὰ δακρύα τυ ὁπῦ ἔτρεχον πάντοτε ὡσὰν βρύσι. Τόσον ὕπνον δὲ ἔπερνεν ὅσον ἦτον ἀρκετὸς, ὥστε νὰ μὴν ἐλάττει Η" πολλήτυ ἀχρυπνία τὴν ὑσίαν τῦ μοὺς. Ὁ δρόμος τυ δὲ ἦτον προσευχὴ ἀέναος, Σ πρὸς θεὸν ἔρως ἀμέτρητος. Μὲ ταύτας ταῖς ἀρεταῖς θεαρέστως ζήσας, ἔγραψε τὸ Βιβλίον ὁποῦ ὁμοιάζεται Κλίμακας. Μὲ λόγους πολλοὺς διδακτικοὺς, καὶ γεμάτους καλὰς παραγγελίας. Ἀξίως ἀνεπαύθη ἐν κυρίῳ. Ἀφιλόμνοντας ἐ ἄλλα πολλὰ συγγράμματα. Ταῖς ἁπ' πρεσβείαις ὁ θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμὴν:-

ΣΥΝΑ-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗ͂ ΤΕΤΑΡΤΗ͂

τοῦ Μεγάλου Κανόνος εἰς τὸν ὄρθρον :-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ τῇ ἀρχῆς παράδοσιν, ψάλλομεν τῷ ἀκολουθίαν τῷ μεγάλῳ κανόνος. Τὸν ὅμως μεγαλήτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς κανόνας, τὸν ὁποῖον καλώτατα, καὶ μὲ μεγάλην τέχνην. Σωφρόνως, καὶ συμφέρον ἔψαλεν ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἀνδρέας ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης. Ὁποῦ ἐλέγετον Ἱεροσολυμήτης. Ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τῷ Δαμασκόν, καὶ ὅταν ἔγινεν δεκατεσσάρων χρονῶν, ἔδωκάν τον εἰς διδασκαλεῖον τῶν γραμμάτων. Καὶ μανθάνοντας ὅλην τὴν ἐγκύκλιον παίδευσιν, ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἔγινεν μοναχός. Ἀπόρνωντας δὲ Θεοφιλῶς, μὲ ἡσυχὴν, καὶ ἀτάραχον ζωήν, ἀφῆκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ πολλὰ συγγράμματα ψυχοφελῆ, καὶ λόγους, καὶ κανόνας. Ἦτον δὲ πολλὰ ἀδρότερος, ἤγουν μακρὺς εἰς τὰ ποιήματά του, καὶ εἰς τὰ παννύχια κατά, καθὼς φαίνεται. Ἀνάμεσον εἰς τὰ πολλά του ἐσύταξεν, καὶ τὸν αὐτὸν μέγαν κανόνα, ὁποῦ ἔχει ἄμετρον κατάνυξιν. Διότι ὅλους τοὺς Ἱεροὺς τῆς παλαιᾶς, καὶ νέας διαθήκης συλλέξας, καὶ σωάξας σωήρμοσεν τὸ παρὸν μέλος, τετέσσαρα ἀπὸ Ἀδὰμ ἕως τῆς Χριστοῦ ἀναλήψεως. Καὶ τῷ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου. Παρακαλεῖ λοιπὸν μὲ τοῦτον τὸν κανόνα πᾶσαν ψυχήν. Νὰ χαλάσει ὅσα ἔχει εἰς τὴν Ἱερωσύνην ἀγαθά, καὶ νὰ τὰ μιμᾶται μὲ ὅσην δύναμιν ἔχει. Ὅσα δὲ ἔχει κακὰ, νὰ τὰ ἀποφεύγει, καὶ πάντοτε νὰ ἀνατρέχει εἰς τὸν Θεὸν, διὰ μετανοίας, διὰ δακρύων, καὶ ἐξομολογήσεως. Καὶ τῷ ἄλλων ἀρετῶν πλοῦν ὁ αὐτὸς κανὼν ἔχει τόσον πλατύς, καὶ μὲ τόσον καλὸν μέλος, ὁποῦ ἔχει ἄξιος νὰ ἀπαλύνει τὴν πλέον σκληροτέραν ψυχήν. Καὶ νὰ τὴν παροτρύνει πρὸς τὴν ἐργασίαν τῶν καλῶν ἔργων, ἀνάμεσα εἰς φάλλειν μὲ προσοχήν, τετέσσαρα νὰ τὸν καταλαμβάνει τὸν σκοπὸν τῶν μετὰ σωτηρίας κρινομένης καρδίας. Ἐκάμνετον δὲ τοῦτον τὸν κανόνα, τὸν καιρὸν ὁποῦ ὁ Πατριάρχης Σωφρόνιος ἔγραφε τὸν Βίον τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας. Ὅτι ἐκεῖνος ὁ Βίος της μεταδίδει ἄμετρον κατάνυξιν, καὶ φέρνει παρηγορίαν πολλὴν εἰς τοὺς ἐστενεμένους, καὶ ἁμαρτωλούς. Μόνον νὰ θελήσωμεν νὰ ἀποκαρήσωμεν ἀπὸ τὰ κακὰ ἔργα. Ἐτάχθη δὲ ὁ παρὼν κανὼν, καὶ ὁ Βίος τῆς ἁγίας νὰ ψάλλωνται, καὶ νὰ ἀναγινώσκωνται εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Διὰ αὐτὴν τὴν

αἰτίαν.

αἰτίαν. Ἐπειδὴ ἐσήμωσεν πρὸς τὸ τέλος ἡ ἁγία τεσσαρακοστὴ, διὰ νὰ μᾶς ῥαθυμήσουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν νηστείαν. Καὶ γνωρίζοντας ἀμελεῖς πρὸς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας. Ἀξαφνίζομενταν τὴν σωφροσύνην διὰ μᾶς εἰς ὅλα, λοιπὸν ὁ μέγιστος Ἀνδρέας ὡσὰν ἀγωνοθέτης, καὶ διδάσκαλος, διὰ μέσου τοῦ Ἱεροῦ τοῦ μεγάλου Κανόνος, ἐξηγήνιζεν τὴν ἀρετὴν τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Καὶ τὴν πονηρίαν τοῦ κακοῦ. Ὡσὰν νὰ μᾶς ἔβαζεν τιμὰς παράσκανάζει τοὺς ἀδυνάτους, δυνατωτέρους. Καὶ τοὺς ἀμελεζομένους νὰ ὑπάγουν εἰς τὰ ἔμπροσθεν. Ἤγουν νὰ τελειώσουν τὸν δρόμον τῆς νηστείας. Ὁ δὲ Ἱερὸς σωφρόνιος μὲ τὸν λόγον του τὸν θαυμαστὸν, ποιεῖ τοὺς ἀνδρωμένους σώφρονας, καὶ ἀνεγείρει τὸν νοῦν τους πρὸς τὸν Θεόν. Νὰ μὴν κατανοοῦν εἰς ἀπόγνωσιν, ἀνίσως καὶ ἔπεσαν, εἰς κάποιους ἁμαρτίας. Διότι πόση ἐἶναι ἡ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ συμπάθεια, εἰς τοὺς προσερχομένους νὰ ἐξομολογηθοῦν ἀπὸ τὰ πρῶτα τους σωτήρια. Ἡ διήγησις τῆς Αἰγυπτίας φανερώνει τοῦτα. Ὁμολογοῦν δὲ μέγας κανὼν, διὰ τοὺς μεγάλους ἀνομίους, καὶ τὰ ἐνθυμήματα ὁποῦ ὁ ποιητὴς, ὡς γνήσιος υἱὸς τῆς Ἐκκλησίας κατάλληλα τὸν ἐσωθησεν. Καὶ ὅτι οἱ ἄλλοι κανόνες, ἔχουν ἀπὸ τετράμετα ἢ ὀλίγον περίτροπεία. Αὐτὸς δὲ ἀπόρνα εἰς διακόσια πεντήκοντα. Καὶ τὸ καθένα ἀποτάζει ἀρρήτον ἡδονὴν. Μὲ δίκαιον λόγον δὲ καὶ πρεπάνιον τὸ λοιπόν, τὸν ἔταξαν εἰς τὴν μεγάλην σαρακοστὴν, διότι παρέχει μεγάλην κατάνυξιν. Τοῦτον τὸν ἄριστον καὶ μέγιστον κανόνα. Καὶ τὸν λόγον τῆς ὁσίας Μαρίας. ὁ ἐν ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἀνδρέας πρῶτα τοὺς ἐπῆρεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὅταν τὰ πέρασεν ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Θεόδωρος, διὰ βοήθειαν τῆς ἔκτης Συνόδου. διότι τότε ἠκινήσθη καὶ πολλὰ καὶ τῆς μονοθελητῶν αἱρέσεως ἐκαμάντον κληρικὸν. Εἶτα διάκονον. καὶ ὀρφανοτρόφον εἰς τὴν μεγάλην Ἐκκλησίαν. καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐχειροτονήθη ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης. ὕστερον σημώνοντας εἰς τὴν Ἱεροσόλυμα, καὶ φθάνοντας εἰς τὴν Μυτιλήνην πρὸς κῦρ Ἐνδημεῖ. Μὴ φθάνοντας νὰ ἀπολαύσῃ τὴν θρόνου του. Τοῖς αὐτοῦ πρεσβείαις ὁ θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν :-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗ͂ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ͂ ΤΗ͂Σ Α' ΚΑΘΙΣΤΟΥ :-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τὸν ἀκάθιστον ὕμνον ἑορτάζομεν τῆς Θεοτόκου, διὰ τοῦτο τὴν αἰτίαν. Εἰς τὸν καιρὸν τῆς

Βασιλέυσε τῶ Ἡρακλείυ, ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν Χοσρόης θεορῶντας πῶι ὅλως διὸλου ἐταπειμώθησαμ πολλὰ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπὸ τὸμ Φωκᾶμ τὸν τύραμμομ, ἔπεμψεμ ἔμα σατράπιω μὲ πολλαῖς χιλιάδω λαομ, ὁμόματι Σάρβαρομ. Διὰ μὰ καθυποτάξη ὅλιω τὶω ἀματολιω εἰς τὶω ἀξυσίαμ τυ. Αὐτὸς οὢ ὁ Χοσρόης πρώτα ἐκατέφθειρεμ δέκα μυριάδω, ἤγουμ ἑκατὸμ χιλιάδω Χριστιαμὺς, καὶ ἐπύλισεμτας τῶν Ἑβραίωμ, καὶ τὺς ἐθαμάτωσεμ. Λοιπὸμ αὐτὸς ὁ Ἀρχισατράπης Σάρβαρος, κυριεύομτας ὅλιω τὶω ἀματολιω, ἔφθασεμ ἕως τὶω χρυσόπολιμ, ὁπῦ ὁμομαζέται τὶω σημόρομ Σκούταρις. Ὁ δὲ Βασιλεὺς Ἡράκλειος ἀνεσκόμισε εἰς μεγάλιω ἀποριαμ, διότι δὲμ εἶχεμ χρήματα μὰ δώσι τὺς στρατιώτας, ἔλαβεμ τὰ ἱερὰ τῶν Ἐκκλησιῶμ, μὲ ὑπόσχεσιμ μὰ τὺς τὰ ἀποδώσι μὲ αὔξησιμ, καὶ μετ' ἐκεῖμα ἔκαμε μομέδαμ ἐ ἐσυάξεμ πολλὺς στρατιώτας, ἐ ἀπόρμωτας διὰ τῦ Εὐξείμου Πόντυ, ἤγουμ (τῆς μάβρης θάλασσας) μὲ πλοῖα, ἐπῆγεμ εἰς τὶω Περσίαμ καὶ ἀφάρπασε μτίω. Καὶ κατὰ κράτος ἐνικήθη ὁ Χοσρόης, μὲ ὅλομ τυ τὸ φουσάτομ. Μετ' ὀλίγομ δὲ καιρὸμ, Συρόης ὁ υἱὸς τῦ Χοσρόυ ἀποστάτησεμ ἀπὸ τὸμ πατέρατυ, καὶ ἐπῆρε τυ τὸ Βασίλειομ, καὶ τὸμ πατέρατυ ἐφόμευσέμτομ, ἐ ἔγιμεμ ὑπήκοος τῦ Ἡρακλείυ καὶ Φίλος τυ. Χαγάμος δὲ ὁ τῶν μυσῶμ καὶ σκυθῶμ ἤγουμ τῶν Ἀβάρωμ ἄρχηγος, μαθόμτας πῶς ὁ Βασιλεὺς ἐμίσαυσεμ, καὶ ἐθέτησεμ τὶω ἀγάπημ ὅπῦ εἶχεμ μὲ τὺς Ῥωμαίυς, ἐ πέρμωμτας μετάτυς στρατὸμ μυριάριθμομ, ἐπῆγεμ εἰς τ' Κομσταμτιμύπολιμ, καὶ ἀπέζαυσεμ εἰς τὰ δυτικὰ μέρη. Πέμποντας μεγάλαις βλασφημίαις εἰς τὸμ Θεόμ. Παραὐτὺς ἐγέμισεμ ἡ θάλασσα πλοῖα, καὶ ἡ γῆ πεζὺς καὶ Καβαλλαρέυς ἀπείρως. Καὶ ὁ Πατειάρχης Σέργιος ἐπαρηγόραμ κατὰ πολλὰ τὸμ λαὸμ τῆς Κομσταμτιμούπολις, μὰ μὶω φοβηθῆ, ἀλλὰ μὰ ἔχη ὅλιωτυ τὶω ἐλωΐδα ἐκ ψυχῆς εἰς τὸμ Θεόμ, καὶ εἰς τὶω ἁγίαμ μητέρα τὶω παμάχραμτομ Θεοτόκομ. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος Βῶρος ὁ Πατρίκιος, ὁπῦ ἐκυβέρναμ τότε τὶω πόλιμ, παρέσκιαζε τὰ ὅσα ἔμελλε χρήσιμα διὰ τὸμ πόλεμομ. Διότι πρέπει μὰ ὑπορχόμεθα, καὶ ἡμεῖς ὅσα εἶμαι πρεπομτα, καὶ μὲ τὶω βοήθειαμ τῦ Θεῦ μὰ σωθῶμεν χειρζόμεθα ἐκεῖμο ὁπῦ θέλομεν. Ὁ δὲ Πατειάρχης, τὰς θείας εἰκόμας τῆς Θεομήτορος σωμασοβιασμένος μὲ ὅλον τὸ πλῆθος τῦ λαῦ, ἐπεριπάτει τριγύρω εἰς τὸ τεῖχος ἐπάμω, ἐ ἀπ' ἐκεῖ ἐσκόπαμ τί ἔκαμμαμ οἱ ἐχθροί, καὶ ἴδεμ τὸμ σάρβαρομ ἀπὸ τῆς ἀματολῆς τὸ μέρος, καὶ τὸμ Χαγάμομ ἀπὸ τῆς δύσεως, πῶς ἔβαλαμ φωτίαμ, ἐ καυτέκαμομ, ὁλόπριγυρα τῆς πόλις. Ὁ γοῦμ Πατειάρχης φέρμομτας εἰς τὰς χεῖρας τὶω ἀχειροποίητομ τῦ Χριστῦ εἰκόμα, καὶ τὰ τίμια, καὶ ζωοποῖα τῦ σαμρῦ ξύλα. Ἔτι δὲ, καὶ τὶω τιμίαμ ἐσθῆτα τῆς Θεομήτορος ἐπόριπάτειμ τὰ τειχέα. Ὁ δὲ Χαγάμος ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀβάρωμ, ἐκ τύπησεμ εἰς τὶω Κωμσταμτιμύπολιμ μὲ ἄπειρομ πλῆθος ἀμθρώπωμ καλὰ ἁρματωμλύωμ. Ἦτομ δὲ τόσοι ὥστε ἕμας Ῥωμαῖος μὰ πολεμεῖ μὲ δέκα Ἀβάρυς. Ἀλλ' ἡ ἀπολέμιος προσασια τῶν σιζῶμ, μὲ πολλὰ ὀλίγυς εἰς τὸμ μαόμτις τὶω πηγὶω, ἐκατακάλασεμ πολλύς. Ἀπ' ἐδῶ πέρμομτάς θάρρος οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ μὲ χαρὰμ διωαμωμλύοι ἀπὸ τὶω χάειμ τῆς ἁμάχυ Θεομήτορος ὁπῦ τὶω εἶχαμ γραπτομ, πάντοτε τὺς ἐνικοῦσαμ κατὰ κράτος. Ὅμως ἐδοκίμασαμ διὰ μὰ καμόσω ἀγάπιω οἱ τῆς πόλεως. Ἀλλ' οἱ Βάρβαροι δὲμ ἐδεχθησαμ. Μάλιστα εἶπεμτυς ὁ Χαγάμος μὶω πλαμᾶσθε εἰς τὸμ Θεὸμ ἐκεῖμομ ὁπῦ σιζάετε. Διότι αὔειομ χωεὶς ἄλλομ θέλω πειραλάβει τὶω πόλισας. Καὶ οἱ πολίτας ἀκούσαμτες, ὕψωσαμ τὰ χέρια εἰς τὸμ Θεὸμ ζητουῶτὰς ἀπ' αὐτὸ βοήθειαμ. Τότε ἐσυμφώμησεμ ὁ Χαγάμος, καὶ ὁ σάρβαρος, ἐ ἐπεριεκύκλωσαμ τὶω πόλιμ μὲ μεγάλιω προθυμίαμ μὰ τὶω ἐπάρσιμ μὲ πολλαῖς τέχμαις. Ἀλλὰ τόσομ ἐνικήθησαμ ἀπὸ τὺς Ῥωμαίυς, ὥστε δὲμ ἔφθαμμομ οἱ ζωρταμοὶ μὰ καύσιω τὺς ἀποθαμμλύς. Τὰ δὲ μομόξυλα τες γεμάτα ἁρμάτα ἁρματωμλύς, ἤλθασιμ ἀπὸ τὶω μέσιω τῦ κόλπυ κέρατος ὁμομαζομλύω. Ἕως τὸμ ὂν Βλαχέρμας μαὸμ τῆς Θεομήτορος. Καὶ ξαύφνης ἔπεσεμ μία φυρτουία εἰς τὶω θάλασσαμ μὲ ἀνεμοβρόχιω δυωατὸμ. Καὶ ἐδιαμοίρασεμ τὰ πλοῖα τες εἰς κομμάτια, καὶ ὅλα τὰ ἐδιέφθειρεμ, καὶ τὰ ἐχάλασεμ. Καὶ ἤθελεμ ἤδη τιμὰς θαυμαζιὼ ἀμδραγαθίαμ τῆς παράγυυ, καὶ θεομήτορος. Ὅλυς τὺς ἐχθρὺς ἐθεώρυτες εἰς τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης. Τὸ ὁποῖομ ἐχόχλασεμ. Καὶ ὁ σιζὸς ὁ λαὸς ἄμοιξεμ ταῖς πόρταις τῆς πόλις, καὶ ἀῦγήκαμ, καὶ ἐσκόπωσάμτες ὅλους. Καὶ παιδία, καὶ γυμαῖκὰ ὠδραγάθησαμ κατὰ τῦ ἀσεβῶμ. Καὶ οἱ ἀρχηγοί τες ἐγράφησαμ κλαίομτάς ἁμτάμα, ἐ ὀδυρόμλυοι. Ὁ δὲ Θεοφίλης λαὸς τῆς Κωμσταμτιμυπόλεως, βλέπομτάς τὶω χάειμ τῆς Θεομήτορος, ὅλιω τὶω μύκτα ὑμμῦσαμτιω φάλλομτάς τὸμ ἀκάθιστομ ὕμμομ. Ὡσαὶμ, καὶ ἐκείμη ἀρύπμισεμ δ' αὐτύς. Καὶ μὲ τὶω ὑπὲρ φύσιμ αὐτῆς δυωαμιμ ἔπραξεμ τὶω κατεχθρῶμ μίκιω. Ἀπὸ τότε λοιπὸμ εἰς ὀνθύμησιμ τῦ τόσυ μεγάλυ, καὶ ὑπὲρ φυσὸς θαύματος Ἡ Ἐκκλησία τῦ Θεῦ παρέλαβεμ μὰ κάμμει τὶω αὐτιω ἑορτιω εἰς τὸμ τὸμ καιρὸμ τῆς Μητρὸς τῦ Θεῦ. Ὅταμ ἔγιμεμ ἡ μίχη μὲ τὶω χάειμτης. Ὡμόμασάμτιω δὲ ἀκάθιστομ, διότι ὅλος ὁ κλῆρος, καὶ ὁ λαὸς τῆς πόλεως τότε

δὲμ ἐκάθησαμ. Μετὰ δὲ τελάρτα ἐξ χρόμους Βασιλάομπος Κωμςαμτί-
μου τῦ Πωγομάτυ, οἱ ἀγαρλωοὶ κάμμομτάν μεγάλομ φυσάτομ, ἐςρατάν-
σαμ πάλιμ εἰς τλὼ Κωμςαμτιμύπολιμ, Ϛ ἐπυρσάναμτίω ἕως ἑωτὰ χρό-
μυς, Ϛ ἤξεχείμαζομ εἰς τὰ μέρητης Κύζικυ ἤγουμ τῆς Μητυλώνης, πολ-
λοὶ ἐκατεκόπησαμ ἀλλήλως Καὶ θέλομτάν μὰ γραφθῆμ εἰς τὸμ τόπομ-
τες. Ἐπῆγαμ ἕως τὸ σύλεομ, Ϛ ἐκεῖ, ὅλοι κατεπομτίαθησαμ εἰς τλὼ θά-
λασσαμ Μὲ τλὼ προφασίαμ τῆς παράγυ, Ϛ θεομήτορος. Ἀλλὰ, Ϛ τεί-
τίω βολὰμ εἰς τὸμ καιρὸμ λεόμτος τῦ Ἰσαύρου οἱ ἀγαρλωοὶ σωαγμλώοι
πολλαῖς μυριάδων πρῶτομ μὴ ἀφάμησαμ τλὼ Βασιλείαμ τὴ Πόρσων.
Εἶτα τλὼ Αἴγυπτομ, ἐ τλὼ Παρθασίαμ. Καὶ ἐπῆγαμ ἕως ταῖς Ἰμδίαις.
Καὶ εἰς τὲς Αἰθιόπας, ἤγουμ τλὼ Χαπεσίαμ. Ἐ ως τλὼ Ἰωαμίαμ. Ὑ γε-
ρομ ἐςράτασαμ κατὰ τῆς Κωμςαμτιμουπόλεως μὲ χίλια ὀκτακόσια
πλεύμλμα. Καὶ ἐπορικύκλωσάμτων, διὰ μὰ τλὼ ἁρπάσωω μομάφτα.
Ὁ δὲ ἱρὸς λαὸς τῆς πόλεως βαζέμομτάν τὸ τίμιομ ξύλομ τῦ ζωοποιῦ
σαυρῦ, καὶ τλὼ σεβασμίαμ εἰκόμα τῆς θεομήτορος τῆς ὁδηγήτριας, ἐτεμ-
γύζιζομ τὸ τειχεῖομ. Ἐξ ἱλεούμλμοι μὲ δάκρυα τὸμ θεόμ. Τότε ἐφάμη
τὲς ἀγαρλωοὺς καὶ ἐχωρίσθησαμ εἰς δύο μέρη. Καὶ τὸ ἕμα ἐςράτασε
κατὰ τῆ Βυλγάρωμ, καὶ ἔπεσαμ ἐκεῖ πόρίτε ἀπὸ ὀκτὼ χιλιάδων. Καὶ
τὸ ἄλλομ ἔμειμεμ μὰ ἔλθωω εἰς τλὼ πόλιμ, ὅμως ἐκωλύθη ἀπὸ τλὼ ἄ-
λυσομ ἀπῦ ἦτομ κυβέρμησις ἀπὸ τὸμ Γαλατᾶμ ἕως τὰ τειχεῖα τῆς πό-
λεως. Διὰ τῦτο ἐσυχώθησαμ καὶ ἐπῆγαμ ἕως τὸμ λεγόμλμομ σωαθέμας.
Καὶ ἐκεῖ ἐφύσησεμ ἔμας ἄμεμος βορέας Ϛ ἐκατετζάκκισεμ Ϛ διέφθειρεμ
τὰ πόριατότερά τες πλοῖα. Οἱ δὲ ἀπομλόμτες ἔπεσομ εἰς μεβάλλω πέ-
ραμ ὥστε ἔτρωγαμ ἀμθρωπίμας σάρκας, Ϛ ἐζύμωμμαμ τὰ κόπρια Ϛ
τὰ ἔτρωγαμ. Εἶτα ἔφυγομ. Καὶ ὅταμ ἐπῆγαμ εἰς τὸ αἰγαῖομ πέλαγος.
Ἦγαμ εἰς τὰ δωδεκάμησα. Καὶ τὰ ξύλατες, ἐ ἐκείνω ἐκαταπομτίαθη-
σαμ. Διότι ἔπεσεμ ἀπὸ τὸμ ὐραμόν. Χάλαζα μὲ ἀμεμοβρόχην δωατομ.
Καὶ ἔγιμεμ βρασμὸς τῆς θαλάσσης, ἐ ἐλυσεμ ἡ ψίσσα τῆ πλοίωμ. Καὶ μὲ
τῦτο ὁ ἀμέτρητος ἐκεῖμος λαὸς ὅλος ἐχάθηκεμ. Τρία ξύλα μόμομ ἐμέί-
μασιμ διὰ μὰ δόσωω τὸ μαμτάτομ. Διὰ ταῦτα λοιπὸμ τὰ ὑπὲρ φύσιμ
θαύματα τῆς παμάγυ Ϛ θεομήτορος, ἑορτάζομλμ τλὼ αὐτλὼ ἑορτλώ.
Λέγεται δὲ ἀκάθιστος, διότι ὀρθοζάδην τότε ὅλος ὁ λαὸς κατὰ τλὼ μύκ-
τα ἐκείμλω ἔψαλλομ τὸμ ὕμμομ τῆς Μητρὸς τῦ Θεῦ Ϛ λόγυ. Καὶ ὅτι εἰς
ὅλους ταῖς ἄλλαις ἀκολυθίαις ἔχω συμήθειαμ μὰ κάθωμται, Ϛ εἰς
αὐτλὼ τῆς θεομήτορος, ὅλοι ὀρθοὶ ζέκομλμ καὶ τλὼ ἀκύομλμ. Ταῖς τῆς
σῆς ἱ-

σῆς Θεοτόκυ, καὶ ἀπροσμάχυ Μητρὸς πρεσβείαις χαῖρε ὁ Θεὸς.
Τῶμ περικειμλώωμ Ϛ ἡμᾶς ἀπάλλαξομ δυχορῶμ, Ϛ συμφορῶμ. Καὶ
ἐλέησομ ἡμᾶς, ὡς μόμος ἀγαθὸς καὶ φιλάμθρωπος:-

ΣΥΝΑΞΑ'ΡΙΟΝ ΤΗ͂Σ ΚΥΡΙΑΚΗ͂Σ ΠΕ'ΜΠΤΗ, ΤΩ͂Ν ΝΗΣΤΕΙΩ͂Ν:

ΤΗ͂Σ Ο'ΣΙ'ΑΣ ΜΗΤΡΟ͂Σ Η'Μ Ω͂Ν ΜΑΡΙ'ΑΣ τῆς Αἰγυπτίας:-

Ὑ πῆτομ ἀπὸ τλὼ Αἴγυπτομ, ἡ ὁποῖα ἔζησε πρῶτομ ἀκόλαζα Ϛ
πορμικὰ, τόσομ ὁπῦ ἔπεμψεμ πολλῶμ ἀμθρώπωμ ψυχὰς εἰς
φθοράμ Ϛ χαλασμόμ, μὲ τλὼ ἡδομλὼ τῆς σαρκικῆς σωυσίας. Καὶ ἀπό-
μαμον εἰς τλὼ ἀσέλγειαμ δεκαέωτὰ χρόμυς, διότι ἀθῦς ἀπὸ μικρόθεν
μαμον εἰς τλὼ ἀσέλγειαμ δεκαέωτὰ χρόμυς, διότι ἀθῦς ἀπὸ μικρόθεν
ἤξέπεσεμ εἰς τλὼ πομηρὰμ πρᾶξιμ. Ὑ γερα δὲ ἐδόθη ὅλη εἰς τλὼ ἐγκρά-
τειαμ Ϛ τλὼ ἀρετλώ, Ϛ τόσομ ὑψώθη με τλὼ ἀπάθειαμ. Ὥ στε ἐδιάβαι-
μεμ τὸμ Ἰορδάμλω ποταμόμ, μλω ἐγγίζομτας καθ' ὅλυ εἰς τὰ μόρα. Καὶ
προσάχομλμ εἰς τλὼ γλῶ ἀμασυκώμμετομ ὑψηλὰ πλέομ ἀπὸ δύο πῆ-
χας. Ἡ δὲ αἰτία τῆς μεταβολῆς τῆς ἦτομ αὕτη. Εἰς τὸμ καιρὸμ τῆς προ-
σκωνήσεως τῦ σαυρῦ, τρέχομτάν πολλοὶ ἀπὸ τὸ κάθε τόπομ εἰς τὰ Ἱε-
ροσόλυμα, ἐπῆγε καὶ αὐτὴ μαζῆ μὲ μέους ἀκολάζους. Ἐ ςομτας δὲ καὶ
ἔφθασεμ εἰς τὸμ τόπομ. Καὶ ἐμποδιζομλμή ἀοράτως ἀπὸ τλὼ ἐμβα-
σίαμ τῦ σεβασμίου μαοῦ, ἔβαλεμ ἐγκύτειαμ τλὼ θεομήτορα παρθέμομ
ἀγμλὼ. Ἀμ τῆς ἤθελεμ συγχωρηθῆ μὰ εἰσεβῆ μέσα, μὰ διαλέξη μὰ ζήση
μὲ σωφροσύλω. Καὶ μὰ μλω δυλάει πλέομ εἰς τλὼ πομηραὶμ ζωλώ, Ϛ εἰς
ταῖς σαρκικαῖς ἡδομαῖς Ϛ ζωϊτυχάμησα κα-
θὼς ἐπαρακάλεσεμ. Ἐ πέρασε τὸμ Ἰορδάμλω, Ϛ ἐπῆγεμ εἰς τλὼ ἔρημομ.
Ἀχωριζομλμή σαράμτα ἑωτὰ χρόμυς ἀσκητικὰ, χωρὶς μὰ ἰδῆ ποτὲ ἄμ-
θρωπομ. Εἰ μὴ μόμομ τὸμ Θεόμ. Διὰ μέσυ τῦ ὁποίυ ἀμεχώρησεμ ἀπὸ
τλὼ ἀμθρωπίμλω φύσιμ, καὶ ἀπόκτησε τλὼ Ἀγελικλὼ ἀγωγλὼ καὶ
πολιτείαμ εἰς τλὼ γλῶ. Ταῖς αὐτῆς ἁγείαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησομ
ἡμᾶς. Ἀμλώ:-

ΣΥΝΑ-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΩ͂Ν ΣΑΒΒΑΤΩ͂Ν,

ΤΟΥ͂ ΛΑΖΑΡΟΥ:-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῷ ἁγίᾳσμ ἑορτάζομεν τὸν ἅγιον, Ϛ δίκαιον φίλον Χριϛοῦ Λαζάρον, τὸν τετραημερον ὁ ὁποῖος ἦτον Ἑβραῖος εἰς τὸ γένος, Ϛ Φαρισαῖος εἰς τὴν αἵρεσιν. Ἀπὸ τὸ χωρίον λεγόμενον Βηθαμίαν. Υἱὸς τοῦ Φαρισαίου Σίμωνος, καθὼς διέϛεκετον εἰς τοὺς Εὐαγγελιϛάς. Ὅταν δὲ ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριϛὸς ἐπορεύετον εἰς τὴν γῆν, Ϛ ἐπρογραπάτει τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους μας, ἐφιλιώθη μετ' αὐτόν. Ἐπειδὴ Ϛ πολλαῖς βολαῖς ὁ κύριος διελέγετο μὲ τὸν Σίμωνα, ὡσὰν τέτοιον ὁποῦ ϑεϊάζενε τὴν ἀνάϛασιν τῶν νεκρῶν. Καὶ συχνότορον ὑπαγένομενος εἰς τὸ σπίτι του, ἀγαπήθη πολλὰ ἀπὸ τὸν Χριϛὸν, οὐχὶ μόνον ὁ Λάζαρος, ἀλλὰ Ϛ αἱ δύο ἀδελφαῖς ὁποῦ εἶχεν, τὴν Μάρθαν Ϛ τὴν Μαρίαν. Καὶ ὅταν ἔφθασεν σημὰ ὁ καιρὸς τοῦ πάθους, ἐπειδὴ ἔπρεπεν νὰ ϖιϛωθῇ καλλιώτορα τὸ μυϛήριον τῆς ἀναϛάσεως, ὁ Ἰησοῦς διέϛεκετον πέραν τοῦ Ἰορδάνου. (Ὅμως ἐπρῶτα ἤθελεν ἀναϛήσῃ τὸν γιὸν τῆς χήρας, ἐτὴν θυγατέρα τοῦ Ἰαείρου.) Ὁ δὲ φίλος Χριϛοῦ Λάζαρος ϖιϖτόντας εἰς ἀθέμειαν βαρεῖαν ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς μὴ παρὼν ἐκεῖ, λέγει τοὺς μαθητάς. Λάζαρος ὁ φίλος μας ἐκοιμήθη. Καὶ μετ' ὀλίγον λέγειτος Λάζαρος ἀπέθανεν. Ἀφήμοντας οὖν τὸν Γοδδαίαν ἔρχεται εἰς Βηθανίαν. Ἐπειδὴ τοῦ ἐμήνησαν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου. Ἀπομακρίζει γοῦν ἡ Βηθανία ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα δεκαπέντε ϛάδια. Καὶ τὸν ἐπροϋπάντησαν αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου, Ϛ λέγουσιν. Κύριε, ἂν ἤθελες ἦσουν ὧδε δὲν ἀποθάνησκεν ὁ ἀδελφός μας. Ἀμὴν, Ϛ τῶρα ἂν ϑελήσῃς δύνασαι νὰ τὸν ἀναϛήσῃς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἠρώτησεν τὸν λαὸν ὁποῦ ἀκολούθησεν, Ϛ λέγειτος, ποῦ τὸν ἐθάψετες; καὶ παρέδωσὰν ἐπῆραν τον ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον τὸ μνῆμα του. Καὶ συκώμμοντάς τὸν λίθον ἀπὸ ἦτον ἐπάνω, λέγειτος ἡ Μάρθα. Κύριε τῶρα ἐβρώμησεν, διότι ἔχει τέσσαρας ἡμέρας εἰς τὸν τάφον. Καὶ προσδυξάμενος ὁ Ἰησοῦς, Ϛ ἀνακρίνοντας τὸν ἀποθαμμένον, ἐφώναξέ τον μὲ μεγάλην φωνήν. Λάζαρε δεῦρο ἔξω. Καὶ σώτομα ὁ ἀπεθαμμένος ἦλθεν ἔξω. Καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἀπόλυσαν ἀπὸ τὰ λαζαρώματα ὁποῦ τὸν εἶχαν, ἀναχώρησεν εἰς τὸ σπίτι του. Τοῦτο τὸ ξένον ϑαυματούργημα, ἀνήγειρεν Ϛ ἐπαρακίνησεν τὸν λαὸν τῆς Ἑβραίων εἰς φθόνον μεγάλον, Ϛ ὀργίζοντας κατὰ τοῦ Χριϛοῦ.

Καὶ αὐ-

Καὶ αὐτὸς ἔφυγεν. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς τῆς Ἑβραίων ἔβαλαν εἰς τὸν νοῦν τους νὰ φονεύσουν τὸν Λάζαρον, διότι πολλοὶ ἄνθρωποι ϑεωροῦντάς τον ἐπίϛευον εἰς τὸν Χριϛόν. Ἀμὴ ὁ Λάζαρος μαντάμοντας τὴν κακίαν τους, φάγει Ϛ ἐπῆγεν εἰς τὸ μοναϛήριον τῆς Κύπρου. Καὶ διεϛικόμενος ἐκεῖ, ὕϛορον ἀπὸ τὸν Ἀποϛόλους ἐχειροτονήθη ἀρχιερεὺς εἰς χώραν λεγομένην, κήτιον. Καὶ ἐπολιτεύθη ζωὴν ἁγίαν, Ϛ ϑεοφιλῆ. Ἕως τράγματα χρόνους ὁποῦ ἔζησεν μετὰ τὴν ἀνάϛασίν του. Καὶ πάλιν ἀπέθανε Ϛ ἐτάφη ἐκεῖ, καὶ μοντας πολλὰ ϑαύματα. Λέγουσιν δὲ πῶς ἀφ' οὗ τὸν ἀνάϛησεν ὁ Χριϛὸς, δὲν ἐμπόρεσαν νὰ φάγη τίποτες χωρὶς γλύκασμα. Καὶ ὅτι τὸ ὠμοφορεσίον του ἔκαιγε τὸ παναγία ϑεοτόκος μετὰ ἰδιάϛημα χαρὰ, Ϛ τοῦ τὸ ἐχάρισεν. Τέτε τοῦ ἁγίου Λαζάρου τὸ τίμιον λείψανον ὁ σοφώτατος Βασιλεὺς Λέων, ἀπῦ κάποιαν ϑεωρίαν θεϊκὴν ἀνεκόμησεν τὸ εἰς τὴν Κωνϛαντινούπολιν, Ϛ ἐβαλέ τον εἰς τὸν ναὸν ὁποῦ ἔκτισεν εἰς τὸ ὄνομά του μὲ ἀλάβειαν, Ϛ πολλὴν Ἔξοδον, ἐ ϛολισμόν. Εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ναοῦ καθὼς ἐμβαίνεις. Εἰς τὸ ἅγιον βῆμα εἰς τὰς ἔμπροϑεν τοίχους. Καὶ ἕως τὴν ὥραν μένει ἐκεῖ τὸ τίμιόν του λείψανον, Ϛ δίδει μεγαλότατην ἀνωδίαν. Ἐτάχθη δὲ νὰ ἑορτάζεται ἡ ἀνάϛασίς του εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὅτι οἱ ἅγιοι Ϛ Θεοφόροι πατέρες μᾶς, μάλιϛα Ϛ οἱ ἅγιοι Ἀπόϛολοι, τάσσουν ἀπῦ τὴν σαρανταήμορον νηϛείαν διὰ καθαρισμὸν, ἔμελλον νὰ βάλουν τὰ ἅγια πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριϛοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἄρχισὰν τὸ ϑαῦμα ἀρνηϑήκαν ἀρχιὲς, Ϛ αἰτίαν τῆς μάνητας τῆς Ἑβραίων κατὰ τοῦ Χριϛοῦ. Ἐβαλάντο εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν, τὸ αὐτὸ ὡσὰν φύσιν ϑαῦμα, τὸ ὁποῖον μόνος ὁ Εὐαγγελιϛὴς Ἰωάννης ἔγραψεν, ἔχοντας Ϛ οἱ ἄλλοι Εὐαγγελιϛαὶ δὲν τὸ ἔγραψαν. Ἴσως διότι ἀκόμη ὁ Λάζαρος ἔζηεν, Ϛ τὸν ἐϑεωροῦσαν. Λέγουσιν τίνες πῶς διὰ αὐτὸ τὸ ϑαῦμα ἔγραψεν Ϛ τὸ λοιπὸν Εὐαγγέλιον. Καὶ διατὶ ὑδέμας ἀπὸ τοὺς ἄλλους Εὐαγγελιϛὰς δὲν ἔγραψεν τίποτε περὶ τῆς ἀναρχονομήσεως τοῦ Χριϛοῦ. Τὸ ὁποῖον ἦτον πολλὰ ἀναγκαῖον νὰ ϖιϛωϑῇ, πῶς ὁ υἱὸς ϑεοῦ Ϛ Θεὸς ὁ Χριϛὸς καὶ πῶς ἀναϛήθη, Ϛ πῶς ϑέλησεν ἔσαι ἀνάϛασις τῶν νεκρῶν. Τὸ ὁποῖον μὲ τὸ παρὸν ϑαῦμα τοῦ Λαζάρου μᾶλλον ϖιϛώνεται. Δὲν ἔπον ὁ Λάζαρος ποτὲ διὰ τὰ ὅσα εἶδεν εἰς τὸν ᾅδην. Ἢ διατὶ δὲν ἐσυγχωρήθη τέλειος νὰ τὰ ἰδῇ, ἢ Ϛ ἂν τὰ ἴδεν ὡρισάμτον νὰ τὰ σιωπήσῃ. Ἀπὸ τοῦτο Ϛ πᾶς ἄνθρωπος ἤγουν τῆς ὥρας μέσα ἀπεθαμμένος, λέγεται Λάζαρος. Καὶ τὸ ἔνδυμα ὁποῦ τὸν ϑάπτουσιν, ὁμοιάζεται Λαζάρωμα, ὡσὰν νὰ ἔλεγεν τιμὰς, πῶς φέρνει τοὺς ἀνθρώπους, εἰς ἐνθύμησιν τοῦ πρώτου Λαζάρου.

Καθὼς

Καθὼς ἐκεῖνος μὲ τὸν λόγον τῦ Χεριῦ ἁμαρτήθη, Ϛ πάλιν ἔζησεν, ἔτζη Ϛ πᾶς ἄνθρωπος καλὰ Ϛ ἀπεθάνεν, ἀλλὰ εἰς τὼ δάτεραν παρουσίαν τῦ Χεριῦ, θέλη ἁμαρτηθῆ Ϛ μὰ ζῆ εἰς τὸν αἰῶνα. Τοῖς τῦ σῦ φίλοις Λαζάρυ πρεσβείαις Χεριὲ ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμὴν:-

ΣΥΝΑΞΑ'ΡΙΟΝ ΤΗ͂Ϛ ΚΥΡΙΑΚΗ͂Ϛ ΤΩ͂Ν ΒΑΙ͂Ω Ν:-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τὼ πρὶ φαμῇ ἑ͂σπέρ λαμπρον ἑορτὼ τ͂ν Βαΐων ἑορτάζομεν, δ' ἀ ταύτην τὼ αἰτίαν. Ἀφ' ὗ ἀνέστησεν ὁ κύριος τὸν Λαζαρον ἐκ τ͂ν νεκρῶν, πολλοὶ θεωρῦντες ἐκεῖνο ὁπού ἔγινεν, Θάϊς ἄνθρωπον εἰς τὸν Χεριὸν. Διὰ τῦτο ἀποφάσισεν ἡ συνάξις τ͂ν Ἰουδαίων μὰ φονεύσουν, Ϛ τὸν Χεριὸν, Ϛ τὸν Λάζαρον αὐτὸν. Λοιπὸν ὁ Ἰησῦς διὰ μὰ δώσῃ τὸ πον τῆς κακίας τυς, ἔφυγεν ἀπ' ἐκεῖ. Ὅμως οἱ Ἑβραῖοι ἔβαλαν βυλὴ εἰς τ͂ν ἑορτὼ τῦ Πάσχα μὰ τὸν φονεύσουν. Καὶ ἀφ' ὗ ἐδιάβη πολὺς καιρὸς. Ἐμπρὸς ἓξ ἡμέρας ἀπὸ τὸ Πάσχα ἦλθεν πάλιν ὁ Ἰησῦς εἰς Βηθανίαν, ἐκεῖ ὁπῦ ἦτον Ϛ ὁ Λάζαρος ὁπῦ ἀπέθανεν. Ἐκεῖ ἔκαμάν του τράπεζαν Ϛ τὸν ἐφιλέψασαν. Ἦτον δὲ Ϛ ὁ Λάζαρος, ἑ͂ σωέτρωγεν μὲ τὸν Χεριόν. Ἡ δὲ ἀδελφήτυ ἡ Μαρία ἄλειψεν τὰ πόδια τῦ Χεριοῦ μὲ τὸ μῦρον. Καὶ τῇ ἐπαύριον ἔπεμψεν τὸς μαθητάς τυ, Ϛ ἔφθασάν τὼ ὄρον, Ϛ τὸν πῶλον. Ἤγουν τὼ ἐμπλὼ μὲ τὸ πωλάριν τυ. Καὶ ἐκεῖνος ὁπῦ ἔχει θρόνον τὸν οὐρανὸν, ἐκατέβη Ϛ ἐκάθισεν εἰς τὸ πωλάριν Ϛ εἰσέβη εἰς τὼ Ἰερουσαλήμ. Καὶ τὰ παιδάκια τ͂ν Ἑβραίων ἔρριψαν τὰ ῥοῦχα τυς εἰς τὼ γράταν, Ϛ κλάδυς τ͂ν φοινίκων. Ἄλλυς ἔριψαν, Ϛ ἄλλυς ἐκρατοῦσαν εἰς τὰ χέριας τυς. Καὶ ἐπορεύθησαν ἔμπροσθεν ἑ͂ ὠσθεν, φωνάζοντάς. Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίυ. Βασιλὰς τῦ Ἰσραήλ. Τῦτο δὲ ἔγινεν ἀπὸ παρακίνησιν τῦ ἁγίυ πνεύματος ὁπῦ ἐς ὄμωσεν τοῖς γλῶσσαις τυ. Εἰς δόξαν Ϛ ἀθανασίαν Χεριῦ. Ἐφανερώθησαν δὲ τὰ Βαΐα ἤγουν οἱ κλάδοι (Βαΐον ἑ͂ Ἑβραϊκὰ λέγεται ὁ Ἄπαλὸς κλάδος τῦ δένδρυ) τὼ μίκιον, ὁπῦ ἐνίκησεν ὁ Χεριὸς τὸν θάνατον. Διότι ἦτον σωσμένα ὅταν μὰ ἔχεν μίκησιν τίμας εἰς μονομαχίαν, ἢ εἰς πόλεμον. Μὲ κλάδυς τρυφερὺς δένδρου, μὰ τὸν σωτροφιάζυν μὲ τιμοῦς τῆς μίκης, ὅταν ἔρχετον. Ἐσημείωσεν γῦν ὁ Πῶ-

λος, τὸν λεθνῶν λαὸν, ἤγουν ἡμᾶς. Εἰς τὸν ὁποῖον ἐκάθησεν ὁ Χριϛὸς Ϛ ἐπ' ἀεπάνω, ἑ͂ σπρύχθη Βασιλὰς ὅλης τῆς γῆς, Ϛ μίκητὰς τροπαύχος κατὰ τὸ διάβολου. Διὰ τύτω τὼ ὀρτὼ ἔλεγεν ὁ Προφήτης Ζαχαρίας. Χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιὼν, ἰδῦ ὁ Βασιλάς σου ἔρχεταί σοι πραῦς, Ϛ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ πῶλον ὑποζύγιον Ϛ πῶλον ὄνυ, υἱὸν ὑποζυγίυ. Καὶ ὁ Δαβὶδ πάλιν διὰ τὰ παιδία λέγει. Ἐκ στόματος νηπίων ἑ͂ θηλαζόντων, κατηρτίσω αἶνον. Ἐμβαίνοντος δὲ τῦ Χεριῦ εἰς τὼ Ἰερουσαλήμ, ἐσείσθη ὅλη ἡ πόλις, Ϛ ὁ λαὸς τ͂ν Ἑβραίων, ἔρχοντας Ϛ ἦτον παράλημ, ἐσείσθη ὅλη ἡ πόλις, Ϛ ὁ λαὸς τ͂ν Ἑβραίων, ἔρχοντας Ϛ ἦτον νιπνιμένος ὑπὸ τ͂ν ἀρχιερέων εἰς ὀργὴν, ἐσκοπεῦσαν μὰ φονεύσουν τὸν Χεριόν. Καὶ ἐκεῖνος ἀνέπαυζεν τυς Ϛ ποτὲ μὲν ἐμπρύτερον, ποτὲ δὲ ἐφάνετον, ἑ͂ ὁμίλαντας μὲ παραβολὰς. Τῇ ἀφάτωσε ἀνωλαχημία Χεὶ ὁ Θεὸς ἡμ͂ν, ἀπόδειξέμας μικητὰς τ͂ν παραλόγων παθῶν, Ϛ τὼ σὼ λαὸν πρωτάτων μίκων κατὰ τὸ θανάτυ, τὼ ὁράσου Ϛ ζωηφόρον ἀνάστασιν, καταξιωσέμας μὰ ἰδῦμεν. Καὶ ἐλέησον ἡμᾶς:-

ΣΥΝΑΞΑ'ΡΙΟΝ ΤΗ͂Ϛ Α'ΓΙ'Α, ΚΑΙ͂ ΜΕΓΑ'ΛΗ ΔΕΥΤΕ'ΡΑ:-

Τῇ ἁγίᾳ, ἑ͂ μεγάλη δάτερα, μνείαν ποιύμεθα τ͂ Μακαρίυ Ἰωσὴφ τ͂ Παγχάλλυ, ἑ͂ τῆς ξηραμθάσης συκῆς Διότι ἀπεδῶ ἀρχήζουσιν τὰ ἅγια πάθη τῦ κυρίυ ἡμ͂ν Ἰησῦ Χεριῦ. Ὁ δὲ Ἰωσὴφ, εἰς ὁμοίωσιν τῦ Χῦ, φέρνεται. Οὗτος ἦτον ὕτερος υἱὸς τῦ Πατριάρχυ Ἰακὼβ, Ϛ ὠνομάσθη ἀπὸ τὼ Ῥαχήλ. Καὶ τὸν ἐφθόνησαν οἱ ἀδελφοί τυ ἀπὸ κάποια ὁμείρατα ὁπῦ τὺς ἔδειξεν. Ϛ πρῶτον μὲν ἔρριψάν τον εἰς ἕνα ξηρόλακκον, Ϛ ἐγέλασαν τῦ Πατρός τυς, πῶς τὸν ἔφαγον τὰ θηρία, δείχνοντές του αἱματωμένον ῥοῦχον ὁπῦ ἐφόρεν. Ἔπειτα ἀγάλνοντές τον ἀπὸ τὸν ξηρόλακκον, ἐπώλησάν τον τὺς Ἰσμαηλίτας. Καὶ πάλιν ἐκεῖνοι τὸν ἐπώλησαν, τῦ πεντεφῆ ὁπῦ ἦτον ἀρχιμάγειρος τῦ Βασιλέως τ͂ Αἰγύπτων τῦ Φαραὼ. Ϛ ἐπειδὴ ἡ κυρία τυ τὸν ἠγάπησεν, ἑ͂ αὐτὸς διὰ τ͂ πολλὼν σωφροσυνὼν, δὲν ἠθέλησεν μὰ κάμνει μὲ ταύτην τὸ παράνομον ἔργον, ἀλλὰ ἔφυγεν, ἑ͂ ἔμεινον τὸ ῥοῦχον τυ εἰς τὰ χέριας τυς. Αὐτὴ τῦ ὀργίσθη, ἑ͂ διέβαλέν τον εἰς τ͂ ἀφθέντων τυ, πῶς ἤθελεν μὰ τὼ δυναστεύσῃ, ἑ͂ διέβαλέν τον εἰς φυλακὼν, καὶ εἰς πικρὰ δεσμά. Ἔπειτα μὲ ὁ ὁποῖος ἔβαλέν τον εἰς φυλακὼν, καὶ εἰς πικρὰ δεσμά. Ἔπειτα μὲ

τῷ φαμέρωσιν τῆς ὁμειράτων ἐλάφερώμμεται, καὶ ἐγμωείθη εἰς τὸν Βασιλέα. Καὶ ἔκαμψιτον ἀφθέμτιω ὅλης τῆς γῆς ὁπού ὤειζον εἰς τῷ Αἴγυωτον. Καὶ πάλιν μὲ τὸ μέσον τῆς δόσεως τῦ σταρέω, ἐφαμερώθη μὲ τὺς ἀδελφύστυ, Ϛ τὸν ἐχμώεισαν. Καὶ ὅλιωτυ τῷ ζωλῶ ἀπόρμῶν τας καλὰ, ἀκατέθαμεν εἰς τῷ Αἴγυωτον. Ἐφάμη δὲ πολλὰ μεγάλος εἰς τῷ σωφροσωίω σημᾶ εἰς ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, Ϛ καλὰ ἔργα ὁπῦ ἐχον. Οὗτος δὲ πέρμεται εἰς εἰκόμα τῦ Χειςῦ. Διότι, Ϛ ὁ Χειςὸς ἐφθομήθη ἀπὸ τὺς ὁμοφύλυς Ἰυδαίυς. Καὶ ἐπωλήθη ἀστὸ τὸν μαθητιώτυ τειάκομτα ἀργύεια. Καὶ εἰς τὸν σκοτειμὸν, Ϛ ξηρὸν λάκκον, τὸν τάφον ἐσφαλίθη. Καὶ ἀστ' ἐκεῖμον ἀμαχήθη μὲ τῷ ἰδίαμ τῦ δξυσίαμ, Ϛ ἔγιμεν Βασιλεὺς τῆς Αἰγύωτυ, τυτέςιν τῆς ἁμαρτίας, ὁπῦ τῷ ὅλω κόσμον κατακράτος, Ϛ δξυσίασεν τὸν κόσμον ὅλον. Καὶ μὲ τῷ φιλαθρωπίαμτου, δξαγόρασέμμας μὲ τῷ πμάματικῷ σιτοδοσίαμ, δίδομτας τὸν ἑαυτόμ τυ διὰ λύτμας. Ἔτι δὲ τρέφειμας μὲ τὸν ὑράμιον ἄρτον, τῷ ζωηφόρομ τυ σάρκα. Διὰ αὐτὸν τὸν λογισμὸν, φέρμεται ὁ Παγκαλλος Ἰωσὴφ εἰς ἀυτὸν τὸν τόπον. Ἀκομὴ, Ϛ τῆς συκῆς ὁπῦ δξεράνθη ποιῦμεν ὑνθύμησιν διότι οἱ θεῖοι Εὐαγγελισταὶ, ὁ Ματθαῖος, Ϛ ὁ Μάρκος μετὰ τῷ διήγησιν τῦ Βαΐωμ, λέγυσιν. Τῇ δὲ ἐπαύριον δξελθόντων ἀυτῦ ἀπὸ Βηθανίας, ἐπείασε. Καὶ ἰδὼν συκῆν φύλλα μόνον ἔχυσαν. Καὶ πάλιν λα μόνον ἔχυσαν. Διότι δὲν ἦτον καιρὸς μὰ ἔχει καρπόν. Ἦλθον ἐπ' αὐτῷ, Ϛ ἐπεὶ καρπὸν ὐχ' εὗρον ἀν αὐτῇ, εἶπε. Μηκέτι ἐκ σῦ καρπὸς γέμηται εἰς τὸν αἰῶνα, Ϛ δξηράνθη παραχρῆμα. Λοιπὸν ἡ συκῆ ἔμαι ἡ συναγωγὴ τῦ Ἑβραίων, εἰς τῷ ὁποῖαν ἦλθον ὁ Χειςὸς, καὶ μὴ δὲ εἰσκομτας τὸν πρεπάμνον καρπὸν, μονον τῷ σκιὰν τῦ νόμυ, ὡσὰν φύλλα, ὑςέρησεν Ϛ ἐκεῖνο ἀστὸ λύγυτης, Ϛ ἔμειμεν ξηρὰ, ἤγουν ἔμειμεν ὅλως δι' ὅλυ, ἀργή. Καὶ ἂν ἐρωτήσῃ τινὰς, διὰ ποῖαν αἰτίαν τὸ ἄψυχον ξύλον δξηράνθη χωρὶς μὰ ψταίσῃ, Ϛ ἔλαβον κατάραν; ἀσμάθη, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι θεωρῶτάν τὸν Χειςὸν πάντοτε, πῶς αὐργέταν ὅλυς, Ϛ δὲν ἐλύπησεν ποτὲ κἂν ἕνα. Ἐλόγιαζαν πῶς ἔχει μόνον δωάμιν μὰ διέργετεῖ, Ϛ ὐχὶ μὰ κακοποιήσῃ. Καὶ ὁ δεσπότης διὰ τῷ φιλαθρωπίαν τυ, δὲν ἠθέλησεν εἰς ἄνθρωπον, μὰ δείξῃ πῶς δωύεται μὰ κάμῃ, Ϛ κακόν. Διὰ μὰ διδάξῃ τὸν ἀμάχαριςον λαὸν, πῶς ἔχει δωάμιν ἀρκετῷ μὰ τιμωρήσῃ ὅταν θέλῃ, ἂν μὴ ὡσὰν ἀγαθὸς δὲν θέλῃ μὰ τὸ κάμῃ, εἰς τῷ ἀναθεμάθη πον Ϛ ἄψυχον φύσιμων ἔδεσεν τῷ τιμωρίαν. Ἀκόμη ἔμαι κάποιος

ποιος κρυπτὸς λόγος, ἀπὸ σοφὺς γέροντας, Ϛ ἠκύσθη εἰς ἡμᾶς. Καθὼς λέγει ὁ πηλυσιώτης Ἰσίδωρος, πῶς τὸ ξύλον τῆς παραβάσεως τῦ Ἀδὰμ, ἦτον ἡ συκῆ, τῦ ὁποίυ τὰ φύλλα ἐχρειάθησαν οἱ πρωτόπλαστοι, καὶ ἐσκεπάθησαν. Διὰ τῦτο ἐκατηράθη ἀστὸ τὸν Χειςὸν μὲ φιλαθρωπίαν. (Ἐπειδὴ τότε δὲν τὸ ἐκαταράθη.) Ἀπὸ πῶρα, Ϛ ἐμπροσὰ μὰ μὴν φέρῃ καρπὸν αἴτιον ἁμαρτίας. Ὅτι δὲ ἡ ἁμαρτία παρομοιάζῃ τῆς συκῆς, φαμόρον ἔιμαι. Διότι ἔχει τῷ γλυκάδα εἰς τῷ ἡδομὴν. Καὶ τὸ κολλητικὸν τῆς ἁμαρτίας. Καὶ ὕςερον ἔχει τῷ σκληρότητα, Ϛ ὀξωάδα τῆς σωτηρίσεως. Πλὴν οἱ ἅγιοι Πατέρες ἔταξαν ἐδῶ τῷ Γενεσὰν τῆς συκῆς διὰ κατάμυξιν τῦ ἀνθρώπων. Ὡσαὶ, Ϛ ὁ Ἰωσὴφ ὁπῦ φέρμει τύπον τῦ Χειςῦ. Ἔτι δὲ πᾶσα ψυχὴ ὁπῦ δὲν πράττει ἔργα πνεύματικὰ λέγεται συκῆ. Εἰς τῷ ὁποῖαν ἐρχόμμος ὁ Χειςὸς πρωΐας, ἤγουν εἰς τῷ αὐτῷ ζωλῶ, Ϛ μὴ ἀνεισκομτας ἀμάπαυσιν εἰς ἐκείνυς, ξηραίνεται ἐν τῷ καταράν, Ϛ πέμπεται εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ. Καὶ ςέκει ὡσὰν μία ςήλη, ἤγουν ὡσὰν πέτειμος ἄνθρωπος. Ὅπῦ ἔιμαι πάντοτε ἀναίθητος, Ϛ ξηρὸς. Δίδομτας φόβον εἰς ἐκείνυς ὁπῦ δὲν πράσσουν τὸν πρέποντα καρπὸν πνεύματικὸν μὲ τῷ ἀρετῷ. Ταῖς τῦ Παγκάλυ Ἰωσὴφ πρεσβείαις Χειςὲ ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς :-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗ̃Ϛ Α΄ΓΙΑ΄Ϛ, ΚΑΙ̃ ΜΕΓΑ΄ΛΗ ΤΡΙ΄ΤΗ :-

ΤΗ̃Ϛ ἁγίας, Ϛ μεγάλης τρίτης, ποιῦμεν ὑνθύμησιν τῆς παραβολῆς τῦ δέκα παρθένων. Διότι ἀυταῖς ταῖς παραβολαῖς ἀναβαίνομτας ὁ κύριος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, Ϛ ἔρχετον πρὸς τὸ πάθος, ἔλεγέντους τυὺς μαθητάδαις τυ. Εἶμαι, Ϛ κάποιους ὁπῦ ταῖς ἔλεγον εἰς ἔλεγχον τῦ Ἰυδαίων. Καὶ τῷ μὴ τῦ δέκα παρθένων παραβολὴν, ἐπειτῶ διὰ παρακίνησιν τῆς ἐλεημοσυνῆς, Ϛ διὰ μὰ διδάξῃ ὅλυς μὰ ἔιμαι ἕτοιμοι πρὶν ἐλθῇ τὸ τέλος τυς. Ἔχομτας, Ϛ μὰ τὺς ἐπεμ πολλὰ πρὶ παρθενίας, καὶ πρὶ ἀνυχῶν. Διότι μὲ τῷ ἀληθειαν ἡ παρθενία ἔιμαι μεγάλη ἀρετὴ, Ϛ ἔχει πολλὴν δόξαν, διὰ μὰ μὴν γυράσῃ καμέμας ἀπῦ τῷ ἐκατόρθωσον, μὰ ἀμελῆ ἀπὸ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, Ϛ μάλιςα ἀπὸ τῷ ἐλεημοσυνῶν, μὰ τῷ ὁποῖαν ἡ λαμπάδα τῆς παρθενίας λαμπρυέται, φέρει εἰς

μει εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τούτην τὴν παραβολήν. Καὶ ἀποδείχνει ταῖς πέντε φρονίμους, πῶς εἶχον τὴν παρθενίαν νὰ εἶχον ἀκόμη πολλὴν, καὶ πλούσιον τὸ λάδι τῆς ἐλεημοσύνης. Ταῖς δὲ ἄλλαις πέντε, πῶς εἶχον ϗ ἐκείναις τὴν παρθενίαν νὰ δὲν εἶχον τὴν ἐλεημοσύνην ἰσόμετρον. Διὰ τοῦτο λέγουνται μωραὶ, διότι ἐκατόρθωσαν τὴν μεγάλην ἀρετὴν τῆς παρθενίας, ϗ ἀμέλησαν τὴν μικροτέραν, ϗ ἐγίνησαν ὅμοιαις τῶν πόρνων. Οἱ ὁποῖαις νικοῦνται διὰ ταῖς σωματικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ αὐταῖς ἐνικήθησαν διὰ τὰ χρήματα. Καὶ ἀπερνῶντας ἡ νύκτα, ἤγουν ἡ πρόσκαιρος ζωὴ, ἐνύσταξαν ὅλαις ἡ παρθέναις ἤγουν ἀπέθανον. Ὕπνος γὰρ ὁ θάνατος λέγεται. Καὶ ὡσὰν ἐκοιμοῦντο, πρὸς τὴν μέσην νύκτα, ἐγίνεν φωνὴ πῶς ἔρχεται ὁ νυμφίος. Καὶ ἐκεῖναις ὁποῦ εἶχον τὸ λάδι τῆς ἐλεημοσύνης, ἀρκετὸν, ἀνοίγοντας ταῖς πόρταις, ἦλθασιν ὁμοῦ μὲ τὸν νυμφίον. Καὶ αἱ ἄλλαις αἱ μωραῖς μὴ ἔχοντας ἀρκετὸν τὸ λάδι, μετὰ τὸν ὕπνον ἐγύρευγάν το. Καὶ αἱ φρόνιμαις θέλοντες νὰ τοὺς τὸ δώσουν δὲν ἐδύνουνταν, πρὶν νὰ ἐμβοῦσιν εἰς τὸν νυμφίον. Διὰ τοῦτο ἀπεκρίθησάν τους· ἴσως καὶ δὲν αὐταρκέσῃ οὔτε ἐσᾶς, οὔτε ἡμᾶς. Καὶ εἶναι καλλήτερον νὰ ὑπᾶτε πρὸς ἐκείνους ἀπὸ τὸ πωλοῦσιν, ἤγουν τοὺς πτωχοὺς, ϗ ἀγοράσατε. Ὅμως δὲν εἶναι βολετὸν. Διότι ἀφ᾽ οὗ ἀπεθάνη τινὰς, δὲν δύναται πλέον νὰ κάμῃ ἀρετὴν καθὼς τὸ δείχνει, ϗ ὁ Ἀβραὰμ εἰς τὸν πλούσιον, ϗ εἰς τὸν Λάζαρον. Ἔμειναν γοῦν αἱ μωραὶ ἀφώτιστοι, καὶ ἔκρουαν ταῖς πόρταις, ϗ ἔλεγον. Κύριε, κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν. Αὐτὸς δὲ ὁ κύριος, ἔδωκέν τους τὴν φρικτὴν ἐκείνην ἀπόφασιν, ϗ εἶπεν τους· οὐκ οἶδα ὑμᾶς. Φύγετε ἀπ᾽ εδῶ. Διότι πῶς ἐμπορεῖτε νὰ ἰδῆτε τὸν νυμφίον, μὴ ἔχοντες προικιὸν τὴν ἐλεημοσύνην αὐτήν; διὰ τοῦτον λοιπὸν τὸν τρόπον, ἡ αὐτὴ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων ἐτάχθη ϗ ἐβάλθη ἐδῶ ἀπὸ τοὺς θεοφόρους Πατέρας, διὰ νὰ μᾶς διδάξουν πάντοτε νὰ γρηγοροῦμεν, ϗ νὰ ἤμεσθαν ἕτοιμοι νὰ προϋπαντήσωμεν τὸν ἀληθινὸν μας νυμφίον τὸν Χριστὸν μὲ ταῖς καλαῖς πράξαις. Καὶ μᾶλλον τὴν ἐλεημοσύνην. Διότι ἡ ἡμέρα, καὶ ὥρα τοῦ τέλους, εἶναι ἀφανέρωτη. Καθὼς μᾶς διδάσκουν μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰωσὴφ νὰ ἀγαποῦμεν τὴν σωφροσύνην. Καὶ μὲ τὴν συκὴν, νὰ φέρνομεν καρπὸν πραγματικὸν. Διότι ἐκεῖνος ὁποῦ νὰ ἐργάζεται μίαν μεγάλην ἀρετὴν, καὶ καταφρονεῖ ταῖς λοιπαῖς, καὶ μάλιστα τὴν ἐλεημοσύνην δὲν εἰσέβενει μὲ τὸν Χριστὸν εἰς τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν. Ἀλλὰ στρέφεται κατησχυμμένος. Διότι δὲν εἶναι οὐδένα πρᾶγμα πλέον λυπητερὸν, καὶ γεμάτον ἀπὸ ἐντροπὴν ὡσὰν ἡ παρθενία νὰ νικᾶται

ἀπὸ

ἀπὸ τὰ χρήματα. Ἀλλ᾽ ὦ νυμφίε Χριστὲ, μετὰ τῶν φρονίμων παρθένων, καὶ ἡμᾶς συναρίθμησον, καὶ τῇ ἐκλεκτῇ σου σύνταξον ποίμνῃ. Καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν:-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗ ΑΓΙΑ,

ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΡΑΔΗ:-

Τῇ ἁγίᾳ, ϗ μεγάλῃ τετράδῃ, ποιοῦμεν ἐνθύμησιν τῆς πόρνης ἐκείνης γυναικὸς, ὁποῦ ἄλειψεν τὸν κύριον μὲ τὸ μῦρον, καθὼς διέταξαν οἱ θειότατοι Πατέρες. Ὅτι πρὶν τοῦ σωτηρίου πάθους ὀλίγον ἐγίνε τοῦτο. Τοῦ Χριστοῦ γὰρ ἀναβαίνοντος εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὑπαγένοντας εἰς τὸ σπίτι τοῦ λεπροῦ Σίμωνος, ἦλθεν ἔμπροσθέν του αὕτη ἡ γυνή. Καὶ ἔχυσεν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς του, τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο μῦρον. Ἐτάχθη δὲ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ὅπως κατὰ τὸν λόγον τοῦ λυτρωτοῦ μας εἰς ὅλον τὸν κόσμον νὰ διαλαληθῇ τὸ θερμότατον ἐκείνης ἔργον εἰς μνημόσυνόν της. Πόθον δὲ ἐπαρακινήθη ϗ ἦλθεν, διότι ἐθεώρει τὸ συμπαθὲς τοῦ Χριστοῦ, ϗ ἥμερον, ϗ ἀντάμωνάν τον ὅλοι μὲ εὐκολίαν. Καὶ τῶρα τόσον περισσότερον ὁποῦ τὸν εἶδεν, ϗ ἐμβῆκεν εἰς σπίτι λεπροῦ. Τὸν ὁποῖον ὁ νόμος ὡσὰν ἀκάθαρτον, ϗ ἀποφασισμένον, ὥριζεν νὰ μὴν συγκοινωνῇ τινὰς μετ᾽ αὐτοῦ. Λοιπὸν ἡ γυναῖκα ἐλογίασεν πῶς καθὼς ἐκεῖνος τὴν λέπραν ἔτζη, ϗ αὐτῆς θέλει καταδεχθῇ, τὴν ψυχικήν της νόσον. Καὶ οὕτως ὡσὰν ἐκάθητο ὁ Χριστὸς εἰς τὸ δεῖπνον, ἔχυσεν τὸ μῦρον ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλήν του. Τὸ ὁποῖον εἶχεν τιμὴν, τριακοσίων δηναρίων. Τουτέστιν φλωριὰ ἀσταρίων. Νομισμάτων δέκα. Ὁποῦ γίνουνται τρία ἀργύρια. Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐκατάγνωσάν την, καὶ μάλιστα ὁ Ἰούδας. Ἀλλ᾽ ὁ Χριστὸς ἐβοήθησέν της, διὰ νὰ μὴν ἀντικόψωσι τὸν καλόν της σκοπὸν. Ἔπειτα ἐνθυμίζει τους τὸν ἐνταφιασμόν του, τάχα διὰ νὰ ἀποστρέψῃ τὸν Ἰούδαν ἀπὸ τὴν προδοσίαν. Καὶ νὰ τιμήσῃ, ϗ τὴν γυναῖκα εἶπέν τους πῶς θέλει κηρυχθῇ εἰς τὸν κόσμον ὅλον πῶς τὸ καλὸν ἔργον ὁποῦ ἔκαμεν. Γινώσκετε δὲ αὕτη ἡ γυναῖκα φαίνεται κάποιους πῶς εἶναι μία μόνον, εἰς ὅλους τοὺς Εὐαγγελιστὰς. Ἀμὴ δὲν εἶναι. Ἀλλὰ ἐκείνη ὁποῦ ἔγραψαν οἱ τρεῖς εἶναι μία ϗ ἡ αὐτὴ, ἡ ὁποῖα ὀνομάζεται πόρνη. Ἐκείνη δὲ ὁποῦ γράφει ὁ Ἰωάννης εἶναι ἄλλη θαυμαστὴ, ϗ σεμνοῦ βίου. Μαρία ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζά-

ρου Η

ρου. Η ὁποῖα ἐὰν ἤθελεν ἔχειν πόρνη, δὲν τὼ ἦ, ἅπα τόσον ὁ Χριστὸς
Ἀπὸ τύτους γοῦν, αὕτη ἡ Μαρία, πρὶν τὸ Πάσχα ἓξ ἡμέρας, εἰς τὴν Βη-
θανίαν ὅπου ἦτον τὸ μνῆμα, καθεζομένου τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ δεῖπνον,
ἔχυσεν τὸν μὲ τὸ μῦρον. Χωμένται στο εἰς τὲς ὡραίους αὐτοῦ πόδας, Ϛ μὲ
τοῖς τρίχας τῆς κεφαλῆς της ἐσπογγίζεντες. Δείχνοντας τιμὴν μεγαλό-
τατην, Ϛ φέρνουσά τε τὸ μῦρον ὡσὰν Θεοῦ Διότι ἐγίνωσκεν καλὰ, πῶς ἐ
εἰς τοῖς θυσίαις ἔφερναν λάδι εἰς τὸν Θεὸν, ἐ οἱ ἱερεῖς μὲ τὸ μῦρον ἐ-
χρίωναν. Καὶ ὁ Ἰακὼβ εἰς τὸ παλαιὸν ἄλειφεν τὼ χήλιν, ἤγουν τὼ
εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ἔφερεν δὲ τοῦτο τὸ μῦρον, διὰ νὰ κάμνη ἀντὶ χαρὶν τοῦ δι-
δασκάλου, ὡσὰν Θεὸν ὅπου τὸν ἐχρώτισεν. Ὅταν ἀνάσησεν τὸν ἀδελ-
φόντης. Διὰ τοῦτο ἀδὲ μιαθὸν τῆς ὑποσχέθη. Εἰς τὸ ὁποῖον ἔργον μόρος
ὁ Ἰούδας ἐγόγγυσεν ὡσὰν φιλάργυρος. Η δὲ ἄλλη γυναῖκα, τυτέστιν ἡ
πόρνη πρὶν τὸ Πάσχα δύο ἡμέρας εἰς αὐτὼ Βηθανίαν ἔτι ὅμτος τοῦ
Χριστοῦ, Ϛ ὑπαγέμνοντός τε εἰς τὸ μνῆμα τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπρῦ, εἰς τὸν
δεῖπνον καθημένου Ϛ τότε, ἔχυσέντο ἐπάνω τῆς κεφαλῆς τε. Καθὼς ἱ-
στορεῖ ὁ ἱερὸς Ματθαῖος ἐ ὁ Μάρκος. Εἰς αὐτὼ τὼ πόρνην ἠγαπάκ-
τησαν, Ϛ οἱ μαθηταὶ, ξαύρομτὸν καλὰ τὼ μνῆμα ὅπου εἶχεν ὁ Χριστὸς
πρὸς τὼ ἐλεημοσύνω, τῆς ὁποίας ἐδόθη Ϛ μισθὸς διὰ τὸ καλὸν ἔργον
ὅπου ἔκαμνε καὶ κηρύχθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Τινὲς λέγυσιν πῶς εἶναι
μία, ὁ δὲ χρυσῦς Ἀγλωσσαν, λέγει ἔτζη πῶς εἶναι δύο, καθὼς εἴπομεν.
Εἶναι Ϛ ἄλλοι ὁποῦ λέγυσιν πῶς εἶναι τρεῖς. Δύο αὐτοῖς ὁποῦ ἐγράφο-
μεν σημᾶ εἰς τὸ πάθος τοῦ κυρίυ. Καὶ τρίτη, ἄλλη ἐμπροτήτερη παρ' αὐ-
τοῖς, μάλιστα πρώτη. Πρὸς τὼ μέσων τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίυ. Καὶ
ἔκαμνέτο Ϛ αὐτὴ. Η ὁποῖα ἦτον Ϛ ἐκείνη πόρνη, Ϛ ἁμαρτωλὸς. Μέσα
εἰς τὸ μνῆμα, ὄχι τοῦ λεπρῦ, ἀλλὰ τοῦ Φαρισαίυ Σίμωνος, Ϛ ἔχυσέντο
μῦρον εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Χριστοῦ μόνον, Ϛ ὁ Φαρισαῖος ἐσκανδαλίζετο
μόνος. Τῆς ὁποίας ἔδωκεν ὁ λυτρωτὴς μισθὸν, τὼ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν.
Διὰ τοῦτο, Ϛ μόνον ὁ θεῖος Λυκᾶς εἰς τὸ Εὐαγέλιόν τε εἰς τὰ μέσα τοῦ
» κηρύγματος καθὼς ἔπαμεν ἱερεῖς. Καὶ ὅταν τελείωση τὼ διήγησιν,
» ἐπάγη, λέγων ἔτως. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ καθ' ἑξῆς. Ϛ αὐτὸς διώδευε κα-
» τὰ πόλιν, Ϛ κώμην Εὐαγελιζόμενος Ϛ κηρύσσων τὼ Βασιλείαν τοῦ
» θεοῦ. Ἀπὸ τὰ ὁποῖα λόγια φαίνεται πῶς δὲν ἔγινεν τοῦτο εἰς τὸν καιρὸν
τοῦ πάθυς. Ὁμοιάζει λοιπὸν Ϛ ἀπὸ τὸν καιρόν. Ϛ ἀπὸ τὲς ἀνθρώ-
πυς ὅπου τὸν ἐδέχθησαν τὸν Χριστόν. Καὶ ἀπὸ τὸν τόπον, καὶ ἀπὸ τὰ
πρόσωπα Ϛ αὐτία ἀκόμη, Ϛ ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς χρήσεως τοῦ μύρου,
πῶς

πῶς εἶναι τρεῖς αἱ γυναῖκες τύτους. Δύο μὲν πόρναις, ἐ τρίτη ἡ Μαρία
ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρυ ὁπ ἦτον λελαμπρυσμένη μὲ τὼ σεμνὼ ζωήν, ἐ
τιμία. Ἀκόμη ἄλλο αὐτὴ εἶναι τοῦ Φαρισαίυ Σίμωνος. Καὶ ἄλλο τοῦ
λεπρῦ Σίμωνος εἰς τὼ Βηθανίαν. Καὶ πάλιν ἄλλο αὐτὴ τῆς Μαρίας,
Ϛ Μάρθας ὁπ ἦτον ἀδελφοῖς τοῦ Λαζάρυ εἰς τὼ αὐτὼ Βηθανίαν.
Ὥστε ἀπὸ τοῦτα χωρίζομεν πῶς δύο δεῖπνα ἐγίνησαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ
τὰ δύο εἰς τὼ Βηθανίαν. Τὸ ἕνα πρὶν τὸ Πάσχα ἓξ ἡμέρας εἰς τὸ αὐτὴ
τὴ τοῦ Λαζάρυ. Ὅταν σωέτρωγεν μετ' αὐτῦ ἐ ὁ Λάζαρος καθὼς ὁ γιὸς τῆς
» Βρομτῆς Ἱστορεῖ, λέγων ἔπως. Πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν Ἰησοῦς
» εἰς Βηθανίαν, ὅπου ὦν Λάζαρος ὁ τεθνηκὼς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐ-
» ποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, Ϛ ἡ Μάρθα διηκόνει. Ὁ δὲ Λάζαρος
» εἷς ὢν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ. Η οὖν Μαρία λαβοῦσα λίτραν μύ-
» ρου νάρδυ πιστικῆς πολυτίμυ, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ἐξέμα-
» ξε ταῖς θριξὶν αὐτῆς, τοὺς πόδας αὐτῦ. Τὸ δὲ ἄλλη δεῖπνον ἔγινεν πρὶν
τὸ Πάσχα δύο ἡμέρας ἔτι ἀνεσκομμένυ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὼ Βηθανίαν, εἰς
τὸ κνῆμα τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπρῦ. Τότε ἦλθεν Ϛ ἡ πόρνη, Ϛ ἔχυσεν εἰς
τὼ κεφαλώτε τὸ πολύτιμον μῦρον. Καθὼς ὁ ἱερὸς Ματθαῖος ἐξηγεῖ-
ται λέγων, ὡσὰν ἀπὸ τὸ Χριστοῦ τὸ μέρος πρὸς τὲς μαθητάς. Οἶδατε ὅ-
» τι μετὰ δύο ἡμέρας τὸ Πάσχα γίνεται. Καὶ παρέκει λέγει. Τοῦ Ἰησοῦ γε-
» νομένυ ἐν Βηθανίᾳ ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπρῦ, προσῆλθεν αὐτῷ γυ-
» νὴ, ἀλάβαστρον μύρυ ἔχυσα βαρυτίμυ Ϛ κατέχεεν ἐπὶ τὼ κεφα-
» λὼ αὐτῦ ἀνακειμένυ. Μὲ τὸν ὁποῖον συμφωνεῖ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς
» Μάρκος λέγων: Η δὲ τὸ Πάσχα ἐ τὰ ἄζυμα μετὰ δύο ἡμέρας. Καὶ
» ὅμτος αὐτῦ ὂν Βηθανίᾳ ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπρῦ, κατακειμένου,
» ἦλθε γυνὴ ἐ τὰ ἑξῆς. Ἐκείνοι ὁπ ἀντιλέγυσιν πῶς εἶναι μία καὶ ἡ
αὐτὴ ὁπ γράφυν ἐ οἱ τέσσαρες Εὐαγελισταὶ, ἡ γυναῖκα ὁπ ἄλειψεν
τὸν κν μὲ τὸ μῦρον, λογιάζουν πῶς εἶναι ἕμας Ϛ ὁ αὐτὸς Σίμων. Καὶ ὁ
Φαρισαῖος Ϛ ὁ λεπρός. Τὸν ὁποῖον λέγουν πῶς ἦτον, Ϛ πατὴρ τοῦ Λα-
ζάρυ, Ϛ τῦ ἀδελφάδωντε, Μαρίας ἐ Μάρθας. Καὶ ἔτζη ἐπαράδωκαν ἐ
ἕμα δεῖπνον, Ϛ τὸν αὐτὸν. Καὶ τὸ αὐτὸ, ἕμα νῆτη εἰς τὼ Βηθανίαν. Εἰς
τὸ ὁποῖον ἦτοι μάθη, Ϛ τὸ ἀμώγοντον τὸ ἐρωμένον, Ϛ ἔγινεν ἐ ὁ μυρι-
κὸς δεῖπνος. Μὰ δὲν λογιάζουν καλὰ. Διότι τὰ δύο δεῖπνα τοῦ Χῦ ἐγίνη-
σαν ἔξω τῦ Ἱεροσολύμων, εἰς τὼ Βηθανίαν. Πρὶν ἔξη Ϛ δύο ἡμέρας τοῦ
μονικοῦ Πάσχα, καθὼς εἴπομεν. Ὅταν ἔφθαναν Ϛ αἱ γυναῖκες τὸ μῦρον
τοῦ Χριστοῦ, ἐ ἡ μία ἔχυσέντο κατὰ τῆς κεφαλῆς, ἐ ἡ ἄλλη εἰς τὲς πόδας
τε. Ἀμὴν

Α᾽μὴ ὁ μυστικὸς δεῖπνος, ἐς τὸ ἑτοιμάσωμεν ἀνώγαιον, μέσα εἰς τὴν χώραν τῆς Ἱερουσαλὴμ ἡτοιμάθησαν πρὶν τὸ μυστικὸν Πάσχα, Ὡς τῷ πάθει τῷ Χῦ μίαν ἡμέραν. Μέρος λέγουσιν εἰς ὠρητὴν ἀμὲ ἀχνώτην. Καὶ μέρος λέγουσιν πῶς ἦτον εἰς τὸ ὠρητὴν τῆς Θεοτοκήτης, Ὡς μαθητὲς Ἰωάννην. Ὅπου ἐς οἱ μαθηταὶ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων ἦσαν κρυμμένοι, Ὡς ἔγινεν Ὡς ἡ ψηλάφησις τῷ Θωμᾶ, μετὰ τὴν ἀνάστασιν. Ἔτι δὲ Ὡς τῷ ἁγίῳ πνεύματος ἡ κάθοδος κατὰ τὴν Πεντηκοστήν. Καὶ ἄλλα τινὰ μυστήρια ἐγίνησαν εἰς τὸ αὐτὸ ὠρητὴν. Διὰ τοῦτο φαίνεται μὲ ὅσα λέγει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, ἐκεῖνο εἶναι πιστότερον, Ὡς εἶναι δύο ἀνώγαια τούτους. Μία ὅπου λέγουν οἱ τρεῖς Εὐαγγελισταὶ ἡ ὁποία ἦτον πόρνη, Ὡς ἁμαρτωλὸς. Καὶ ἔχυσεν τὸ μύρον στὴν κεφαλὴν τῷ Χριστῷ Καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἡ Μαρία ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου ὅπου λέγει ὁ Ἰωάννης, πῶς μόνον εἰς τὰ θεῖα πόδια τῷ Χριστῷ ἔφερεν, ἐς ἔχυσέ το. Καὶ ἄλλα εἶναι τὰ δεῖπνα τῆς Βηθανίας, Ὡς ἄλλος εἶναι ὁ δεῖπνος ὁ μυστικός. Τὸ ὁποῖον φαίνεται ἀπὸ τὴν διήγησιν τῆς πόρνης ταύτης ὕστερον, ἐς ἔπεμψεν ὁ σωτὴρ τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν πόλιν μὰ τὸ ἑτοιμάσουν τὸ Πάσχα. Λέγοντάς-
» του. Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα, ἐς εἴπατε ὁ διδάσκαλος λέ-
» γει, πρὸς σὲ ποιῶ τὸ Πάσχα Μετὰ τῶν μαθητῶν μου: ἐς πάλιν. Καὶ ἀπαν-
» τήσει ὑμῖν ἄνθρωπος κεράμιον ὕδατος βαστάζων. Καὶ αὐτὸς δείξει ὑμῖν ἀ-
» νώγαιον μέγα ἐστρωμμένον ἐκεῖ ἑτοιμάσατε ἡμῖν. Οἱ δὲ ἀπελθόντες
» μυστικὸν τὸ ἐπειδὴ ἦτον σημᾶ. Τὸ ὁποῖον ἐρχόμενος ὁ Χριστὸς, ἐτελείωσέν το ὁμοῦ μὲ τοὺς μαθητάς. Καθὼς λέγει ὁ μέγας Χρυσόστομος. Ἔπειτα ἐς ἔκαμνεν τὸν δεῖπνον τὸν μυστικὸν Ἀφ᾽ οὗ ἐνήργησαν τὸν θεῖον μυστήριον, πάλιν ἀξάπνα ἐκάθισεν εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν, Ὡς παρέδωκε τὸ ἡμέτερον Πάσχα ἤγουν τὰ ἅγια μυστήρια. Καθὼς ὁ Χρυσόστομος ἔξηγᾶται. Καὶ ταῦτα μὴν ἔγινεν ἔτζι. Ὁ δὲ Θεοδόσιος Ἰωάννης ἔτι δὲ, Ὡς ὁ Μάρκος οἱ Εὐαγγελισταὶ δὲν χρησίμασιν, Ὡς τὸ εἶδος τοῦ μύρου, ὁμοιάζοντες τὸ ὠστικὸν, Ὡς πολύτιμον. Νάρδος λέγεται ὅταν εἶναι ἄδολον, Ὡς ἄκρατον. Καὶ ὠστεμμένον εἰς τὴν καθαρότητα. Ἴσως δὲ μὰ ἦτον αὐτὸ τὸ ὁμοίωμα σωνηθισμένον τοῦ πρώτου καλοῦ μύρου. Ἔτι δὲ ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος λέγει πῶς, Ὡς τὸ ἀγγεῖον, (τὸ ὁποῖον λέγει τὸ ἀλάβαστρον) ἐσώτερ ἐψέμ-
το ἡ γυνὴ ἀπὸ τὴν ὠνησθῆν, καὶ βίαν ἀπὸ εἶχεν μὰ τὸ χύσῃ στὴν κε-
φαλὴν τοῦ Χριστοῦ. Ἐγόμτας Ὡς ἦτον γεμᾶτο τὸ γόμα του. Τοῦτο τὸ ἀγγεῖον εἶναι γυάλινον, ὡς λέγει ὁ ἱερὸς Ἐπιφάνιος, καμωμμένον χωρὶς καμίαν

μέμψιν.

μέμψιν. Τὸ ὁποῖον γίνεται διὰ βικίον. Ἐκεῖνο δὲ τὸ μύρον ἦτον σωνθε-μένον ἀπὸ πολλῶν λογιῶν ἀρωματικά. Καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦτα, ἀμθύς τῆς σμύρνης. Καμέλλας μυρωδάτης. Γρεως. Ἤγουν ῥίζαν τοῦ κέδρου. Καλάμου ἀρωματικοῦ. Καὶ ἐλαίου. Ἀλλ᾽ ὁ τῶν μοναχῶν μύρον χρισθεὶς Χριστὸς ὁ Θεὸς, ἐλεήθερωσέμας ἀπὸ τὰ βρωμερὰ πάθη. Καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μονος ἅγιος, Ὡς φιλάνθρωπος. Ἀμήν:-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ,

ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ:-

Τῆς ἁγίας, ἐς μεγάλης πέμπτης, οἱ θεῖοι Πατέρες ἡμῶν ὁποῦ ἐδιάταξαν τὰ πάντα πολλὰ καλὰ, κατὰ διαδοχὴν, ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους, Ὡς τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια. Ἐπαράδωκάμμας μὰ ἑορτάζομεν τέσσαρα μυστήρια. Τὸν ἱερὸν μυστηρᾶρχην, τὸν μυστικὸν δεῖπνον, ἤγουν τὴν παράδοσιν τῶν φρικτῶν μυστηρίων. Τὴν ὑπερφυᾶν προσάχνην τοῦ Χῦ, ἐς τὴν προδοσίαν τοῦ Διότι ἐχόντας, ἐς ἔμελλε τὴν ἡμέραν τῆς παρασκευῆς μὰ γένῃ μυστικὸν Πάσχα. Ἦτον δὲ πρέπον μὰ ἀκολουθήσῃ τοῦ τύπου, Ὡς ἡ ἀλήθεια. Ἤγουν μὰ γενῇ, ἐς τὸ καθ᾽ ἡμᾶς Πάσχα. Νὰ θυσιασθῇ ὁ Χς. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐμπρόσπερα μίαν ἡμέραν ἔφαγέν το Πάσχα μυστικὸν, ὁμοῦ μὲ τοὺς μαθητάς του τὴν νύκτα τῆς πέμπτης καθὼς λέγουσιν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Ἔχοντας, Ὡς ἡ νύκτα τῆς πέμπτης, Ὡς ὅλη ἡ παρασκευὴ, λογαριάζεται ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ἕνα μυχθήμερον. Ἐμήργησεν οὖν ὁ Χριστὸς τὸ Πάσχα κατὰ τὸν μόνον, μὲ τοὺς μαθητάς του. Ὡς λέγουν οἱ Πατέρες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι ἕνας ὁ θεῖος Χρυσόστομος, πρῶτον ὀρθοτάδιν. Ἤγουν ζέκοντάν εἰς τὰ πόδιατους. Καὶ ἐζωσμμένοι. Φορεσιὰν τῶν ὑποδήματα, καὶ ἀκουμπιζόντων εἰς βαχτηρίας. Καὶ τὰ ἄλλα ὅσα ὁ νόμος ὠείζει διὰ μὰ μὴν φανῇ παράνομος. Τοῦτα ὅλα ἦτοιμασέμενα ὁ Ζεβεδαῖος. Διότι ἐκεῖνον λέγει ὁ μέγας Ἀθανάσιος πῶς ἐβάσταν τὸ κεράμιον ἤγουν τὸ γαμῆ τοῦ Νῶε. Ἀμ καλὰ, ἐς ἄλλοι διδάσκαλοι εἶπον ἀλλέως διὰ τοῦτο. Μὲ τέπειτα δὲ θέλωντα μὰ δείξῃ τοὺς μαθηταάν τὰ τελειώτερα. Ἐπαρέδωκέμτους τὸ μυστήριον τοῦ ἐδικοῦμας Πάσχα εἰς τὸ ἀνώγαιον. Φθάνοντας τῆς νυκτὸς. Δεῖπνον γὰρ ἦτον γεμᾶτον μὲ τὸν δώδεκα. Στοχάσου λοιπὸν, πῶς δὲν ἦτον τοῦτο

τὸ μομικὸν Πάσχα. Δ. ὁτι φαίνεται πῶς ἦτον δεῖπνος, ὃ ἐκάθητο ὃ ἐσχον ψωμὴ. Καὶ φαγητὰ ὑγρὰ. Α'μὴ εἰς τὸ μομικὸν ἦτον ὅλα ὡσπὰ εἰς τὼ φωτίαν ὃ ἄζυμα. Περὶ μὰ ἀρχήσῃ μὰ δεῖπνα καθὼς λέγει ὁ Χρυσόζομος, ἐσυκώθη ἀπὸ τὸν δεῖπνον, ὃ ἀγάλλει τὰ ῥοῦχα τυ. Καὶ βάλλη μερὸν εἰς τὸν μιστῆρα. Ὅλα τὰ ἔκαμψν ὁ Χριστὸς μὲ τὰ ἴδιατυ χέρια. Διὰ μὰ ἐντροπιάσῃ τὸν Ἰούδαν, ἐ μὰ διδάξῃ ὃ τὺς ἄλλυς μαθητὰς μὰ μὴ γυράγυν πρωτεῖα. Καθὼς ὕστερα ἀπὸ ἐτελείωσε τὸν μηστῆρα τὺς ἐπαράπγειλε λέγων Ὅποιος θέλει μὰ ἦναι πρῶτος, ἂς ἦναι ὕστερος ἀπὸ ὅλυς. Βάλλοντας τὸν ἑαυτόν τυ ὁ Χς εἰς παράδειγμα φαίνεται δὲ πῶς ὁ Χριστὸς ἔνιψεν πρῶτον τὸν Ἰούδαν, διότι ἐπροκαθέζετον ὅλυς τὺς μαθητὰς. Ὕστερον δὲ ἦλθεν, ὃ εἰς τὸν Πέτρον. Ὁ ὁποῖος ἔχοντας, ὃ ἦτον θορυβότερος ἀπὸ τὺς ἄλλυς, αὐτικόβγει τὸν διδάσκαλον μὰ μὴν τοῦ νίψῃ τὺς πόδας. Ἀλλ' ὕστερον ἔδειξεν ὑπακοὴν περισσοτέραν. Ἀφ' ὃ δὲ ἔνιψεν τὺς πόδας τῶν Ἀποστόλων, ὃ ἀπόθεξέντυς ἢ διὰ ταπεινώσεως θαυμαζὼ ὕψωσεν, πάλιν ἐφόρησεν τὰ ῥοῦχα τυ, ὃ ἐκάθησεν, ὃ ἐπαραγγείλεντυς μὰ ἔχουν μεσότητα ἀγάπην, ἐ μὰ μὴν γυράγυν πρωτεῖα. Καὶ καθὼς ἔτρωγαν, ἔφορέντυς τὰ κεφάλαια τῆς προδοσίας. Οἱ δὲ μαθηταὶ ἀκούοντον τὸν λόγον ἐταράχθησαν, μὰ μάθουν ποῖος ἦμαι, ἐ ὁ Ἰησοῦς λέγει τῷ Ἰωάννυ μόνυ κρυφά. Ἐκεῖνυ ὁπῦ μὰ δώσω τὸ ψωμὴ ὁπῦ μὰ βάψω εἰς τὸ φαγητόν. Ἐκεῖνος ἦμαι ὁπῦ θέλη με παραδώσῃ. Διότι ἐὰν ὁ Πέτρος ἔχον ἀκούσῃ τὸν λόγον, ὡς θερμότερος ἀπὸ τὺς ἄλλυς μαθητὰς, ἤθελον τὸν κρατήσῃ τὸν Ἰούδαν δυναμικῶς. Καὶ πάλιν ἔπον ἐκεῖνος ὁπῦ μὰ βάψῃ τὸ χέρι τυ μετ' ἐμῦ εἰς τὸ τριβλίον ἤγουν εἰς τὸ πιμάκιν. Ὥστε ἐ τὰ δύο ἐγίνησαν Εἶτα μετ' ὀλίγον, ἔλαβεν ἄρτον, ὃ τὺς ἔπον, Λάβετε, φάγετε ὃ εἰς τὸ ποτήριον ὁμοίως ἔπεν, Πιέτε ἐξ αὐτῦ πάντων, τοῦτο ἔστι τὸ αἷμάμυ, τὸ τῆς καινῆς διαθήκης. Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν. Πλὴν ὃ ὁ Χριστὸς κάμνοντας τοῦτο, ἔτρωγε καὶ ἔσπιμε μετάτυς. Στοχάσου τὸ λοιπὸν πῶς τὸ σῶματυ ἦτον τὸ ἄρτον, ὃ ὄχι ἄζυμον. Διὰ τοῦτο ἡ ἀματολικὴ Ἐκκλησία δὲν δέχεται ἄζυμον. Ἀφ' ὃ δὲ ἔλαβεν τὸ ψωμίον ὁ Ἰούδας ἐνέβη εἰς τὴν καρδίαν τυ ὁ Σατανᾶς. Διότι πρώτα ἐβάσταζέντον, ἀλλὰ τότε ἀνειάσθησέντον παντελῶς. Ἐβράμβη ἀὐτὺς εἰς τὺς ἀρχιερεῖς, ἐ ὑποσχέθητυς μὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τὰ χέρια τυς διὰ τριάκοντα ἀργύρια. Ὁ δὲ μαθητὰ μετὰ τὸν δεῖπνον ἔβησαν εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν Εἰς χωρίον λεγόμενον Γεθσημανῆ. Μετὰ δὲ πολλὰ λέγειτυς ὁ Ἰησοῦς Ἐσεῖς ὅλοι θέλετε σκανδαλισθῆ δι' ἐμὲ εἰς αὐτὴν τὴν

τὴν μύκταν. Ὁ Πέτρος δὲ τῦ ἀποκρίθη. Ἐὰν ὅλοι σκανδαλισθοῦν, ἀμὴ ἐγὼ ποτὲ δὲν θέλω σὲ ἀρνηθῆ Καὶ ὁ Χριστὸς τῦ λέγει, πρὶν φωνάξῃ ὁ ἀλέκτωρ, τρεῖς, θέλης μὲ ἀρνηθῆ τρεῖς βολαῖς Δ. ὁτι ὁ ἀλέκτωρ ὅταν κράξῃ, δὲν λέγει μίαν φωνὴν ἀλλὰ δύο ἐ τρεῖς ὁμῦ. Τὸ ὁποῖον ἐγίνεν. Καὶ ἐπῆρεν μεγάλον φόβον ὁ Πέτρος Ἀλλὰ διὰ μὰ τῦ δείξῃ ὁ Θεὸς τὴν ἀδυναμίαν τῆς φύσεως. Ἐπειδὴ ἔμελλεν μὰ τῦ δώσῃ εἰς τὸ χέρι τυ ὅλην τὸ μὰ σφάλλῃ, μὰ γένῃ συγχωρητικὸς εἰς τὺς ἁμαρτωλύς. Πλὴν ἡ τελίτη ἄρνησις τῦ Πέτρυ, ἐπαρομοίαζον τὴν ἁμαρτίαν ὁλωνῶν τῶν ἀνθρώπων. Πρῶτον τὴν ἐντολὴν ὁπῦ παρέβη ὁ Ἀδάμ. Δεύτερον τὴν παράβασιν τῦ χρωστῦ μόνυ. Καὶ τέλος ἀυτὴν τὴν τῦ Θεῦ λόγυ σάρκωσιν. Τὴν ὁποίαν ἠρνήθησαν. Καὶ τέλος ἀυτὴν μὲ τὴν τελειλίαν ἐρώτησιν ὁπῦ τῦ ἔπεν, Πέτρε φιλεῖς με. Μετὰ δὲ ταῦτα, διὰ μὰ δείξῃ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, πῶς ἦμαι εἰς ἀυτὴν φοβερὸς ὁ θάνατος λέγει τὺς μαθητάς. Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μυ ἕως θανάτυ. Καὶ ξομακρύνοντας ὅσον ἔμαν ρίψιμον τῆς Πέτρας, ἔκαμψν προσεύχὴν τρεῖς βολαῖς Λέγων. Πατέρ μυ, εἰ δύναται τὸ ποτήριον τοῦτο παρελθεῖν ἀπ' ἐμῦ, ἐὰν μὴ αὐτὸ θέλω, γενηθήτω τὸ θέλημάσυ. Τοῦτο δὲ ἔλεγεν τὸ ὡς ἄνθρωπος, ἅμα δὲ διὰ μὰ ἐμπαίξῃ τὸν διάβολον τεχνικέντως. Διὰ μὰ λογιάζῃ πῶς ἦμαι φιλὸς ἄνθρωπος διότι φοβᾶται Διὰ μὰ μὴν ἀντικόψῃ τὸ μυστήριον τῦ σταυρικῦ θανάτυ. Τότε ἐγράφη ἀπὸ ὁ τὴν προσευχὴν ὃ εὗρεν τὺς μαθητὰς βαρεμένυς μὲ τὸν ὕπνον, ἐ ἐλεγκτικῶς λέγει πρὸς τὸν Πέτρον. Οὐ δὲ μίαν ὥραν ἴσχυσατε γρηγορῆσαι μετ' ἐμῦ. Τυτέστι σὺ ὁπῦ ἔλεγες μὰ ἀγωνισθῆς μετ' ἐμῦ ἕως θανάτυ, ἔτζη κοιμᾶσαι μὲ τὺς λοιπύς; ὃ ἀπόρμησεν τὰ πέραν τῦ χειμάρρυ τῶν κέδρων, ὁπῦ ἦτον τὸ περιβόλι. Οἰκόμισεν ἐκεῖ μὲ τὺς μαθητὰς, κατὰ τὴν συνήθειαν ὁπῦ ἔχεν, ὃ ἐπηγεν μεμυχμὰ ἐκεῖ. Διὰ τοῦτο ὃ ὁ Ἰούδας ἤξερεν τὸν τόπον. Καὶ ἐπερνῶντας μετάτυς κάποιυς τῆς στρατιωτικῆς τάξεως, ἀκολυθοῦντας ὃ πολὺς λαός, ἦλθεν πρὸς τὸν Χριστόν. Καὶ ἐδωκέντυς σημάδι, πῶς ἐκεῖνον ὁπῦ μὰ φιλήσω, τοῦτός ἐστιν. Καὶ τοῦτο τὸ εἶπε, διότι πολλαῖς βολαῖς τὸν ἐκράτησαν τὸν Χριστόν Καὶ ἀπὸ τὴν μέσην τυς ἔφαγεν χωρὶς μὰ τὸν ἰδῦσιν. Ἀλλὰ τῶρα ὁ Χριστὸς πρῶτος ἐξέβη ὃ ἠρώτησέντυς τίναν γυρεύχουν. Καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη δὲν τὸν ἐγνώριζαν. Οὐχὶ ὃ ἐμπόδιζέντυς ἡ μύκτα, διότι ἦσαν φανοὶ ὃ λαμπάδες. Ὅμως ἀπὸ τὸν φόβον ἔπεσαν χαμαὶ ὃ ἀνεχώρησαν. Καὶ πάλιν ἐρχόμενοι δεύτερον, ὁ Χριστὸς τὺς ἀπεκείθη. Καὶ

θη. Καὶ τότε ἔκαμψμ κατὰ τὼ ὑποχεσίμ τῦ Ἰούδα Ϛ ἐφίλησέμτομ, Ϛ ὁ Χριϛὸς τῦ λέγει. Ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει. Ἤγουν, Διέκεῖμο ὁπῦ ἦλθάμα καίμης Ἰούδα, εἶμαι κοιμὸς Καὶ αὖθις λέγει. Ὡς Ϭὼιλησὼ ἤξηλθετε μετὰ μαχαιρῶμ Ϛ ξύλωμ συλλαβεῖμμε. Ἐπῆγασμ δὲμ τὼ μύκτα διὰ μὰ μὼ γεμῆ τίποτε πόλεμος ἀπὸ τὸμ λαόμ. Ὁ δὲ θῤμότατος Πέτρος ἀγάλλομτας μαχαίρη, (διότι ἦσαμ ἀπὸ δεῖπμομ, Ϛ ἦτομ Ϛ ἡτοιμασμέμοι διὰ τὸ ἀὐτο ἔργομ.) Καὶ κτυπῶμτας τῦ δούλῦ τῦ ἀρχιῤῥέως, Μάλχῦ, ἔκοψεμ τὸ δεξιόμτῦ ὠφτὴ. Ὡσαὶμ μὰ εἰπῆ τιμὰς, διότι ὁ ἀρχιῤῥὰς δεμ ἤκῦσεμ καλὰ τὸμ μόμομ, Ϛ ἐθίασκεμ. Ὁ δὲ Χριϛὸς ἔλεγξεμ τὸμ Πέτρομ, λέγωμτάστῦ, πῶς δεμ εἶμαι καλὸμ ὁ πμἀυματικὸς ἄμθρωπος μὰ ζημίζεται μαχαίρη. Εἶτα ἰάτρἀυσεμ τὸ ὠφτῆ τῦ Μάλχῦ. Οἱ δὲ ϛρατιώτα τῦ παίμμομτὰς τὸμ Χριϛόμ, ἔδεσαμ τομ Ϛ ἐπῆραμτομ εἰϛ τὼ ἀὐλλὼ τῦ ἀρχιερέως Ἄννα, ὁπῦ ἦτομ πεμθερὸς τῦ Καϊάφα. Ἐκεῖ ὁπῦ ἦτομ ὅλοι ὅσοι ἐχθραίνοῦντο τὸμ Χριϛόμ Φαρισαῖοι, Ϛ γραμματεῖς. Ἐκεῖ ἔγιμεμ ἡ πρώτη ἄρμησις τῦ Πέτρῦ κατὸ τὼ δῦλάτραμ, Ϛ ἀπερμῶμτας ἡ μύκτα εἰϛ τὸ μέσομ τῦτο, ἐφώμησεμ ὁ ἀλέκτωρ τρεῖς Ϭολαῖς. Καὶ ὁ Πέτρος ἐνθῦμούμμος τὸμ λόγομ τῦ Χριϛῦ, ἔκλαῦσε πικρά. Καὶ ὅταμ ἔφθασεμ πρὸς τὸμ ὄρθρομ, ἀπὸ τὼ ἀὐλὼ τῦ Ἄννα, ἐπῆραμ τὸμ Χριϛόμ, εἰϛ τὸμ ἀρχιῤῥέα Καϊάφαμ. Ἐκεῖ ὁπῦ τῦ ἔῳτυσαμ Ϛ ἐνέπαῦξαμ. Καὶ ψάῦδομάρτυρὰς ἔφῤῥομ. Καὶ ὅταμ ἔλαμψεμ ἡ ἡμέρα, ἀπέῳτελέμτομ ὁ Καϊάφας εἰϛ τὸμ Πιλάτομ Ϛ ἐκείμοι ἀπὸ τὸμ ἐπῆρασιμ δεμ ἐνέϐησαμ εἰϛ τὼ συμϐὼλλὼ μὰ μὼ μαγαριαθῦσιμ, διὰ μὰ φάγοῦμ τὸ Πάσχα. Ἀπ' ἐδῶ φαίμεται πῶς οἱ ἀρχιῤῥεῖς, Ϛ οἱ Φαρισαῖοι, ἔκαμαμ παρανομίαμ, καὶ ἐμετάθεσαμ τὸ Πάσχα, ὡς λέγει ὁ Θεὸς Χρυσόϛομος. Διότι ἐκείμῳ τὼ μύκτα τῆς πέμτωστης ἔπρεπεμ μὰ τὸ φάγοῦμ. Ἀλλὰ διὰ μὰ φομάϐσοῦμ τὸμ Χριϛόμ, ἔκαμαμ τὸ εἰϛ τὼ ἄλλῳ ἡμέραμ. Καὶ ἂμ θέλης μὰ ἰδῆς πότε ἔπρεπεμ μὰ τὸ φάγοῦμ Ἐφαμερώσεμτο ὁ Χριϛὸς, Ϛ ἔφαγέμτο τὸ μυϛικῦ δεῖπμῦ, τὼ μύκτα ἐκείμῳ. Εἶτα ἐδίδαξέμτας τὰ τελειώτερα. Ἔπρεπε γὰρ καθὼς εἶπαμψμ μὲ τὸ μομικὸμ τύπομ μὰ ἀκολυθήσῃ Ϛ ἡ ἀλήθεια διότι ὁ Ἰωάμμης περὶ τῆς ἑορτῆς τῦ Πάσχα λέγει. Πῶς ἐγίμησαμ τῦτα ὅλα κατὰ τὼ πέμτωστω, Ϛ τὼ μύκτα τῆς διὰ τῦτο Ϛ ἡμεῖς ἑορτάζομψμ κἀμμομτὰ ἐνθύμημα τῦ φοϐῦρῦ, Ϛ ἀῤῥήπτῳ ἐκείνῳ ἔργῳ, Ϛ πραξεῳ μὲ φόϐομ, Ϛ ἀϐλάϐειαμ· τῇ ἀφάτῳσυ ἀὐτῳλαχχμίᾳ Χριϛὲ ὁ Θεὸς ἡμῶμ ἐλέησομ ἡμᾶς. Ἀμὼ:-

ΣΥΝΑ-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗ͂Ϛ ΑΓΙΑ,

ΚΑΙ͂ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ͂Ϛ:-

Τῆ ἁγίᾳ Ϛ μεγάλῃ παρασκὰῆ, τὰ ἅγια, καὶ σωτηρία, Ϛ φερικτὰ πᾶ δ' ἡμᾶς θεληματικῶς κατεδέξατο. Τὰς ἐμπτυσμὰς, τὰς ῥαπισμὰς, τὰ κολαφίσματα, τὰς ὕϐρεις, τὰς γέλωτας, τὼ κοκκίμῳ βέσαμ, τὸμ ϖοτισμόμ, τὸ ὄξος, τὰς ἥλῦς, τὼ λόγχῳ, Ϛ πρῶτομ παρὰ ὅλα τὸμ ϛαυρόμ, Ϛ τὸμ θάματομ. Τὰ ὁποῖα ὅλα ἐπράχθησαμ τὼ παρασκὰῳ. Ὅτι ἀφ' ἧ τὸμ ἐπώλησεμ ὁ μαθητὴϛ τελεύτα ἀργύρια, πρῶτομ ἐπῆραμτομ εἰϛ τὸμ Ἄνναμ τὸμ ἀρχιῤῥέα. Καὶ ἐκεῖμος τὸμ ἔϛειλεμ εἰϛ τὸμ Καϊάφαμ, Ϛ ἐκεῖ τὸμ ἐῳτυσαμ, εἰϛ τὸ προσωπομ, Ϛ ἐκολάφισάμτομ, ἤγουν ϛροῤῥυλίζομτάν τὼ παλάμῳ, ἐκτυπῶσαμτες εἰϛ τὸ πρόσωπομ φουσκωσᾶς. Καὶ ἐνέπαιξαμ, Ϛ ἀμεγελασάμτομ. Λέγομτες, προφήτευσέμας Χριϛὲ ποῖος σε ἐκτυπησεμ. Ἐκεῖ ἦλθομ, Ϛ ψάῦδομάρτυράν, Ϛ ἐκατηγορῦσαμτομ πῶς εἶπε. Λύσατε τὸμ ναὸμ τῦτομ, Ϛ ὲν τρισὶμ ἡμέραις ἐγόρῳ ἀὐτὸμ. Καὶ ὅτι εἶπεμ πῶς εἶμαι ὑὸς Θεῦ. Ὅτε, Ϛ ὁ ἀρχιῤῥὰς τάχα μὴ ὑποφέρομτας τὼ ϐλασφημίαμ ἔχισεμ τὸ ῥᾶχομτε Καὶ ὅταμ ἐγίμεμ ἡμέρα ἐπῆραμτομ εἰϛ τὸ παλάτι τῦ Πιλάτῦ. Καὶ ἐκείμοι δὲμ εἰσέϐησαμ εἰϛ τὼ συμϐὼλλῳ, ἵμα μὴ μιαμθῶσιμ διὰ μὰ φάγοῦμ τὸ Πάσχα. Πάσχα δὲ λέγει διὰ ὅλημ τὼ εορτὼ Ἡ ὁποῖα ἦτομ τότε ὡς ὁμοιάζη Τὸ ὁποῖομ ὁ Χριϛὸς ἔκαμψμτο προτίτῦρα μίαμ ἡμέραμ. Διὰ μὰ γοῦμ ὁμῦ τὰ δύο Πάσχα τὼ ἡμέραμ τῆς παρασκάῆς. Ἤγουν μὰ γέμη ὁ Χριϛὸς θῦσία ἀληθιμὴ, ἀμτὶ τῆς μομικῆς. Εὐγέμμομτας γοῦμ ὁ Πιλᾶτος ἐρώτησέμτες διὰ ποίαμ αἰτίαμ τὸμ κατηγορῦσιμ, Ϛ ἐπειδὴ δεμ ἄῦρον καμίαμ κατηγορίαμ τοῦριαςὼ, ἔϛρεψέμτομ πάλιμ πρὸς τὸμ Καϊάφαμ Καὶ ἐκεῖμος πάλιμ ἔπεμψέμτομ εἰϛ τὸμ Πιλᾶτομ. Διότι τῦτος ἦτομ ὁπῦ ἐπαρακίμαμ τὸμ λαὸμ μὰ τὸμ φομάϐσομ. Ὁ δὲ Πιλάτος εἶπεμτες, ἐπάρτετομ ἐσεῖς, καὶ ϛαυρώσετέτομ, Ϛ κατὰ τὸμ μόμομσας κρίμετέτομ. Καὶ ἐκείμοι πάλιμ τῦ λέγυσιμ, δεμ μᾶς ἐδώθη ἐμᾶς μὰ φομάϐσομψμ καμέμα. Παρακιμοῦτάς τὸμ Πιλᾶτομ μὰ τὸμ ϛαυρόσιμ Ἐρωτᾶ δὲ τὸμ Χριϛὸμ ὁ Πιλᾶτος, ἂμ εἶμαι Ϭασιλὰς τῆ Ἰυδαίως, Ϛ ὁ Χριϛὸς δεμ ὁμολογεῖ, ἀλλὰ αἰῶμιος Λεγομτας πῶς ἡ Ϭασιλείατυ δεμ εἶμαι ἀπὸ τὸμ κόσμομ τῦτομ. Θέλομτας δὲ ὁ Πιλά-

Πιλάτος μὰ τὸν ἀσωλύση, πρῶτον μὴν ἐ πόντες, πῶς δὲν ἀ ἐ ίσκει κα-
μίαν ἄλογον αἰτίαν, ἔτα ἐφόρεμτες τὼ σωή θειαν τῆς ἑορτῆς, πῶς ἦ-
τον μὰ ξαπολοῦ ἕνα κατάδικον. Καὶ ἐκεῖνοι ἐφάνλωτες πλέον ἀ ρεσὲς
ὁ Βαραββᾶς παρὰ τὸν Χ̣ν̣. Ὁ δὲ Πιλάτος διὰ μὰ κάμη χάεν τὸς Ἰου-
δάυς ἐμαζίγωσον τὸν Ἰησοῦ, πρῶτον. Εἶτα ἀ γαλέτον ἔξω μὲ τοὺς
στρατιῶτας φορεμλμον ἕνα ἐπάνω φόρεμα κόκκινον, Ϛ εἰς τὼ κεφα-
λὼτε στεφάνιον ἀκάνθινον βαλμλμόν. Καὶ εἰς τὸ δεξιόντε χαίρι ἐκρά-
τον ἕναν καλάμι ὡσὰν σκῆπτρον. Καὶ ἐνέπαιζάντον οἱ στρατιῶται, Ϛ
ἔλεγάντε. Χαῖρε ὁ Βασιλὰς τῶν Ἰουδαίων. Πλὶν μετ' αὐτὸν τὸν τρόπον
ἐμπαίζοντάς τον ὁ Πιλάτος διὰ μὰ τὸς κάμη χαρὶν, πάλιν λέγετες. Δὲν
εὑρίσκω ἐ δὲ μίαν αἰτίαν τῦ θανάτε εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ἐκεῖνοι
ἔλεγον, ὅτι ξαίρομλν ἡμεῖς πῶς εἶναι ἄξιος θανάτε, διότι λέγει πῶς εἶ-
ναι ὑὸς τῦ Θεῦ. Καὶ ὅταν ἔλεγον τὰτα τὰ λόγια, ὁ Ἰησοῦς ἐσιώπαν. Καὶ
ὁ λαὸς ἐφώναζεν τῦ Πιλάτε, λέγων σταύρωσον, σταύρωσον, αὐτὸν. Διότι
ἤθελαν μὰ τὸν παραδώσουν εἰς θάνατον, ἄτιμον, διὰ μὰ ἐξαλείψουν τὼ
ἀγαθωσύνε ἀνθύμησιν. Καὶ ὁ Πιλάτος τάχα διὰ μὰ τὸς μετατρέψη, λέ-
γοντες· Τὸν Βασιλέασας μὰ σταύρωσω; Ϛ αὐτοὶ ἀπεκρίθησαν πῶς δὲν
ἔχουν ἄλλον Βασιλέα παρὰ τὸν Καίσαρα. Διότι ἐπειδὴ εἶπαν ἐ βλασ-
φημίαν διὰ μὰ τὸν κατακρίνουν, Ϛ δὲν ἐδωνήθησαν, φέρνουν τὸ ὄνο-
μα τῦ Καίσαρος διὰ μὰ τὸν παρακινήσουν τὸν Πιλάτον μὰ τὸν ὀργισθῆ.
Καὶ εἶπον. Πᾶς ὁ Βασιλέα ἑαυτὸν ποιῶν, ἀντιλέγει τῶ Καίσαρι. Καὶ λέ-
γοντες τῦτα, ἐμωήσε τὸν Πιλάτον ἡ γυναῖκα τε πῶς ἐφοβερίθη τὼ νύκ-
τα ἐκείνω ἀπὸ φοβερὰ ὀνείρατα. Μηδέν σοι λέγουσα, Ϛ πῶ δίκαιο ἐ-
κείνω. Πολλὰ γὰρ ἔπαθον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν. Ὁ ποῖος νίτομλας τὰ
χέριατε ἀπὸ φάγει τὼ αἰτίαν τε αἵματος τῦ Χριστῦ. Καὶ ἡ Ἑβραῖοι
ἐκραζαν. Τὸ αἷματε ἂς εἶναι εἰς ἡμᾶς, Ϛ εἰς τὰ τέκνα μας. Ἐὰν δὲν τὸν
καταδικάσης μὰ ἀποθάνη δὲν ἦσαι φίλος τῦ Καίσαρος. Τότε ὁ Πιλάτος
ἔδωσον τὸν Χριστὸν (καλὰ Ϛ μὰ ἔξυρον πῶς εἶναι αἰτίας) ἐπαράδο-
κέντον μὰ τὸν σταυρωθοῦν. Καὶ ἐχαρισέντες τὸν Βαραββᾶν ὁπῦ ἐζήτη-
σαν. Τὸ ὁποῖον βλέποντας ὁ Ἰούδας, ἐρρήξέντες τὰ τριάκοντα ἀρ-
γύρια ὁπῦ τῦ ἔδωσαν διὰ μὰ τὸν προδώση, Ϛ ἀνεχώρησεν, Ϛ ὑπαγέν-
τοντας ἄλλον ἕναν δένδρον, Ϛ ἐφυρκίαθη. Καὶ ἔτζη κρεμμάμλνος ἔζου-
κώθη, ἤγουν ἐφύσκωσέν τόσον πολλά, Ϛ διερράγη. Οἱ μὴν σὺν στρατιῶ-
ται ἐμπαίζοντάν τὸν Χριστὸν ἐκτυπῦσαν τε τὸ καλάμι ἐπάνω εἰς
τὼ κεφαλὼ. Εἶτα ἐφόρπωσάν τε τὸν σταυρόν, Ϛ ἐπόρνάντον. Εἶτα εἰς τὼ
στράταν

στράταν δὲ ἄλλον τὸν Κυρηναῖον Σίμωνα, Ϛ ἀγγάρευσάν τον, Ϛ ἐβάσταν
τὸν σταυρόν. Καὶ ἕως τὼ τρίτω ὥραν τῆς ἡμέρας φθάνοντάν εἰς τὸν
κρανίν τόπον, ἐκεῖ ἐσταύρωσάν τον, Ϛ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, Ϛ τὸ ἄλλο ἐ-
σταύρωσάν τε δύο λῃστὰς διὰ μὰ φαίνεται, Ϛ ἐκεῖνος κακοέργος ὁ μοιόστυς.
Καὶ διὰ κατάφρόνησιν οἱ στρατιῶται ἐδιαμοίρασαν τὰ ῥοῦχα τε, τὸν δὲ
χιτῶνα ἐβαλάμποντε εἰς κλῆρον. Καὶ ἔκαμαν εἰς αὐτὸν πᾶσαν
κατάφρόνησιν ὑπερβολικῶς. Καὶ ὁ Χριστὸς μόνον τῦτα ἔκαμαν, ἀλλὰ Ϛ ὅ-
ταν τὸν ἐβάλαν εἰς τὸν σταυρὸν, ἀναγελοῦντάν, Ϛ ἐμπαίζοντές τον ἔ-
λεγαν. Ἀλήθινον, ἐκεῖνος ὁπῦ ἔλεγεν μὰ καταλύσῃ τὸν ναὸν, Ϛ εἰς τρεῖς
ἡμέρας μὰ τὸν κτίσῃ, ἂς ἐλάθερώσῃ τὸν ἑαυτόντε ἀπὸ τὰ βάσανα, Ϛ
πάλιν ἔλεγαν ἄλλους ἔσωσεν, Ϛ τὸν ἑαυτόντε δὲν πορεῖ μὰ σώσῃ; Ϛ πά-
λιν ἂν ἦναι Βασιλὰς τῦ Ἰσραὴλ, ἂς καταβῇ τώρα ἀπὸ τὸν σταυρόν, Ϛ μὰ
τὸν πιστεύσωμλν. Ὅμως ἐὰν ἤθελαν λέγειν ἀλήθειαν, ἔκαμνε χρείαν μὰ
ἔλθουν ἐμπροσάτε χωρὶς ἀμφιβολίαν. Ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἦτον μόνον
Βασιλὰς τῦ Ἰσραὴλ, ἀλλὰ Ϛ ὅλε τῦ κόσμε. Τί θέλει μὰ εἶναι Ϛ ἐσκοτίαθη ὁ
ἥλιος τὸ μεσημέρι εἰς τρεῖς ὥρας; Διὰ μὰ φανερωθῆ εἰς ὅλους τὸ πρό-
τῦ κῦ. Τὸ μὰ σειαθῆ ἡ γῆ. Νὰ χιαθοῦν αἱ πέτρες διὰ μὰ ἐλέγξουν τὰς ὀ-
μαύστων Ἰουδαίων. Πολλὰ σώματα μὰ ἀναστηθοῦν, Ϛ εἰς ὠίγωσιν τῆς κοι-
μήσεως ἀναστάσεως, Ϛ ἀπόδειξιν τῆς δυνάμεως τῦ σταυρωθέντος Χῦ Ἐ χι-
σθῆ τὸ καταπέτασμα τῦ ναῦ διὰ μὰ φανῇ ὁ ναὸς ὡσὰν θυμωμλμος, διό-
τι ἔπεσεν ἐκεῖνος ὁπῦ δοξάζεται εἰς τὸν ναὸν Καὶ μὰ ἀποσκεπάσῃ τὰ
ἀθεώρητα εἰς τὰς πολλάς. Τρίτην μὴν ὥραν ἐσταυρώθη ὁ Χριστός, ὡς λέγει ὁ
θεῖος Μάρκος· ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας ἕως ἐνάτης ἔγινεν σκότος ὁπῦ Ϛ λοι-
γίνος ὁ ἑκατόνταρχος, βλέποντας τὰ παράδοξα θαύματα, Ϛ μάλλον
τὸν ἥλιον ἐφώναξεν μεγάλα, ἀληθῶς θεῦ ὑὸς ἦτος. Ἔμας γὰρ ἀπὸ
τὰς λῃστὰς ἔβλεπε τὸν Ἰησοῦν. Καὶ ὁ ἄλλος ἔλεγχέντον, Ϛ ἐκώλυέντον
μετ' ὀργῆς. Καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολόγαντον ὑὸν Θεῦ. Καὶ ὁ Χριστὸς δίδόντας τι
τὼ ἀμοιβὼ διατὶ τὸν ὁμολόγησεν, ὑπερχέθητε μὰ εἶναι σημάτι εἰς τὸν
Παράδεισον. Ὅταν δὲ ἐτελείωσαν πᾶσαν λογῆς ὕβριν. Ἔγραψεν ὁ Πι-
λάτος Ϛ Τίτλον ἀνωθιόντε Ϛ ἔλεγεν, ὁ Βασιλὰς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ἐπει-
δὴ ἐμπόδιζάντον μὰ μὴν γράψῃ ἔτζη, ἀλλὰ πῶς ἐκεῖνος εἶπεν πῶς εἶ-
ναι Βασιλὰς τῶν Ἰουδαίων Καὶ ὁ Πιλάτος εἶπεντες, ἐκεῖνο ὁπῦ ἔγραψα, ἔ-
γραψα. Εἶτα τῦ Χῦ εἰπόντος, διψῶ, ἐκέρασάντε ξίδι Ϛ ζωμὸν τῦ ὑσσώ-
που, Ϛ ἀφῦ τὸ ἐγεύθη εἶπε τέλεσται. Καὶ κλίναι τὼ κεφαλὼ παρέ-
δωκε τὸ πνεῦμα. Φόβοντες δὲ ὅλοι ἡ μρᾶτε παρεζέκετο εἰς τὸν σταυρόν.

Καὶ ἡ

Καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Μαρία ☩ Κλοπᾶ. Τὴν ὁποίαν ὁ Ἰωακεὶμ ἐγέμνησέν τίων, ἐπειδὴ ὁ Κλωπᾶς ἀπέθανεν ἄτεκνος. Καὶ κατὰ τὸν μόμον ἐπῆρεν τὴν μύμφην τυ, διὰ μὰ τὸ ἀμαςήσῃ ὡς ἔρμα Η᾽ τὸν δὲ Σ ὁ Ἰωάμνης ὁ μαθητὴς τυ ὁ ἠγαπημένος. Λοιπὸν οἱ ἀχαεῖοι Ἰυδαῖοι, μὴ ἀρκούμενοι μὰ βλέπυν τὰ σώματα ἐπάνω εἰς τὸν ςαυρόν, διότι ἦτον μεγάλη ἡ ἡμέρα τὸ Σαββάτυ. Ε᾽ παρακάλησαν τὸν Πιλᾶτον μὰ κατατζακίσυν τὰ πόδια τῶν καταδίκων. Διὰ μὰ ἀποθάνουν γληγορότερα. Καὶ τῶν δύο ληςῶν ἐσωτέλφαντα, διότι ἦτον ἀκόμη ζωντανοί. Ἐρχόμενοι δὲ Ϛ πρὸς τὸν Ἰ῝. Θεωρῶντάντον ἀπεθαμένον δὲν τὸ τὰ ἐσωτέλφαν. Μόνον ἕνας ςρατιώτης διὰ μὰ κάμη χαέμ τὲς Ἑβραίυς ὑψώνοντας τὸ κοντάρι τυ ἐκέντησεν τὸν Χῦ εἰς τὴν δεξιὰν πλάγιαν. Καὶ παράθυς ἔβγασεν αἷμα, Ϛ ὕδωρ. Τὸ μὲν αἷμα ὡς ἀνός, τὸ δὲ ὕδωρ ὡσὰν πόριτυ παρὰ ἄνϑρωπ Η᾽ τὸ μὲν αἷμα, διὰ τὴν θείαν κοινωνίαν τῶν ἁγιασμάτων· τὸ δὲ μόριν διὰ τὸ Βάπτισμα. Διότι ἐτύτη ἡ διπλὴ βρύση, σωέχει Σ πόρικρατεῖ ὅλως τὸ μυςήριον τῆς πίςεως μας. Τ᾽ τα ὅλα ἔβλεπέντα ὁ Ἰωάννης Σ τὰ ἐμαρτύρησεν, Σ ἡ μαρτυρία τυ ἦναι ἀληθινή, διότι ἦτον παρὼν Σ ἐθεώρον τὰ πάντα Σ ἔγραψέντα. Καὶ ἄσω ὁ τὸ ἄλλο μέρος ἂν ἔχον θέλη μὰ ἐπῇ ψεῦμα, δὲν ἤθελεν γράψη ἐκεῖνα ὁπῦ φανερώνται εἰς ἀτιμίαν ☩ διδασκάλυ. Λέγυσιν δὲ πῶς αὐτὸς ὁ ἠγαπημένος μαθητὴς ὅταν ἔβγασεν τὸ θεῖον, αἷμα Σ ὑπὲρ ἅγιον ἄσω ὁ τὸν ζωηφόρον τυ σῶς πλάγιαν, ἐγέμισεν ἄσω ὁ ἐκεῖνο ἔρμα ἁπλοῦν· Ἀφ᾽ ὧν δὲ ἐπράχθησαν ὅσα ἐγράφαμεν ὑπερφύσιν. Πὸς τὴν νύκτα ἔρχεται Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ ἀριμαθαίας μαθητὴς προτίτερα τῦ Χῦ, ἀλλὰ Ϛ ἐκρύπτετο· Ε᾽ πῆγεν εἰς τὸν Πιλᾶτον μὲ τόλμιαν, ἔχοντας μὰ ἦτον χριςιανός τυ, Σ ἐζήτησε τὸ σῶμα τῦ Ἰῦ. Καὶ ὁ Πιλάτος ἔδωσέ τυ ἄδειαν μὰ τὸ λάβη. Καὶ λοιπὸν κατεβάζοντάς το ἀπὸ τὸν ςαυρὸν μετὰ ἀὐλαβείας ἐπῆρεν το· Καὶ ☩ νύκτα σκοτεινά. Η᾽ λθεν Σ ὁ Νικόδημος Σ ἔφερεν σμύρναν Σ ἀλόκη σμιγμένα πῆς ὥρας. Καὶ ἀλείφοντας ἕνα σέμδονι (κατὰ τὴν συνήθειαν ὁπῦ ἔχαν οἱ Ἑβραῖοι Ϛ ἐνταφίαζαν.) Καὶ τελίγοντας ἔβαλάμπυν εἰς τὸ μνημεῖον ὁπῦ ἦχεν λατομημένον ὁ Ἰωσὴφ, τὸ ὁποῖον ἦτον σημᾶ, Σ ἐδὲς ἐμπρότερα δὲν ἐτάφη. Καὶ τῦτο, διὰ μὰ μὴν ϑὼ χράψωσιν τὴν ἀνάςασίν τῦ Χῦ, εἰς καμένα ἄλλον. Τὸ δὲ μίγμα πῆς ἀλώης, Σ τ᾽ σμύρνης, ἔχοντας μὰ εἶναι κολλητικὰ, ἀναφέρνεται ὁ Εὐαγγελιςὴς Ἰ῝. Ἵνα ὅταν ἴδεσιν τὸ σινδόνι, Ϛ τὸ σουδάριον, ἤγουν τὸ κεφαλοσκέπασμα πῶς ἔμειναν εἰς τὸν τάφον, μὰ λογιάσουν πῶς τὸν ἔκλεψαν. Διότι πῶς εἶχαν τόσην ἄδειαν, ὥςτε μὰ ξεκολλήσουν ἐκεῖνα ὁπῦ ἦτον κολλημένα εἰς τὸ σάρκα τῦ Χῦ; Ταῦτα ὅλα ὁπῦ ἐγίνησαν παραδόξως εἰς τ᾽ καιρὸν τῆς παρασκευῆς, οἱ Θεοφόροι Πατέρες ἐπροσταξάνησαν μὰ τὰ ἑορτάζομεν μὲ σωτερινὴν καρδίαν, Σ κατὰ μύξιν γνωρίζετε λοιπὸν, πῶς τὴν ἕκτην ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, τυτέςι τῆς παρασκευῆς. Ε᾽ χαρώθη ὁ κύριος. Διότι Ϛ εἰς τὴν ἀρχὴν, ἕκτην ἡμέρα ἐπλάθη ὁ ἄνϑρωπος. Καὶ εἰς τὴν ἕκτην ὥραν τῆς ἡμέρας ἐκρέμμετον εἰς τὸν ςαυρὸν, διότι ὡς λέγυσιν εἰς τὴν ἕκτην ὥραν. Καὶ ὁ Ἀδὰμ ἄπλωσον τὰς χέρας τυ εἰς τὸ ξύλον τῆς παρακοῆς, Σ ἔφαγέντο, Σ ἀπέθανον διότι ἔκαμον χρεία, εἰς τὴν ὥραν, ὁπῦ ἐσωτερέφθη, εἰς ἐκείνην πάλιν μὰ ξαναπλαθῆ. Ε᾽ πιάθη δὲ εἰς τὸν κῆπον ὁ Χριςὸς, ὅτι Ϛ ὁ Ἀδὰμ εἰς τὸν Παράδεισον παρέβη. Τὸ πικρὸν ποτὸν, εἰκόμεζεν ☩ χολὴν Σ ξύλυ. Τὸ ῥάπισμα ἐφανερώνναν ☩ ἐλάθερίαν μας. Τὰ ἐμπαιγνίσματα, Σ ἡ ἄτιμος γύρα ὁπῦ τὸν ἐσύρνανε, τὴν τιμὴν ὁπῦ ἐλάβαμεν. Ὁ ἀκάνθινος Στέφανος, ☩ καταράν ὁπῦ ἐλάβαμεν, ἀποδιαξέρνει τὸ κόκκινον ἐπανωφόρι, τὲς δορμαντίμες χίτωνας, Ϛ τὴν Βασιλικὴν χολὴν ὁπῦ ἐαφορήσαμεν. Τὰ καρφία, ☩ μέκρωσιν τῆς σαρκὸς, μὰ μὴν κινήσωμεν καθολυ εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Ὁ γρὸ, τὸ ξύλον ὁπῦ ἦτον εἰς τὸν Παράδεισον. Η᾽ ἀμοιχθεῖσα πλάγια, εἰκόνιζεν τὴν πλάγιαν τῦ Ἀδὰμ, ὁπῦ ἐγεννήθη ἡ Εὔα. Ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγίνεν ἡ παράβασις. Η᾽ λόγχη, ☩ φλογίνην ῥομφαίαν ἀποτρέφει. Τὸ ὕδωρ ὁπῦ ἔβγεν ἀπὸ ☩ πλάγιαν ἦναι εἰκὼν τῦ Βαπτίσματος. Τὸ αἷμα, Ϛ ὁ κάλαμος, μετὰ ὁποία ἔγραψεν γράμματα κόκκινα ὡσὰν Βασιλὲς, Ϛ ἐχαιρεσέμμας ☩ ἁρχιερέας Πατριάδα. Λέγυσι δὲ πῶς τὸ κρανίον τῦ Ἀδὰμ κεῖται ἐκεῖ ὅπυ ὁ Χριςὸς κεφαλὴν ὁλομῶν ἐςαυρώθη. Η᾽ ὁποία ἐβαπτίσθη μὲ τὸ αἷμα τῦ Χριςῦ ὁπῦ ἔβγασεν. Λέγεται δὲ κρανίυ τόπος. Διότι τὸν καιρὸν τῦ κατακλυσμῦ, ἀνοιγομένης τῆς γῆς, ἀνῆκεν ἔξω τὸ κόκκαλον τῆς κεφαλῆς τῦ Ἀδὰμ. Καὶ ἐφαίνετο ὡσὰν ἕνα τέρας ἤγουν σημεῖον θαυμαςὸν, Σ παράδοξον. Τὸ ὁποῖον ὁ Βασιλὲς Σολομὼν, διὰ ἀὐλάβειαν τῦ προπάτορος Ἀδὰμ ἐσκέπασέν το μὲ ὅλον τὸν ςρατὸν, μὲ πολλὰς Πέτρας. Διὰ τῦτο ἀπὸ τότε ἐκεῖνος ὁ τόπος ἐκράζετο λιθόςρωτος. Λέγυσι δὲ τῶν ἁγίων Πατέρων οἱ ἔγκριτοι. Πῶς ἔχασιν ἐκ παραδώσεως δι᾽ αὐτὸν τὸν Ἀδὰμ πῶς ἐτάφη ὑπὸ θείαν Ἀπέλυσιν ἐκεῖ. Ὅπυ χαλιῶ τὸ σῶμα, ἐκεῖ Ϛ ὁ ἀετὸς ἐπέςη Χριςὸς, ὁ ἀνώμιος Βασιλὲς, ὁ μέγας Ἀδὰμ. Τὸν διὰ ξύλου πεσόντα ξύλῳ ἐνώμνυος. Τῇ ὑπερφυῇ, Σ πόρι ἡμᾶς πᾶν ἁπέρασου ἀθέσπλαγχνίᾳ Χὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ, ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩ ΣΑΒΒΑΤΩ:-

ΤΩ ἁγίῳ, Ϛ μεγάλῳ Σαββάτῳ, τῷ θεόσωμον ταφὴν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν, ἐ τῷ εἰς τὸν ᾅδην αὐτὸν καταβάσιν ἑορταζομεν. Διὰ μέσου γὰρ ὁ ποιῶν τὸ γένος μας ἀπὸ τῆς φθορᾶς ἀναλήθη, μεταβέβηκον εἰς τὴν αἰωνίαν ζωήν. Διότι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἡμέρους τοῦ χρόνου, εἶναι τιμιώτερους, ἐ μεγαλητέρους αἱ ἅγιαι τεσσαρακοσταί. Ἀπὸ τούτους δὲ πάλιν περίτου, αὕτη ἡ ἁγία, Ϛ μεγάλη σαρακοστή. Καὶ ἀυτῆς πάλιν μεῖζον ἡ μεγάλη ἑβδομάδα, καὶ τῆς ἁγίας ἑβδομάδος πάλιν τοῦτο τὸ μέγα, Ϛ ἅγιον Σαββατον. Λέγεται δὲ μεγάλη ἑβδομάδα, οὐχὶ Ϛ εἶναι μεγαλητέρους αἱ ἡμέρους ἡ ὥρους, ἀλλ' ὅτι τὰ ὑπὲρ φύσιν σημεῖα, Ϛ τέρατα. Καὶ ὅσα τοῦ σωτῆρος ἡμῶν ἔργα εἰς αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐπράχθησαν. Καὶ μάλιστα σήμερον. Διότι καθὼς εἰς τὴν πρώτην κοσμοπλασίαν ἐπαίνεσεν ὁ θεὸς ὅλα τοῦ τὰ ἔργα, ἐ ὕστερον εἰς τὴν ἕκτην, ἔπλασεν τὸν ἄνθρωπον τὸ κυριώτατον ἔργον, ἐ εἰς τὴν ἑβδόμην κατέπαυσεν ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα, Ϛ ἁγίασέ την, ἐ ὁμάσε τὴν Σάββατον, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύεται κατάπαυσις, τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ μικροῦ κόσμου, κάμνοντας ὅλα τὰ πάντα καλά, Ϛ ἀξιαίσια, καὶ εἰς τὴν ἕκτην ἡμέραν ἀνέπλασεν πάλιν τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἐφθαρμένην μὲ τὴν παρακοήν, ἐ ξαναεκαινούργωσε τὸν διὰ τοῦ ζωηφόρου σταυροῦ, Ϛ θανάτου, εἰς τὴν ἑβδόμην ἡμέραν κατέπαυσεν ἀπὸ τὰ ἔργα του, τὴν τελείαν κατάπαυσιν. Καὶ ἐκοιμήθη τὸν φυσιζωον ὕπνον, Ϛ σεσον. Καὶ λοιπὸν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, Ϛ Θεὸς, κατέβη μὲ τὴν σάρκα εἰς τὸν ταφον. Ἐκατέβη δὲ, Ϛ εἰς τὸν ᾅδην μετὰ τῆς ἀχράντου αὐτοῦ ψυχῆς, ἤγουν τῆς ἀφθάρτου, Ϛ ἀθανάτου, Ϛ θείας. Ἐπειδὴ Ϛ μὲ τὸν θάνατον ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸ σῶμα. Τὰ ὁποῖα παρέδωκεν εἰς τὰ χέρια τοῦ Πατρὸς, ὡσαν τοῦ ἐθυσίασεν Ϛ τὸ ἴδιόν του αἷμα, ὁποῦ ἐγύρεψε λύτρωσε εἰς ἡμᾶς, χωρὶς μὰ τοῦ γυρίσῃ. Διότι ἡ ψυχὴ τοῦ κυρίου δὲν ἐκρατήθη εἰς τὸν ᾅδην καθὼς τὴν ἄλλων ἁγίων αἱ ψυχαί. Ὅτι μὴ ὄντος αὐτῆς ὑποκειμένης ὑποκάτω τῆς προγονικῆς κατάσας. Τοῦ Ἀδὰμ ὡσὰν ἦτον ἐκεῖνος. Διὰ τοῦτο οὐδὲ τὸ αἷμα ἔλαβεν ὁ ἐχθρόσμας ὁ διάβολος. Καλὰ Ϛ μὰ μᾶς ἐκράτειμε τὸ ὁποῖον ἠγόρασε ἡμᾶς ἀπὸ μόνον τὸν θεόν. Τὸ μὲ ὁποῖον ὁ λησμὸς διάβολος

διάβολος ἠθέλησεμὰ τὸν λάβῃ. Πλὴν σωματικῶς, Ϛ μετὰ τῆς θεότητος ὁμοῦ ἐκατοίκησεν εἰς τὸν τάφον ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Μὲ τὸ μὰ ἦτον ἑνωμένη μὲ τὴν σάρκα εἰς ἄκραν ἕνωσιν ἦτον δὲ ὁμοῦ, Ϛ μὲ τὸν λησμὸν εἰς τὸν Παράδεισον. Ἦτον δὲ, ἐ εἰς τὸν ᾅδην μὲ τὴν τεθεωμένην ψυχήν. Ὑπὲρ φύσιν δὲ ἦτον, ἐ μὲ τὸν Πατέρα, Ϛ μὲ τὸ πνᾶ συγκαθήμενος. Ὡς Θεὸς ἀπόρητος. Ἦτον δὲ, ἐ παντοχοῦ, μὴ βλαστημένης τῆς θεότητος εἰς τὸν τάφον, καθὼς ἦδὲ εἰς τὸν χωρὸν. Τὸ δὲ σῶμα τοῦ κυρίου ὑπέμεινε φθορὰν, ἤγουν χωρισμὸν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα. Ἀμὴ διαφθορὰν, ἤγουν διάλυσιν τῆς σαρκῶν, ἐ ἀφανισμὸν εἰς ὅλα τὰ μέλη, ὐδὲ ποσῶς Ϛ ὁ μὲν Ἰωσὴφ κατεβάζοντας τὸ ἅγιον σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἔθαψέν το εἰς μνῆμα καινούργιον, Ϛ σημᾶ εἰς τοὺς Ἰουδαίους εἰς τὴν πόρταν ἔβαλεν ἕναν μέγαν λίθον εἰς τὴν πόρταν τοῦ τάφου. Ϛ λοιπὸν οἱ Ἑβραῖοι μετὰ τὴν παρασκευὴν ἔρχουν εἰς τὸν Πιλᾶτον, ἐ λέγουν τοι. Κὲ ἐνθυμούμεθα πῶς ἐκεῖνος ὁ πλάνος ἔπον ὅταν ἔζην ὅτι ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρους θέλω ἀναστηθῆ. Φοβούμεθα μὴ ἔλθουν καλὰ μὰ προσάξῃ ἡ ὄχλος ἀσυρατίστους μὰ φύλαγμα τάφου: ἐὰν εἶναι πλάνος, τί φρονῆδα ἔχετε διὰ τὰ λόγιατου; ὅταν ἔζην, τοῦτος ὁμολογοῦσαν πῶς ἀπέθανε. Πότε δὲ τοὺς εἶπεν ἐγέρομαι; ἕως ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰωνᾶ τὸ ἐσυλλογίζηνταν. Πάντως δὲ ἀνησύχουν, ἐὰν ἀσφαλίσετε τὸν λίθον δὲν θέλουν τὸν κλέψῃ. ὥ πῶς οἱ ἀχάριστοι τὰ ὅσα ἔκαμναν διὰ τὴν πληροφορίαν του, δὲν ἐνόησαν πῶς ἐγίνηντον διὰ καταδίκην του. Ὥρισεν λοιπὸν ὁ Πιλάτος, ἐ μετ' αὐτοὺς ἐπῆγεν ἕνα στρατιωτικὸν τάγμα, ἐ μὲ βύλλους ἐσφράγισαν, ἐ ἐσφάλισαν τὸν τάφον. Καὶ τοῦτο ἔγινον διὰ μὰ μὴν φυλάγουν ἄλλοι ξένοι ἀπὸ τοὺς στρατιώτους, ἐ μὰ διαβαλθῆ ἡ ἀνάστασις τοῦ κυ. Ἀλλ' ὁ ᾅδης ἀπὸ τώρα συστρέφεται ἐ ἀνακατώνεται ἡ καρδία του, διότι ἐνόησεν μεγαλητόρως δύναμιν παρὰ τὴν ἐδικήν του. Διότι θέλη ἰδοῦν ἀνταμα πρὸς ὀλίγον, μὲ τὸν ᾅδην κατάποσιν τοῦ Χριστοῦ τοῦ σερροτάτου Ϛ ἀκρογωνιαίου λίθου, ὅπου ἔβαλον εἰς τὴν κοιλίαν του ἀπὸ τὴν αἰώνος, ἐ ἔφαγέν το. Τῇ ἀνεκφράστῳ συγκαταβάσει Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν:-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ, καὶ Μεγάλης Κυριακῆς τοῦ Πάσχα:-

ΤΗ ἁγίᾳ Ϛ μεγάλῃ κυριακῇ τοῦ Πάσχα, αὐτῷ τῷ ζωηφόρῳ σταυρῷ ἑορταζομεν, τοῦ κυρίου ἐ Θεοῦ, ἐ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸν

ὁποίαμ λέγομεν τὴν Πάσχα. Πάσχα δὲ κατὰ τὴν Ἑβραίων γλῶτταν, ἑρμηνεύεται διάβασις. Ἐ τοῦτο εἶπεν ἡμέρα ἡ πρώτη, ὅτε ὁ Θεὸς ἄρχῆς τὸν κόσμον ἐποίησεν, ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς εἶναι. Τῶν αὐτὴν ἡμέραν διέβασε Σ τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τῶν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ἐλάυθρόν πεζὸν τὸν ἀπὸ τὰ χείλια τοῦ Φαραώ. Εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν πάλιν κατέβη ἀπὸ τοῦ ὕψους, Σ κατοίκησεν εἰς τὴν κοιλίαν τῆς παρθένου. Εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν τὴν κυριακὴν Σ πρώτην, Σ τὴν σήμερον, ὅλον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἁρπαζόμενος ἀπὸ τοὺς βαθυτάτους τόπους τοῦ ᾅδου, ἀνεβίβασεν τὸ εἰς τοὺς ὑψους, Σ κατάκησεν εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα, τῆς Ἀθανασίας. Ὅμως καταβάμενος εἰς τὸν ᾅδην, δὲν τοὺς ἀφέκησεν ὅλους; ἀλλὰ μόνον ὅσους ἐδιάλεξε Σ ἔτοιμάσεν. Καὶ ταῖς ψυχαῖς τῶν ἁγίων ὁποῦ ἄρχῆς κόσμου. Μὲ δύναμιν ἐκράτησεν ἀπὸ τὸν ᾅδην ἠλάθη ἐρωσέμενος. Καὶ ἔδωκεν τοὺς χάριν μὰ ἀνεβοῦν εἰς τοὺς ὑψους. Διὰ τοῦτο μὲ χαρὰν μεγάλην, ἐ ὑπὲρ φύσιν, μετὰ λαμπρότητος ἑορτάζομεν τὴν ἁγίαν, Σ ζωηφόρον ἀνάστασιν φανερώμενον τὴν χαρὰν ὁποῦ ἡ φύσις μας διὰ τὴν ἀνωλαγχνίαν τοῦ θεοῦ Σ τὸ ἔλεος τοῦ ἐκέρδισε. Ὁμοίως, ἐ διὰ τὴν καταλύσιν τῆς ἔχθρας Σ ἕνωσιν μὲ τὸν Θεὸν, ἐ μετ' αὐτὸν τὴν Ἀγέλων ἀντάμωσιν ἀποδείχνομεν, καὶ μνημονεύομεν τὸν κατὰ σωτηρίαν ἀνάστασιν: Ἡ ἀνάστασις δὲ τοῦ κυ ἔγινεν ἔτζη Ἐπειδὴ ἐ οἱ γραμματεῖς ἐφύλαττον τὸν τάφον, πρὸς τὸ μεσονύκτιον γίνεται σισμὸς. Διότι κατέβη Ἄγγελος. Καὶ ἔξομάκρωσε τὸν λίθον ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ μνήματος. Θεωροῦντάς λοιπὸν τοῦτο οἱ φύλακες φάγυσι, ἐ ἔκαμαν τὸ πόν γὰ γνωσκῶν, ὅπου ἦλθαν τῷ Σαββάτῳ ἀργὰ, πρὸς τὸ μέσον τῆς τοῦ Σαββάτου νυκτὸς. Σ πρῶτον μὲν ἡ ἀνάστασις ἐγνωρίσθη τῆς θεομήτορος, ἐπειδὴ ἐκάθητο ὁμοῦ μετὰ τὴν Μαγδαληνὴν ἀντικρὺ τοῦ τάφου καθὼς λέγει ὁ Ματθαῖος. Μὰ διὰ μὰ μίαν ἀμφιβάλλει τίς, πρὸς τῆς ἀναστάσεως, διὰ τὴν μητέρα τοῦ συγγένειαν, οἱ Εὐαγγελισταὶ λέγυσι πῶς ἐφάνη πρῶτον ὁ Χριστὸς τῇ Μαγδαληνῇ Μαρίᾳ, αὕτη εἶδε τὸν Ἄγγελον ἐπάνω εἰς τὸν λίθον. Αὕτη παρακύψασα ἐσωτέρω εἶδε Σ τοὺς δύο Ἀγγέλους τοὺς λευκοφόρους, οἱ ὁποῖοι τῆς ἐξηγήθησαν τὴν ἀνάστασιν τοῦ κυ λέγοντές της, ἠγέρθη ὁ Ἰησοῦς » οὐκ ἔστιν ὧδε, ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν:-

Ταῦτα οὖν ἀκούσασα ἡ Μαγδαληνὴ, τρέχει ἐ ἔρχεται πρὸς τοὺς θορυβοτάτους τῶν μαθητῶν, Πέτρον Σ Ἰωάννην, ἐ ἀναγγέλλεται εἰς αὐτοὺς τὴν ἀνάστασιν. Καὶ ὅταν ἐστράφετον ὁμοῦ μὲ τὴν ἄλλην Μαρίαν, ὑπάντησεν τοὺς ὁ Χριστὸς, Σ εἶπεν, χαίρετε:-

Διότι ἔ-

Διότι ἔπρεπεν εἰς τὸ γένος ὁποῦ ἄρχῆς κτίσεως τὸν ἀνθρώπου τέκνα νὰ τὸ ἴδουν μὰ Εὐαγγελιστὴν πρῶτον, ἐ τὴν χαρὰν Αἱ ὁποίαι μνημόσυνα ἀπὸ τὸν πόνον ἦλθασιν σημαῖα εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ἐκράτησαν τοὺς ἱερούς τους πόδας, διὰ μὰ τὸν χαιρετισμὸν καλλιώτερα. Ὁ δὲ Ἀποστολοι ἔδραμον εἰς τὸν τάφον, Σ ὁ μὲν Πέτρος παρακύψας μόνος εἰς τὸν τάφον ἐγράφθη, ὁ δὲ Ἰωάννης ἐνέβη μέσα. Καὶ εἶδεν Σ ἐξέτασεν καλῶς Σ τὴν σινδόνα, ἐ τὸ σουδάριον, ἤγουν τὸ μανδήλιον ὁποῦ ἦτον εἰς τὸ πρὸς κεφάλαιον τοῦ τάφου, Σ πάλιν ἡ Μαγδαληνὴ. Τὴν ὥραν τοῦ ὄρθρου, ἦλθον ὁμοῦ μὲ ἄλλους γυναῖκας διὰ μὰ περιποθῆ περισσότερον, ἐκεῖνα ὁποῦ πρὸ εἶδε, ἐ ἐκλαυσε, ἐ σκοπήσασα μέσα εἰς τὸ μνῆμα, θεωρεῖ δύο Ἀγγέλους κατὰ πολλὰ ὑπόλαμπρους, Σ ὡσὰν ἐμάνιζαν Σ ἔλεγάν τὴν, γυναῖκα τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς; Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸ ἐσταυρωμένον, ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε. Καὶ παράυτὰ ἐγράφη ὀπίσω μὲ μεγάλον φόβον, Σ βλέπει τὸν Χριστὸν, Σ ἐξέκετο, ἐ ἐλόγιασεν πῶς εἶναι ὁ κηπουρός. Διότι τὸ μνῆμα ἦτον εἰς τὸν κῆπον Σ λέγει, κύριε, εἰσὺ ἐβάστασας αὐτὸν, εἰπέμοι πῦ ἔθηκας αὐτὸν, κἀγὼ αὐτὸν ἀρῶ. Καὶ πάλιν στρέφοντας τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς Ἀγγέλους, λέγει τῆς ὁ Σωτὴρ, Μαρία; Σ ἡ Μαγδαληνὴ καταλαμβάνυσα τὴν σωτηρίαν, Σ γλυκυτάτην τὸν Χριστὸν φωνὴν, ἠθέλησεν νὰ τὸν ἐγγίσῃ. Καὶ ὁ Χριστὸς τῆς εἶπε. Μήν ἅπτου οὔπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέραν. Καθὼς συλογιάζῃ, Σ φαίνεται σου πῶς ἦμαι φίλος ἄνθρωπος. Ἀλλὰ ἄγομαι πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου, Σ εἰπὲ τοὺς ὅσα εἶδες, Σ ἄκουσες. Καὶ ἔτζη ἐκάμνει ἡ Μαγδαληνὴ καθὼς τὴν ἐπρόσταξεν ὁ κύριος. Ὅταν δὲ ἔγιναν ἡμέρα, ἐπῆγαν πάλιν μὲ τοὺς λοιποὺς εἰς τὸ μνῆμα: Καὶ ἐκείνους ὁποῦ ἦτον σωτροφιὰν, μὲ τὸν Ἰωάνναν, Σ Σαλώμην, ἦλθασιν ὅταν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος. Καὶ διὰ μὰ εἰπῦμεν καθαρὰ, εἰς διάφορους ὥρας, Σ καιροὺς τῆς ἡμέρας ἦλθασιν αἱ γυναῖκες. Μὲ ταῖς ὁποίαις ἦτον, Σ ἡ Θεοτόκος Τὴν ὁποίαν ὁμοιάζει τὸ Εὐαγγέλιον, Μητέραν Ἰωσῆ. Διότι οὗτος ὁ Ἰωσῆς, ἦν υἱὸς τοῦ Ἰωσὴφ. Εἰς ποίαν δὲ ὥραν ἀνέστη ὁ κύριος, δὲν μποροῦμεν μὰ ἀξιρωμεν βέβαια. Τινὲς μὲν λέγουσι εἰς τὴν πρώτην φωνὴν τοῦ ἀλέκτωρος, ἄλλοι δὲ ὅταν ἔγινεν ὁ σεισμός. Καὶ ἄλλοι πάλιν ἄλλοτε. Ἀφοῦ δὲ ἔγιναν τὰ ὅσα ἀκούσατε, κάποιοι ἀπὸ ὁ ἐκείνους ὁποῦ ἐφύλαττον τὸν τάφον, ἐπῆγαν, ἐ εἶπον τοὺς ἀρχιερεῖς τὰ γεγονότα, ἐ ἐκεῖνοι διδόντας πολλὰ ἀργύρια ἐκατέπεισάν τους μὰ εἰποῦν, πῶς τὴν νύκτα ὁποῦ ἐκεῖνοι ἀκοιμοῦντο, ἦλθον οἱ μαθηταί του, καὶ τὸν ἔκλεψαν. Κατὰ δὲ τὴν ἑωσφόραν

ἑωθεραν τῆς αὐτῆς ἁγιασίμου ἡμέρας, ἀρισκόμενοι οἱ μαθηταὶ ὅλοι ἀθροισμένοι εἰς ἕνα τόπον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ ἐχόμενοι τὰς θύρας κεκλεισμένας εἰσῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Χριστός. Διὸ καὶ τὸν τοῦ σώματος ἄφθαρτον. Καὶ κατὰ τὴν σωτήριον αὐτοῦ ἔδωκεν τοῖς ἁγίοις Οἱ δὲ μαθηταὶ βλέποντες τὸν πολλὰ ἐχάρησαν. Καὶ μετὰ τὸ ἐμφύσημα τῶν Χριστῶν δέχονται τὴν ἐνέργειαν τοῦ παναγίου πνεύματος, τελεώτερον παρὰ ὅπερ τὴν ἔχον πρὸ τῆς Ἀναστάσεως. Ἀμάθητε μὰ μάθητε πῶς εἶναι τετράμερος ἡ Ἀνάστασις τοῦ κυρίου, ἡ νύκτα τῆς πέμπτης, καὶ ἡ ἡμέρα τῆς παρασκευῆς (διότι ἔτζι μετροῦσι τὸ νυχθήμερον οἱ Ἑβραῖοι.) Γίνεται ἡμέρα μία. Πάλιν ἡ νύκτα τῆς παρασκευῆς, καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, δεύτερον νυχθήμερον. Πάλιν ἡ νύκτα τοῦ Σαββάτου, καὶ ἡ ἡμέρα τῆς κυριακῆς ὅπου μέρος τῆς ἀρχῆς, ὅλη ἡ ἡμέρα λαμβάνεται. Ἰδοὺ, τρίτον νυχθήμερον. Ἡ ἕτζι. Ὁ Χριστὸς ἐφανερώθη τῇ τρίτῃ ὥρᾳ τῆς παρασκευῆς Καὶ ἀπὸ τὴν ἕκτην ὥραν ἕως τὴν ἐνάτην ἔγινον σκότος, τοῦτο λέγιασέτο διὰ νύκτα. Ἔχεις ἀπὸ τὴν τρίτην, ἕως τὴν ἐνάτην ὥραν ἕνα νυχθήμερον. Πάλιν μετὰ τὸ σκότος ἡμέρα, καὶ ἡ νύκτα τῆς παρασκευῆς, δύο νυχθήμερα. Ἡ ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, καὶ ἡ νύκτα τοῦ πάλιν, ἰδοὺ τρία νυχθήμερα Καὶ ἐὰν ὁ ἐλάχιστος ὑποσχέθηναι ἁμαρτωλὸς τελείωμα τρία νυχθήμερα, καὶ διὰ μᾶς ἀνέστησεν ἐκαμμένας τὴν χάριν σωτηριώτερον, καὶ οὕτω χάρις αὐτῷ, καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΣΥΝΑΞΑ'ΡΙΟΝ ΤΗ͂Σ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ͂Σ,

ΤΗ͂Σ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ.

Τῇ παρασκευῇ τῆς διακαινησίμου, ἑορτάζομεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας, καὶ κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου. Ἐπ' ὀνομάζομεν τῆς ζωηφόρου πηγῆς Ἔτι δὲ καὶ μνημονεύομεν ἀνθύμησιν εἰς τὰ ἅγιαστα, καὶ ὑπὲρ φύσιν θαύματα ὅπου ἔγιναν εἰς ἐκεῖνον τὸν ναὸν, παρὰ τῆς θεομήτορος Αὐτὸς γοῦν ὁ ναὸς πρῶτον μὲν ἐθεμελιώθη ἀπὸ τὸν Βασιλέα λεόντα τὸν μέγαν, ὁ ὁποῖος ἐπωνομάζετο μακέλλης. Οὗτος ἐπειδὴ ἦτον ἀγαθὸς, καὶ ταπεινὸς ἄνθρωπος, διὰ τὴν καλήν του χώραν, καὶ σύμπαθειαν ὁποῦ εἶχον. Πρὸ τοῦ μὰ γένῃ Βασιλεὺς, ἀνεισκόμενος εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἄφηκεν ἕνα ἄνθρωπον τυφλὸν ὁποῦ δὲν ἔβλεπε πῶμα ὑπαίγνιον καὶ τοιαῦτα μοντάρα

μορτάστον ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἔσυρνεν. Φθάνοντάς δὲ, καὶ οἱ δύο σημᾶ ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον αὐτὴ πηγὴ, ἐδίψησεν ὁ τυφλὸς, καὶ παρακαλεῖ τὸν λεόντα μὰ τὸν βρέσῃ. Ὁ ὁποῖος ὑπαγέμισε τὸν ἑαυτόν του ἐκεῖνος τὸ δάσος, ὁποῦ ἦτον δένδρα, καὶ φατὰ διάφορα χεμάτος, εὑράνε μόλον Καὶ μὴ ἀνεύροντας τὴν βρύσην, ἐγρέφετο ὡσὰν βαρεμένος. Καὶ ἀκούει φωνὴς ἄνωθεν ὁποῦ τὸν ἔλεγεν. Ὦ λέων, μὴν ἀγωνιᾷς, μὴν ἀθυμεῖς διότι τὸ μόλον ὁποῦ εὑράνε ἦναι σημάδι. Καὶ γράφει μὰ τὸ ἄρνι. Καὶ λαπὸν ὁ λέων γρεφόμενος, καὶ γυρίζοντας πολλὰ, δὲν τὸ ἄρνιαν. Καὶ πάλιν ἀκούει τὴν ἴδιαν πρώτην φωνὴν, καὶ τὸ λέγει Βασιλεῦ λέων ἔσελθε εἰς τὸ ἑαυτόν του μέρος τὸ γεγασμένο τότε δάσος, καὶ ἴασέ με τὰ χέρια σου ἀπὸ τοῦτο τὸ θωλὸν μόλον, καὶ θεράπευσε τὴν δίψαν τοῦ τυφλοῦ. Καὶ χείρε, καὶ τὰ ἐσκοτισμένα του ὀμματία, καὶ σωτόμα θέλης χωρεῖσι ποία ἔμαι. Καὶ ἀπὸ πολλὴν καιρὸν κατοικῶ εἰς τοῦτον τὸν τόπον. Ὁ λέων μουσὶ ἔκαμεν κατὰ τὴν τῆς θεομήτορος πρόρρησιν μετ' ὀλίγον καιρὸν ἔγινεν Βασιλεὺς ὁ λέων. Καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ εἰς τὴν πηγὴν πρῶτος μὲ πλάσιον χέρι ναὸν, καθὼς θεωρεῖται σήμερον. Καὶ ἐπειδὴ ἔγιναν θαύματα πολλὰ τοῦ καθ' ἑκάστου, μετὰ πολλὺς χρόνους ὁ Ἰσαμιανὸς ὁ μέγας αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων, ἐπειδὴ ἔπαθεν πόλεμα ἀπὸ ἀθέμιτα τῆς δυσεβείας, καὶ εὗρεν ἐκεῖ τὴν ἰατρείαν του, θέλοντας μὰ δώσῃ ἀντάμοιβήν τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, ἀνέκτισεν ἐκεῖνον τὸν πρῶτον ναὸν, καὶ ἔκαμεν τὸν μεγαλύτατον, καὶ ὡραιώτατον. Ὁ ὁποῖος ἀπὸ τοὺς πολλοὺς σεισμοὺς, ἔχοντας καὶ δεχίσθη, ὕστερον ὁ Βασιλεὺς Βασίλειος ὁ Μακεδών, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λέων ὁ σοφὸς ἀνέκτισαν, καὶ διόρθωσάν τον. Εἰς τοὺς ὁποίους τὸν καιρὸν, αὐτὴ ἡ πηγὴ πολλὰ θαύματα ἐνέργησεν. Ἀποχήματα, καὶ δυσεβείας, καὶ ἀκτικὰ, καὶ ἄλλα μυρία πάθη ἰάτρευσον. Καρκίνων πάθη. Καὶ αἱ μορροΐδαις πολλῶν λογιῶν ὁποῦ ἔπαθον Βασιλοπούλους, καὶ ἄλλους γνωσκῶν. Καὶ διαφόρους πυρετοὺς τεταρταίους. Καὶ ἄλλα πομέματα, καὶ πληγὰς ἀφίατους. Καὶ χειρώσεις ἔλυσε. Ὡς καὶ ἡ Βασίλισσα ζωὴ χεῖρα ὅσα ἔλαβον δῶρον ἀπὸ τοῦτο τὸ πηγὸ ἡγούμενον Κωνσταντῖνον τὸν Πορφυρογέννητον Ἀμέσως δὲ, καὶ μεκρὸν ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν, καὶ ἐρχόμενος πρὸς τὴν ἁγίαν πηγὴν, ἀπέθανεν εἰς τὴν χράταν. Ὅταν δὲ ἐμψυχομάχει, ἐπαράπεσεν τοὺς μαύτους μὰ τὸν πάρσιμον ἐκεῖ εἰς τὸν ναὸν τῆς πηγῆς, καὶ μὲ χύσσωσεν ἑπάνωθεν τρεῖς κάδους ἀπὸ ἐκεῖνον τὸ μέρος, καὶ τότε μὰ τὸ μαῦλωμα. Τὸ ὁποῖον ποιοῦν τὸν οἱ μαύτοι, καὶ χύμνουν τὸν ἑπάνωθεν μέρος ἀν-

ρὸν ἀΐδυς ἀμεςήθη ὁ μεκρός. Μετὰ δὲ πολιὼ καιρὸν, μέλλοντας μα πεσὴ ὁ μέγας μαὸς ἐκεῖνος, ἐφάνηκεν ἡ θεοτόκος, Ϛ τὸν ἐπράτειεν ἕως ὅπυ Ϛ ἀΐγηκον ἔξω ὅλον τὸ πλῆθος τῦ λαῦ, Ϛ δὲν ἐβλάβη τιμὰς.

Τὸ αὐτὸ ἅγιον ὕδωρ ωημόμμον, πολλὰς δαιμονισμένας ἰάτρευσον. Καὶ χαρὸ τὴν φυλακὴν ἀνθρώπυς δεμένυς ἀπέλυσον. Ἐθεράπευσε δὲ Ϛ τὸν Βασιλέα Λέοντα ἀπὸ λιθίασιν. Καὶ τῆς γυναικός τυ τῆς Θεοφανῶ ἔσβεσον τὸν λαβρότατον πυρετόν. Καὶ τὸν ἀδελφὸν τυ Στέφανον τὸν Πατριάρχην ἔλυσον ἀπὸ ἐκτικὴν ἀθένειαν, ἤγουν ἀπὸ κτικεῖον. Ἐχάρισε δὲ Ϛ τὴν ἀκοὴν Γεωάννυ τῦ Πατριάρχυ Ἱεροσολύμων. Ἰάτρευσον ἀκόμην Ϛ τὸν δυσκολώτατον πυρετὸν τῦ Πατρικίυ Ταρασίυ, Ϛ τῆς Μητρὸς αὐτῦ Μαγιστριάνης. Καὶ τὸν γόνον τῦ Στυλιανῦ ὕγιασεν ἀπὸ δυσεντερίαν. Καὶ κάποιαν γυναῖκα ὀνόματι Σχίζιναν ἠλάθερωσον ἀπὸ δυσεντερίαν. Καὶ τὸν Βασιλέα Ῥωμανὸν ἐθεράπευσον ἀπὸ λύσιν Ϛ δέσιν κοιλίας, τὸ αὐτὸ ὕδωρ. Ὁμοίως Ϛ τὴν γυναῖκα τυ. Διὰ τῆς κλίσεως μόνης δὲ, ἐθεράπευσεν ἡ παναγία τὸν Μοναχὸν πέπορίν, Ϛ τὸν μαθητὴν τυ εἰς τὴν Χαλδίαν. Ὁμοίως Ϛ τὸν Μοναχὸν Ματθαῖον Ϛ Μελέτιον ὅπυ τὸς ἐδιέβαλαν εἰς τὸν Βασιλέα, ἠλάθερωσέν τυς ἀπὸ τὴν ὀργήν. Πατρικίυς δὲ, Ϛ πρωτοσπαθαρίυς, Ϛ ἄλλυς Μυρίους, ποῖος μὰ τὰς ἀνθυμηθῇ; δὲν εἶναι δίκαιον μὰ μίαν ἀνθυμηθοῦμεν, Ϛ τὴν θεραπείαν τῦ Ἴχνυ. Οὐδὲ τὸν Στέφανον τῦ θυμίαματος. Ποία γλῶσα δύναται μὰ διηγηθῇ τὰ ὅσα τὸ αὐτὸ ὕδωρ ἀνήργησε θαύματα. Καὶ ἕως τὴν σήμερον ἐνεργεῖ. Ὑπὲρ ταγοίμας τῆς βροχῆς, Ϛ ὑπὲρ τὰ ἄγρα τῦ ὑράμῦ, Ϛ τὴν φύλλων πλῆθος. Τὰ ὁποῖα εἰς τὰς Χρόμους μᾶς εἴδαμεν. Ἀνακόμη ἰάτρευσον Ϛ φαγαίδεναν, ἤγουν φάγουσαν. Καὶ γαγραίναν. Καὶ λαβώματα, Ϛ ἄλλα θανάσιμα πομέματα. Καρβουύλια. Λέπρας, ψώρας ἐθεράπευσον ὑπὲρ φύσιν. Καὶ ἄλλα πρίσματα, Ϛ ὀπώματα τῶν γυναικῶν. Καὶ ψυχικὰ πάθη πολλὰ ἴασατο. Καὶ τῶν ὀμματιῶν φυσκώματα, Ϛ Ϛωϊχύσεις δακρύων. Καὶ λύκωμάτα, Ϛ ὑέλωπας, ἤγουν πρίσματα γεμᾶτα ἔμπυον. Ἔτι δὲ ὑγίασε τὸν Βάραγγαν Γεωάννην ἀπὸ τὸν ὑδρόωπαν. Καὶ ἄλλυ Βάραγγυ ἐθεράπευσε τὰς κακοῖς πληγάς. Καὶ τῦ Ἱερομονάχυ Μάρκυ τὰ ἄγαν θήματα ἤγουν τὸν ἀλογιάς. Καὶ τὴν λιθίασιν τῦ Μοναχῦ Μακαρίυ. Καὶ ἄλλα περίσσα θαύματα. Τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον μὰ λογαριασθῆσιν, ὅσα ἀνήργησεν καὶ ἐνεργεῖ ἀκαταπαύστως. Ταῖς τῆς σῆς Μητρὸς πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν:-

ΣΥΝΑ-

ΣΥΝΑΞΑ΄ΡΙΟΝ ΤΗ῀ ΚΥΡΙΑΚΗ῀, ΤΟΥ῀ ΘΩΜΑ῀:-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κυριακῇ πρώτῃ μετὰ τὸ Πάσχα, ἑορτάζομεν τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἀναστάσεως τῦ Χριστῦ, Ϛ τὴν ψηλάφησιν τῦ ἁγίυ Ἀποστόλυ Θωμᾶ. Τὰ μὲν οὖν ἐγκαίνια ἐν σωνήθεια ἔχ ἀρχῆς μὰ γίνωνται εἰς μεγάλα Ϛ θαῦμα ἔργα. Ἤγουν τελειώμοντας ὁ κυκλικὸς χρόνος, εἰς τὴν αὐτὴν, Ϛ ἰδίαν ἡμέραν ὅπυ ἐπράχθη τὸ αὐτὸ θαυμαστὸν ἔργον, ἐγίνετον ἡ ἀνθύμησίς τυ καθε χρόνον διὰ μὰ μίαν ἀπαλισμονῶται τὰ μεγάλα ἔργα. Διὰ τύτην τὴν σωνήθειαν, Ϛ οἱ Ἑβραῖοι πρῶτον, Πάσχα ἔκαμάντο εἰς τὸν τόπον ὅπυ ἐλέγετον Γάλγαλα. Τελειώμοντας ὁ χρόνος εἰς τὴν αὐτὴν Ϛ ἰδίαν ἡμέραν ὅπυ ἐδιάβησαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, εἰς ἐγκαινισμὸν, (ἤγουν κοπουργίαν ἀνθύμησιν) τῦ μεγάλυ Ϛ θαυμαστῦ ἐκείνυ ἔργον τῆς ἐλάθερίας τυ. Διὰ τῦτο ἑορτάζαν ἀκόμη, Ϛ τὸν ἐγκαινισμὸν τῆς σκηνῆς τῦ Μαρτυρίυ μὲ πολλὰς χαρᾶς. Ἀπ' ἐδῶ Ϛ ἡ Βασιλεία τῦ Δαβὶδ, Ϛ τὰ ἄλλα ὅλα, διὰ μὰ μίαν λέγωμεν τὸ καθ' ἕναν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα τῆς ζωῆς μας, μεγάλην διαφορὰν εἶναι πολλὰ μεγαλειώτερον Ϛ ὑψηλότερον ἔργον ἡ τῦ κῦ ἀναστάσεως, ὄχι μόνον τὴν ἑορτάζομεν Ϛ ἐγκαινίζομεν κάθε χρόνον, ἀλλ' ἀεὶ Ϛ πάντοτε, Ϛ κάθε ὀκτὼ ἡμέρας. Πρῶτος λοιπὸν ἐγκαινισμὸς ἔναν ἡ αὐτὴ κυριακὴ, ἡ ὁποῖα καθολικὰ ὀνομάζεται Ϛ πρώτη, Ϛ ὀγδόη. Καὶ πρώτη μίαν, ὡς ἀρχὴ τὴν ἄλλων κυριακῶν. Ὀγδόη δὲ, ἔχοντας Ϛ ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῦ Πάσχα ὀκτὼ ἡμέρας αἱ ἑξῆς τὰς ἑβδομάδος ἡμέραι. Αὕτη λέγεται ὀγδόη μὲ δίκαιον λόγον. Ἔτι δὲ ἔναν ὀγδόη ὡς ἀντίτυπος εἰκόνα τῆς ἀτελευτήτυ ἡμέρας ἐκείνης τὴν μέλλοντος αἰῶνος. Ἡ ὁποῖα θέλη ἔχειν Ϛ πρώτη, Ϛ ὀγδόη, Ϛ μία, ἐπειδὴ δὲν θὰ διαδέχεται μύκτα, ἔχοντας μὰ ἔναν πάντοτε φῶς. Ταῦτα μὲν λέγομεν διὰ τὰ ἐγκαίνια:-

Τὰ δὲ κατὰ τὸν Θωμᾶν ἔγιναν οὕτως. Ὅταν ἐβράδιασεν ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῆς ἀναστάσεως, Ϛ ἐφάνη ὁ Χριστὸς τὸ πρῶτον εἰς τὸς μαθητὰς, ὁ Θωμᾶς ἔως τὴν ὥραν δὲν ἤθελον ἠδύναντο ἀρταμωμένους μὲ τὸς λοιπὸς, διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων. Μετ' ὀλίγον δὲ ἔμαθον πῶς ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸς μαθητὰς, Ϛ τὸν εἶδασιν. Ὅμως αὐτὸς δὲν ἤθελον μὰ πιστεύσουν καθ' ὅλυ πῶς ἀνάστη. Μὲ τῦτο ὅλον ὅπυ ἤτον ἕνας ἀπὸ τὸς δώδεκα

ἀλλ' ὁ τῷ καλῶμ ἐφάνετης Θεὸς, ὁπῦ φρόμτίζει ἐ διὰ τὸμ ἔμα μὶῶ τὸμ ζημιωθῆ, Ϛ τὸ πλέομ διὰ οἰ κομομίαμ μὰ ϖιϛωθῆ ἡ ἀμάςασις, ἐ εἰς τὲς μεταγομεςέρυς. Ἀφῆκεμ, Ϛ ἀϖέραςαμ ὁκτὼ ἡμέραις, διὰ μὰ τὸμ σύρῃ εἰς πύριας ότόρομ πόθομ, Ϛ μὰ ἀϖοδείξῃ πῶς ἡ ἀϖιςία τῦ Θωμᾶ, ἔμελλεμ μὰ δόσῃ βεβκίωσιμ εἰς ὅλυς πῶς ἡ ἀμάςασις ἦμαι πλέομ παρὰ ἀληθιμὴ. Ἔρχεται πάλιμ ὁ κύριος, Ϛ καθὼς ἦτομ αἱ θύραις κλεισμέμαις, εἰσέβη εἰς τὸ ϖμῆτη ὁπῦ ἦτομ ὅλοι οἱ Ἀπόςολοι, Ϛ ὁ Θωμᾶς ἀμτάμματυς. Καὶ κατὰ τὼ σωμηθειαμ ἔδωσέμτυς τὼ εἰρμίῳ, εἶτα βλέπει πρὸς τὸ Θωμᾶμ, Ϛ τῦ λέγει. Φέρε τὸμ δάκτυλόμυ ὧδε, Ϛ ἴδε τὰς χᾶρακμου. Καὶ φέρε τὼ χᾶρασου, ἐ βάλε εἰς τὼ πλάυράμμυ. Καὶ μὴ γίμυ ἄϖιςος, ἀλλὰ ϖιςός. Ἤγουμ ἐπειδὴ δέμ ἠθέλησεμ μὰ ϖιϛάσῃς τῷ ἀμάςασίμυ μὲ τὼ θεωρίαμ μόμομ, ἀλλὰ εἰπὰμ πῶς θέλῃς μὰ μὲ ψηλαφήσῃς, φέρε ὧδε τὼ χᾶρασου, Ϛ βάλε εἰς τὼ πλάυράμμυ μὰ ϖιϛωθῆς Μὲ τῦτο ἔδειξέμ τυ Θωμᾶ πῶς ὅταμ ὁμίλαμ μὲ τὲς μαθητάς, ἦτομ ἐ ὁ Χριϛὸς παρὼμ, Ϛ τῦ ἤκουεμ Ἔτι δὲ δηλοῖ πῶε ἡ πηγὴ τῆς πλάυρᾶς τῦ κυρίυ, ἦτομ τόσομ πλατεῖα, ὥστε ἐχώρεμ χέιρα μὰ εἰσέβῃ. Ὁ δὲ Θωμᾶς ὄξετάζομτας ἀκριβῶς διὰ τῆς ψηλαφήσεως, ἔλαβεμ μὲ πληροφορίαμ τῷ ϖίϛιμ. Ἀμ καλὰ Ϛ τὸ σῶμα τῦ Χριϛῦ μὰ ἦτομ ἄφθαρτομ, Ϛ ἄκρως τετελειωμμέμομ, ὅμως διὰ μὰ ϖιϛωθῆ ἡ ἀμάςασις μὲ χωρὶς ἀμφιβολίαμ, ἐ συγχωρήθη ὁ Θωμᾶς, ἐ εἶδεμ, Ϛ ἔκαμμυ τὰ ὅσα ἤθελεμ. Διό, ἐ ϖιϛάσας ἔκραξεμ Ὁ κύριός μυ, Ϛ ὁ Θεός μυ. Τὸ μὲμ κύριος διὰ τῷ σάρκα, τὸ δὲ Θεὸς διὰ τῷ θεότητα, Ϛ ὁμολόγησεμ τὰς δύο φύσεις Χριϛῦ. Ὁ δὲ ϖρὸς αὐτὸμ λέγει. Ὅτι ἑώρακάς με, πεπίϛευκας, μακάριοι οἱ μὴ ἰδόμτες Ϛ ϖιϛεύσαμτες. Δίδυμος δὲ λέγεται ὁ Θωμᾶς, ἢ διατὶ ἐγεμμήθη ὁμῦ μὲ ἄλλο ἔμα βρέφος, ἢ διατὶ ἐδίϛασεμ τῷ ἀμάςασίμ. Ἢ διατὶ ἦτομ ἀϖὸ γομμήσεώς τυ, τὰ δύο δάκτυλα τῆς δεξιᾶς τυ χειρὸς κολλημμένα. Ἤγουμ ὁ μέσος, Ϛ ὁ ϖρῶτος ἐκείμυ ὁϖῦ λέγεται λιχαμὸς ὡσὰμ μὰ εἰϖῇ τιμὰς ϖῶς ἔμελλεμ μὰ κάμῃ τῷ ψηλάφησίμ μετ' αὐτὰ τὰ κολλημμένα δάκτυλα. Ἄλλοι δὲ λέγουσιμ τῦτο, τὸ ὁποῖομ εἶμαι ἀληθέςερομ, ὅτι τὸ Θωμᾶς Δίδυμος ἑρμηνεύεται. Αὕτη εἶμαι ἡ δευτέρα φαμέρωσις τῦ Χριϛῦ μὲ τὰ τῷ ἀμάςασίμ. Τρίτη ἔγιμεμ ϖρὸς τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος, ὅταμ ἔγιμαμ ἐκεῖμο τὸ κιμήγιομ τῷ ὀψαρείῳ, Ϛ ἔφαγεμ μὲ τὲς μαθητάς. Καὶ ἐκείμη ἡ τροφὴ ἐχωρέθη μὲ τὸ θεϊκὸμ πῦρ, ὡς οἶδαμ αὐτὸς, διὰ πλέομ βεβαίωσιμ τῆς Ἀμαςάσεως. Τέταρτομ, εἰς Ἐμμαὺς. Πέμπτομ εἰς τὼ Γαλιλαίαμ. Καὶ καθὼς λέγουσιμ ἕως τῷ ἀϖάλημψιμ ἐφάνη ἑμδεκα βολαῖς

ϖολλὰ

ϖολλὰ Ϛ ὑϖὲρ φύσιμ σημεῖα, ϖοιῶμ μετὰ τῷ ἀμάςασίμ. Διότι εἰς τὺς ϖολλὺς δὲμ ἐφαμερώθη. Τὰ ὁποῖα οἱ Εὐαγγελισταὶ ἀφῆκαμ, Ϛ δὲμ τὰ ἔγραψαμ Ἐπειδὴ δὲμ ἦτομ δυματὸμ μὰ ἀκυρμῇσι εἰς τὸς κοσμικὸς αἰῶς. Ἐ ϖομτας μὰ ἦμαι ὑϖὲρ τῷ φύσιμ Ϛ ὑϖὲρ ἔμφυσιμ ἀμῖμλω. Ταῖς τῦ Ἀϖοςόλυ Θωμᾶ ϖρεσβείαις Χὲ ὁ Θεὸς ἡμᾶς, ἐλέησομ ἡμᾶς. Ἀμλὼ:-

ΣΥΝΑΞΑ'ΡΙΟΝ ΤΗ͂Ϛ ΚΥΡΙΑΚΗ͂Ϛ,

ΤΩ͂Ν ΜΥΡΟΦΟ'ΡΩΝ:-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κυριακῇ δευτέρᾳ μετὰ τὸ Πάσχα, ἑορτάζομεμ τῷ ἑορτῷ τῶν ἁγίωμ μυροφόρωμ γυμαικῶμ. Ἔτι δὲ ϖοιῦμεμ μμήμμμ ἐμθύμησιμ τῦ Ἰωσὴφ ἀϖὸ Ἀριμαθαίας, ὁ ὁποῖος ἦτομ μαθητὴς κρυφὸς. Ἀϖὸ τὲς ἑβδομήκομτα ἕμας. Ὁ μὲμ δὲ, Ϛ τῦ Νικοδήμυ ὁ ὁποῖος ἦτομ ἕμας ἀϖὸ τὲς ἀρχομτύς, Ϛ ἦλθε ϖρὸς τὸμ Χριϛὸμ μίαμ μύκτα, Ϛ ἔγιμε, Ϛ αὐτὸς μαθητὴς. Καὶ τὰς μυρηγυαῖκας ἑορτάζομεμ, διότι ἦμαι ϖρώτας Μάρτυράς ἀφύδεῖς τῆς ἀμαςάσεως. Ἰωσὴφ δὲ, Ϛ ὁ Νικόδημος τῆς ταφῆς, ὁπῦ ἦμαι σημεῖα κυριώτατα, Ϛ θεμέλια τῦ δόγματός μας. Διότι ϖαράυθὺς ὁ μὲμ Νικόδημος ἐδιώχθη ἀϖὸ τῷ Συμαγωγῷ, μὴ θέλομτός του μὰ συμφωμεῖ μὲ τὲς Ἰυδαίυς. Ὁ δὲ Ἰωσὴφ ἀφ' ἑ ἐνταφίασεμ τὸ κυρίυ τὸ σῶμα, ἔβαλάμτομ οἱ Ἰουδαῖοι εἰς ἕμαμ ξηρόλακκομ, Ϛ ἀϖὸ θείαμ δύμαμιμ ἁρϖάζεται, Ϛ εἰς τῷ ἰδίαν τυ Πατρίδα τῷ Ἁρμαθεμ φέρεται. Καὶ ὁ Χριϛὸς ὅταμ ἀμαςήθη ἐφάνη εἰς αὐτὸμ, ὄμτα ἔτι τὰ δεσμά. Καὶ Ϛερέωσέμ τυ πόρισότερομ τῆς ἀμαςάσεως τὸ μυςήριομ Καὶ λοιϖὸμ ὅσα βάσαμα τῦ ἔκαμαμ οἱ Ἰυδαῖοι δὲμ ἠθέλησεμ ϖοτὲ μὰ σωϖήσῃ, ἀλλὰ εἰς ὅλυς ἐδίδασκεμ παῤῥησία τὰ ὅσα ἔγιμαμ εἰς τὸμ Χριϛὸμ Λέγεται δὲ λόγος ἐκ ϖαραδώσεως, ϖῶς αὐτὸς ὁ Νικόδημος, ϖρῶτος ϖάμτωμ ἔχαψε λεϖτομόῤῥως τὰ ϖάθη τῦ Χριϛῦ, Ϛ τῷ ἀμάςασίμ. Ἐ ϖομτας ὁπῦ ἦτομ τῆς συμαγωγῆς, Ϛ ἦκυε ϖάμτα, Ϛ ἤξυρομ ἀκριβῶς τὲς λόγυς, Ϛ τὰς βυλὰς τῶν Ἰυδαίωμ. Καὶ διὰ ταύτιμ τῷ αἰτίαμ ὡς εἴϖομεμ, ὡς ἂμ Μάρτυράς ἀφύδῆς τῆς ταφῆς οὗτοι, ἐτάχθησαμ μὰ ἑορτάζομται μετὰ τῶν γυμαικῶμ ὁπῦ εἶδαμ τῷ ἀμάςασίμ, τατσὸμ ἀϖὸ τῷ ϖρώτιμ ϖίϛωσίμ, διότι ἐκείμης τῆς ἑορτῆς ἔδωσάμτης τὰ ϖρωτεῖα, ἔχομτας μὰ ἐϖράχθη μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας. Λοιϖὸμ αὐταῖς αἰγυμαῖκας εἶδομ τῷ ἀμάςασίμ

πρώτους. Καὶ ἀστὴ ἡ ἐλάμτιω εἰς τὲς μαθητὰς. Διότι ἦτον δίκαιον τὸ γένος ὁπῦ ἔπεσον πρῶτον εἰς τὴν ἁμαρτίαν, Ϛ ἔλαβον τὴν κατάραν τὸ ὀν λύπους τέξη τέκνα. Αὐτὸ τὸ ἴδιον πάλιν μὰ ἰδῆ πρῶτον, Ϛ τὴν ἁμάςασιν Ϛ μὰ ἀκούσῃ τὸ χαῖρε ἀπὸ τὸν Χεις̀ὸν. Ε᾽κράχθησαν δὲ μυροφόροι, διότι φθάμμοντας τὸ Πάσχα ἢ ἐσ̀έραν τῆς παρασκευῆς, ἐπειδὴ ἡ ἡμέρα τῦ Σαββάτυ ἦτον τόσον μεγάλη, μὲ πολὺ βίαν ὁ Γωσὴφ ὁ Νικόδημος θάπτομτον τὸ σῶμα τῦ κυρίυ. Κατὰ τὴν σωκήθειαν τῶν Ἰυδαίων, δὲν τὸ ἤλειφαν μὲ πολύτιμα μῦρα καθὼς ἔκαμνον χρεία. διὰ τὸ γονὸν τῆς ὥρας. Ἀλλὰ μόνον σμύρναν Ϛ ἀλόην τὸ πλέον βάλλομτες, ἐ τειλίγομτας τὸ σῶμα μὲ ἕνα σενδόνιν ἔβαλάμτο εἰς τὸν τάφον. Καὶ διὰ τῦτο αὖτου αἱ γυναῖκες ἐπειδὴ εἶχον διάπυρον ἀγάπην πρὸς τὸν Χεις̀ὸν. Ὡσὰν μαθήτειαι Ἀγόρασαν μῦρα ἀξαίμνα, ἐ ἐπῆγαν τὴν μύκταν τῦ Σαββάτυ. Τὸ μὴν διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, τὸ δὲ διὰ μὰ κλαύσουν, Ϛ τὸ μυρίσουν διὰ μυκτὸς Να Ϛ ἐκεῖνο ὁπῦ δὲν ἐδύλαυσεν ὁ καιρὸς μὰ γενῇ εἰς τὴν ταφὴν τυ, μὰ τὸ ἀναπληρώσουν. Ὅταν δὲ ἐπῆγασιν, εἶδαν διάφορους θεωρίας. Ἦγουν τὲς ἀξαρράπτορτας δύο Ἀγγέλυς μέσα εἰς τὸ μνῆμα, Ϛ τὸν Ἄγγελον ὁπῦ ἐκάθητο ἐπάνω τῦ λίθου. Μετὰ ταῦτα ἔδασιν Ϛ ἐπροσκυνήσαν, ἐ τὸν Χεις̀ὸν. Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἠρώτων ὡσὰν κηπυρὸν. Λοιπὸν ἦσαν πολλαὶ μυροφόροι, ἀμὴ οἱ Εὐαγγελισταὶ ὁμολογῶντες τὰς πλέον Θεόσημους, ἀφῆκαν τὰς λοιπάς. Ἦτον δὲ αὗται. Πρώτη ἀστὸ ὅλους ἦτον ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Χεις̀ὸς ἔκβαλον ἑπτὰ δαιμόνια, καὶ μετὰ τὴν ἁμάληψιν τῦ Χεις̀ῦ ἐφανέμοντας εἰς τὴν Ρώμην ὡς λέγουσιν, ἔζησεν ἐκεῖ τὸν Τιβερίου Καίσαρος τὰ ὅσα ἔκαμαν τῦ Χεις̀ῦ οἱ ἀρχιερεῖς ἐ ὁ Πιλᾶτος, τὲς ὁποίους παρέδωκεν εἰς ὀλίγον θάνατον. Ὕ̈στερον δὲ ἐπῆγεν εἰς ἔφεσον, καὶ ἀπέθανεν. Καὶ ἐκεῖ ἔθαψέν τὸν ὁ Θεολόγος Γωάννης. Καὶ ὁ σοφώτατος Λέων ὁ Βασιλεὺς ἔφερεν τὸ λείψανόν τυ εἰς τὴν Κωνσταντινόπολιν. Δευτέρα δὲ ἡ Σαλώμη, θυγατέρα τῦ Μήσωρος Γωσὴφ. Καὶ εἶχεν ἄνδραν τὸν Ζεβεδαῖον. Ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθησαν ὁ Εὐαγγελιστὴς Γωάννης, καὶ ὁ Γάκωβος διότι ὁ Γωσὴφ, εἶχεν τέσσαρας υἱὲς, Γάκωβον, Γωσῆν, Σίμωνα, Ϛ Γούδαν. Καὶ θυγατέρας τρεῖς. Ε᾽θὴρ Θάμαρ, Ϛ τὴν Σαλώμην. Ὥστε ὅταν ἀκούσῃς εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, Μαρίαν Γακώβυ τῦ Μικροῦ, καὶ Γωσῆ Μητέρα, μόνιζε πῶς εἶναι ἡ Θεοτόκος, ὡσὰν Μητέρα τῶν τέκνων τῦ Γωσὴφ. Καθὼς ὁ λογαριασμὸς θέλει. Ὥστε συμβαίνει μὰ εἶναι ὁ Εὐαγγελιστὴς Γωάννης, ἀνεψιὸς τῦ Χεις̀ῦ. Τρίτη τῶν μυροφόρων, ἦτον

ἦτον Γωάννα ἡ γυνὴ τῦ Χυζᾶ, ὁπῦ ἦτον Ϛ ἐπίτροπος Ϛ κυβερνήτης εἰς τὸ ὠνήτη τῦ Βασιλέως Ἡρώδυ: Τετάρτη δὲ Ϛ πέμπτη, Μάρθα Ϛ Μαρία, ἀδελφαὶ τῦ Λαζάρυ. Ἕκτη, ἡ τῦ Κλοπᾶ Μαρία. Κλοπᾶς δὲ λέγουσιν πῶς ἦναι ὁ Κλεόπας. Ἑβδόμη ἡ Σωσάννα, ἐ ἄλλαις πολλαῖς ἦτον, καθὼς ὁ θεῖος Λυκᾶς Ἱστορεῖ. Καὶ λέγει πῶς ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντάτες ἐδίδον διακονίαν τῦ Χεις̀ῦ, ἐ τὲς μαθητάς τυ. Ἦγουν ἔθρεφαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν αὐταῖς ἐκήρυξαν τὴν ἁμάςασιν, Ϛ ἐκοπίασαν πολλὰ διὰ τὰ δόγματά μας. Καὶ διὰ μὰ ὠφεληθῶ μὲ πληροφορίαν καθαρὰν τῦ Χεις̀ῦ ἡ ἁμάςασις, μετὰ τὴν κυριακὴν τῦ Θωμᾶ, ἐτάχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μὰ ἑορτάζωσιν αὐταῖς ὡσὰν ἐκείνους ὁποῦ εἶδασι τὸν Χεις̀ὸν πρώτους ἁναςάντα ἐκ νεκρῶν. Καὶ ἐφανέρωσαν εἰς πάντας τὸ σωτήριον κήρυγμα. Ἔζησαν δὲ Ϛ τὴν κατὰ Χεις̀ὸν πολιτείαν καλώτατα, ὡς ἰῶν δυνατὸν εἰς γυναῖκας μαθήτειαις τῦ Χεις̀ῦ. Ταῖς τῶν ἁγίων μυροφόρων γυναικῶν πρεσβείαις Χεις̀ὲ ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν:-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗ̃Ϛ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ̃Ϛ,

ΤΟΥ̃ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ:-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κυριακῇ τρίτῃ μετὰ τὸ Πάσχα, ἐνθύμησιν ποιῦμεν τῦ παραλύτυ. Καὶ εἶναι πρέπον μὰ ἑορτάζωμεν τὸ αὐτὸ μέγα θαῦμα, εἰς αὐτὸν τὸν καιρόν. Διότι Ϛ ὅταν ἐπράχθη, ἦτον καιρὸς τῆς Πεντηκοςῆς τῶν Ἑβραίων. Καὶ ὁ Χεις̀ὸς ἁναβαίνωντας εἰς τὰ Ἱροσόλυμα εἰς τὴν ἑορτὴν, ἀπερνῶντας ἀστὸ τὴν κολυμβήθραν ὁπῦ ἔκτισεν ὁ Σολομῶν μὲ πέντε καμάρας, ἡ ὁποία ἐλέγετο προβατικὴ. Διότι τὰ πρόβατα ὁπῦ ἔσφαζον εἰς τὸ ἱερὸν μὰ κάμυν θυσίαν, ἐκεῖ ἐπλυνον τὰ ἐνδόσθια τάτες. Ἦ διατὶ κάθε χρόνον μίαν βολὰν ἐκατέβαινεν Ἄγγελος Ϛ ἐτάραττε τὸ νόρον, Ϛ ὁ πρῶτος ὁπῦ μὰ ἤθελεν εἶσεβῆ μετὰ τὴν ταραχὴν τῦ Ἀγγέλυ, ἰατρεύετο ἀπὸ ὅτι ἀσθένειαν εἶχεν. Ἴσως ἐ ἐλέγετο διατὶ τὸν πρῶτον προβατικὴ. Εὐρίσκει λοιπὸν ὁ κύριος εἰς ἐκείνην τὴν κολυμβήθραν ἕνα ἄνθρωπον ἀπὸ τριάκοντα ὀκτὼ χρόνους κατακείμενον, διότι δὲν εἶχεν ἄνθρωπον μὰ τὸν βοηθήσῃ μὰ τὸ βάλῃ πρῶτον εἰς τὸ νερόν. (Ἀπ᾽ ἐδῶ μανθάνομεν πόσον καλὸν προξενεῖ ἡ καρτερία ἐ ἡ ὑπομονή)

Ἔτι δὲ

Ε᾽τι δὲ μαθάμομεν πῶς ἐπειδὴ τὸ βάπτισμα ἔμελλε μὰ δοθῆ εἰς τὲς ἀνθρώπες εἰς καθαρισμὸν πάσης ἁμαρτίας, οἱ νομόμησεν ὁ Θεὸς Ϛ εἰς τὼ παλαιὰν μὰ ἀνάργωσιν θώματα διὰ μέσυ τῶ μόρῶν, ἵνα ὅταν δειχθῆ τὸ βάπτισμα μὰ τὸ δεχθῆ ὁ κόσμος μὲ ἀνολίαν:-

Ε᾽ρχεται γοῦν ὁ Χριϛὸς σημᾶ εἰς αὐτὸν τὸν παράλυπον ὁμόματι ἴαρον, Ϛ ἐρωτᾶτον, ἐὰν θέλη μὰ ὑγιάνη. Ε᾽κεῖνος δὲ τῦ ἀπεκρίθη πῶς δὲν ἔχη ἄνθρωπον βοηθὸν, μὰ σωύργηση εἰς τὼ ὑγίανσιν. Καὶ ὁ κύριος, βλέπωντάστον τόσον καιρὸν μὰ κατακαίεται μὲ τὼ ἀθένειαν, λέγει τῦ Σύκωσε τὸ κρεββάτιωσν, Ϛ περιπάτει. Καὶ παράθυς μὲ τὸν λόγον ἀνέθη ὑγιὴς. Καὶ βαςῶντας τὸ γρώματυ εἰς τὸν ὦμον τυ, (διὰ μὰ μὴν φανῆ τὸ θαῦμα κατὰ φαντασίαν,) ἐπήγεμμεν εἰς τὸ ὠνίπιτν. Καὶ ἐπειδὴ ἦτον Σάββατον, ἐκωλυάντον οἱ Ε᾽βραῖοι μὰ πόριπατεῖ φορτομμένος, Ϛ ἐκεῖνος τὲς ἔλεγεν, πῶς ὁ ἰατρὸς ὁπῦ τὸν ὔγιανεν τῦ ἔπεν μὰ πόριπατεῖ τὸ Σάββατον, μὴ χωρεῖζοντας ποῖος ἦτον. Διότι ὁ Χριϛὸς ἀφ᾽ ἑᾶ τὸν ἐθόρα πάνσεν ἀνῆκεν ἀπ᾽ ἐκεῖ, Ϛ ἐκρυβη βλέποντας τ᾽ πολλὼ λαόν. Μετὰ ταῦτα ἄνρηκεν τὸν παράλυτον εἰς τὸ ἱόρον ὁ Χριϛὸς, Ϛ λέγειτν. Ἰδὲ ὁπῦ ἔγινεν ὑγιὴς, μλὼ ἁμαρτάνεις πλέον διὰ μὰ μλώσν τύχη ἄλλον τί ποτε χειρότορον. Τῦτο δὲ λέγυσιν κάποια (μακρὰ ἀπὸ τὼ ἀληθείαν.) Πῶς τῦ τὸ ἔπεν ὁ Χριϛὸς τῦ παραλύτυ, ἐπειδὴ ἔμελλεν μὰ τῦ δώσῃ ῥάπτισμα ὕςερον, ὅταν ἐςέκετον ἔμπροσθεν εἰς τὸν Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα. Πῶς θέλῃ κληρομομήσῃ χειρότορον πειρασμὸν ἀπὸ τὼ παράλυσιν, ὄχι μόνον τελάντα ὁπῶ χρόνυς, ἀλλὰ πάντοτε μὰ βασανίζεται εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ. Μὰ τὸ περ αὐτόρον ἀπέδειξεν ὁ κύριος, πῶς αὔτη ἡ ἀθένεια ὁπῦ τῦ συνέβη ἦτον δι᾽ ἁμαρτιῶντυ. Ἀμὴν καλὰ, Ϛ πᾶσα ἀθένεια δὲν συμβαίνει ἀπὸ ταῖς ἁμαρτίαις, ἀμὴ Ϛ ἀπὸ φυσικὰ ἐλαττώματα, Ϛ πολυφαγίαις, Ϛ ἄλλαις ἀμωμαλίαις πολλαῖς. Γμωρίζομτας λοιπὸν ὁ παράλυτος πῶς ὁ Χριϛὸς τῦ ἐχάρισεν τὼ ὑγίανσιν ἐφαμέρωσέντο τὲς Ἰουδαίους. Οἱ ὁποῖοι διὰ μὰ ἐνδικηθοῦν, ἐγύρεμον μὰ θαματώσουν τὸν Χριϛόν. Διατὶ ἔλυσε τὸ Σάββατον. Καὶ ὁ Χριϛὸς μὲ πολλαῖς διαλέξεις ἀπέδειχνεν τους πῶς ἦτον δίκαιον μὰ κάνῃ τιμὰς καλὸν ἔργον, Ϛ τῶ Σαββάτῳ. Ε᾽τι δὲ πῶς ἦτον αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁπῦ ἐπρόσταξεν μὰ τὸ φυλάττουν ὡσὰν ἴσος μὲ τὸν Πατέρα. Καὶ καθὼς ὁ Πατὴρ ἐργάζεται, ὕπω Ϛ ὁ Υἱὸς ἐργάζεται. Πρέπει λοιπὸν μὰ ἠξέυρεται, ὅτι αὐτὸς ὁ παράλυτος, ἦτον ἄλλος παρὰ ἐκεῖνον ὁπῦ γράφει ὁ Ματθαῖος παραλυτικὸν. Διότι ἐκεῖνο τὸ θαῦμα ἔγινεν εἰς τὸ ὠνίπιν, καὶ ἦχεν καὶ ὑπηρε-

ύπηρέτας ἁμᾶς. Καὶ ἤνυσεν ἀπὸ τὸν Χρ̃, ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Τῦτο δὲ ἔγινεν εἰς τὼ κολυμβήθραν, Ϛ ἄνθρωπον δὲν εἶχεν βοηθὸν, ὡς λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Καὶ πῶς ἐσύκωσεν τὸ κραββάτι αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος ἐκεῖνος. Ε᾽ορτάζεται δὲ εἰς τῦτον τὸν καιρὸν, διότι Ϛ τότε ἐπράχθη κατὰ τὼ Πεντηκοστὼν, ὡσὰν Ϛ ἐκεῖνο τῆς Σαμαρείτιδος, Ϛ τῦ τυφλῦ. Καὶ τὸν μὴν Θωμᾶν, Ϛ τὰς μυροφόρυς ἑορτάζομεν εἰς ὠίκωσιν τῆς τῦ Χῦ ἀναςάσεως. Τὰ δὲ λοιπὰ θώματα ἕως τῆς ἁλιήψεως, ἐπειδὴ τὰ ἐμήνυσεν ὁ Χριϛὸς εἰς τὸν καιρὸν τῆς Πεντηκοστῆς τῷ Ε᾽βραίῳ. Εἰς διαφόρυς καιρούς. Καὶ διατὶ δὲν τὰ ἔγραψεν ἄλλος Εὐαγγελιϛὴς μόνον ὁ Γωάννης. Τῷ ἀπείρῳ ἐλέησυ Χε̃ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν:-

ΣΥΝΑΞΑ'ΡΙΟΝ ΤΗ̃Ϛ ΤΕΤΑ'ΡΤΗ,

ΤΗ̃Σ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ̃Σ:-

Τῆ τετάρτῃ τῦ παραλύτυ, ἑορτάζομεν τ᾽ μέσο Πεντηκοστῶ, διὰ τὼ τιμιον τῶ μεγάλων δύο ἑορτῶν, τῦ Πάσχα λέγω, καὶ τῆς Πεντηκοστῆς. Ὡσαν ἐκεῖνη ὁπῦ δέχνη, Ϛ ἐμώμμεταις, Ϛ ταῖς δύο. Η᾽ ὁποῖα ἔλαβε τὼ ἀρχὼ ὕπως. Α᾽φ᾽ ᾧ ὁ Χριϛὸς ἀνήργησεν τὸ ὑπὲρ φύσιν ἐκεῖνο θαῦμα τῦ παραλύτυ, οἱ Ἰουδαῖοι σκανδαλιζόμενοι, διότι τὸν ἰάτρευσεν τὸ Σάββατον ἐγύρευναν μὰ τὸν φονεύσυν. Λοιπὸν ὁ Χριϛὸς φεύγει εἰς τὼ Γαλιλαίαν, Ϛ εἰς ἐκεῖνα τὰ ὄρη πόριπατῶντ᾽ ἔκαμε τὸ θαῦμα τῶν πέντε ἄρτων, Ϛ τῶν δύο ἰχθύων, ὅπυ ἀϋλόγησεν, Ϛ μετ᾽ ἐκεῖνα ἔθρεψεν πέντε χιλιάδων ἀνθρώπυς, χωρὶς γυναικῶν, Ϛ παιδίων. Μετέπειτα φθάνοντας ἡ σκηνοποιΐα, τῶ ὁποίαν οἱ Ἰουδαῖοι ἔχυν διὰ μεγάλων ἑορτῶν, αἰμέθη εἰς τὰ Ἱροσόλυμα, Ϛ περιπάτει ὡσὰν κρυφά. Εἰς δὲ τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς, ἐπῆγεν εἰς τὸ ἱερὸν, Ϛ ἐδίδασκεν, Ϛ ὅλοι ἔμενον ἔξεςηκοὶ εἰς τὼ διδαχὼν τυ. Καὶ ἀπὸ τὸν φθόνον τυς ἔλεγον. Πῶς αὐτὸς ξέρη γράμματα ὁποῦ δὲν τὰ ἔμαθεν; (διότι ὁ Χριϛὸς ἐπειδὴ ἦτον μέος Ἀδὰμ ἤξερεν καθὼς ἐκεῖνος ὁ πρῶτος Ἀδὰμ. Καὶ χωρὶς μὰ μάθη ἦτον γεμᾶτος πᾶσαν σοφίαν, Ϛ ὅπως ἐγονάτυζον, Ϛ εἶχον μεγάλον φθόνον. Καὶ ὁ Χριϛὸς ἀπολογᾶτον, Ϛ ἤλεγχέντυς, τάχα διατὶ ἐπροβάλλαν τὼ αἰτίαν τῦ Σαββάτυ, καὶ ἐλεγέντυς διατὶ θέλετε μὰ μὲ φονεύσετε; Ϛ πάλιν ἔρχετον εἰς τ᾽ πρῶτον ὑπόθεσιν, Ϛ ἐλεγέντυς. Διατὶ θυμώμεσθαι μετ᾽ ἐμὲ, ἂν ἐσεῖς πολεμεῖτε

λεμεῖτε διὰ τὸν μόμον, ὅτι ἰάτρευσα ὅλον τὸν ἄνθρωπον τῷ Σαββάτῳ. Ἀκούσατε τὸ Μωϋσέως πῶς μοθετεῖ, καὶ καταλύεται τὸ Σάββατον, ὅταν εἶναι χρεία περιτομῆς. Καὶ ἕτερα πολλὰ τοῦτο δεικνύμενος, Σ ἀποδέχομενος τὸν ἑαυτόν του ἴσον μὲ τὸν Πατέρα, Σ μοσδότιν. Καὶ μάλιστα τῇ ὑστέρᾳ ἡμέρᾳ, Σ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς, ἐγύρευσαν καὶ τὸν λιθάσουν, ἀμὴ ὑδεὶς λίθος τὸ ἔγγισον καθ' ὅλου. Ἀπὸ ἐκεῖ ὑπαγέμμορτας ἄρρηκον τὸν ἀσσὸ γονμήσεως τυφλόν, Σ ὁμμάπωσέμτον. Γίμωσκε δὲ πῶς εἰς τὸ γένος τῶν Ἰουδαίων ἦσαν τρεῖς μεγάλαις ἑορταῖς. Πρώτη ἦτον τὸ Πάσχα, Σ ἑορτάζαντο τὸν πρῶτον μῆνα διὰ ἀνθύμησιν τῆς διαβάσεως ὁπού ἀπέρασαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν. Δεύτερα δὲ ἦτον ἡ Πεντηκοστή, εἰς ἀνθύμησιν τῆς γρατάστεως, ὁπού ἔκαμαν εἰς τὴν ἔρημον. Ἀφοὺ ἐδιάβησαν τὴν θάλασσαν. Διότι ἐπερπατοῦσαν πεντήντα ἡμέρας. Ἕως ὁπού ἔλαβον τὸν μόμον τοῦ Μωϋσέως. Ἔτι δὲ Σ διὰ τὴν τέταρτα ἀξιοθαύμαστη τιμὴν, ἐπειδὴ τὴν εἶχον εἰς πολλὴν ψῆφον. Τρίτην ἑορτὴν εἶχον τὴν σκηνοπηγίαν. Ποιοῦντάς ἀνθύμησιν τῆς σαλτσίπωσιν, Σ τῆς σκιᾶς, ὁπού εἶδον ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ μεφέλλιν τοῦ ὄρους. Καὶ ἐπαρήγγειλεν τοῦ ἀρχιτέκτονος Βεσελεὴλ Σ ἕως ἡμέρας ἑπτὰ ἐτελείωσεν Σ ἐχησέμτην Η' ὁποία ἔκαμεν ἀνθύμησιν τῆς σωτήξεως τῆς καρπῶν τῆς γῆς. Καὶ τῆς ἀναπαύσεως τοῦ κόπου ὁπού ἐδιάβασαν εἰς τὴν ἔρημον. Ὅταν οὖν ἑορτάζετον αὐτὴν ἡ τρίτη ἑορτὴ, ἐζάθη ὁ Ἰησοῦς, Σ εἶπεν, μὲ μεγάλην φωνήν. Εἴ τις τις διψᾷ, ἂς ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ καὶ πίνει. Ἐπειδὴ λοιπὸν μὲ τούτην τὴν διδασκαλίαν ἀπέδειξεν τὸν ἑαυτόν του μεσίτην, Σ διαλλακτήμενα πρὸς τὸν ἀόρατον Πατέρα, διὰ τοῦτο ἑορτάζομεν, Σ ἡμεῖς τὴν παρθσαν ἡμέραν ὁμολογοῦμεν τέτοιον μέσον ποντηκοστήν. Σ' ἀμυμολογοῦμεν τὸν Μεσίαν Χριστόν. Ἔτι δὲ διὰ μὰ φανερώσομεν τὸ τίμιον καὶ δύο μεγάλων ἑορτῶν, τοῦ Πάσχα, Σ τῆς Ποντηκοστῆς. Δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν, Σ ἡ τῆς Σαμαρείτιδος ἑορτὴ μετὰ τοῦτην ἑορτάζεται, ὅτι Σ εἰς ἐκείνην πολλὰ ἐλαλήθησαν περὶ τοῦ Μεσίου. Καὶ πόρι ὕδατος, Σ δίψης. Καθὼς Σ εἰς αὐτήν. Ὅμως ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης γράφει πρῶτον τῆς Σαμαρείτιδος τοῦ τυφλοῦ τὸ θαῦμα. Τῷ ἀπείρῳ ἐλέησον Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗ͂Σ ΚΥΡΙΑΚΗ͂Σ ΤΗ͂Σ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ:

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κυριακῇ τετάρτῃ μετὰ τὸ Πάσχα ἑορτάζομεν τὴν ἑορτὴν τῆς Σαμαρειτίδος. Ἐπειδὴ εἰς αὐτὴν ὁμολόγησεν ὁ Χριστὸς τὸν ἑαυτόν

τοῦ ἑαυτόντου πῶς εἶναι ὁ Μεσίας. Τὸ ὁποῖον λέγει Χριστός, ἢ ἀλειμμένος. Διότι Ἑβραῖοι καὶ, μεσα, λέγουσι τὸν λαόν. Καὶ διὰ τοῦτο ἐτάχθη μὰ ἑορτάζεται εἰς τὴν ἑβδομάδα τῆς μέσο πεντηκοστῆς. Ὅτι εἰς τὴν προαύτης κυριακὴν ἐφανερώθησεμ εἰς τὴν κολυμβήθραν. Εἰς αὐτὴν δὲ εἰς τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ. Τὸ ὁποῖον φρέαρ (ἤγουν πηγάδι) ἔσκαψέμτο ὁ Ἰακώβ, Σ ἐχαίρισέμτο Ἰωσὴφ τοῦ γιοῦ του, ἐπειδὴ ἦτον ὁ τόπος ξεχωριστός. Σημᾶ εἰς τὸ ὄρος Σηγών. Εἰς τὸ ὁποῖον τειγύρου εἶχον οἱ Σαμαρεῖται πολλαῖς χώραις, ἀσσὸ ταῖς ὁποῖαις ἦτον μία λεγομένη Συχάρ. Καὶ εἰς αὐτὴν ἐκατοίκησεν ὁ Ἰακὼβ ἔναν καιρὸν μὲ τὴν δίναν τὴν θυγατέραν, καὶ τοὺς γιούς του. Ὁ δὲ Συχὲμ ὁ γιὸς τοῦ Ἐμὼρ ὁ Χορραῖος, ἐπειδὴ ἀγάπησεν τὴν δίναν, μὲ δωρεαῖαν σωὶ ἀρέθη σαρκικὰ μετ' αὐτήν. Διὰ τοῦτο ποῖαν αἰτίαν, οἱ ἀδελφοὶ τῆς δίνας, διὰ ζῆλον τῆς συγγενείας ἐπαρακινήθησαν τόσον, ὅτι ἐξάφνα ἀνέβησαν εἰς ἐκείνην τὴν χώραν, Σ ἐσκότωσάν τους ὅλους. Καὶ αὐτὸν τὸν Συχὲμ, Σ τὸν Πατέρα του τὸν Ἐμὼρ. Ὁ γοῦν Ἰακὼβ ἔζοντας, Σ ἐκατοίκαν ἐκεῖ. Ἔσκαψεν τὸ αὐτὸ πηγάδι. Εἰς ἐκεῖνο τὸ ὄρος Σομὼρ δὲν ἐκαλοικοῦσαν πρῶτα Σαμαρεῖται, ἀλλὰ Ἰσραηλῖται οἱ ὁποῖοι εἰς τὸν καιρὸν τῆς Βασιλείας τοῦ Φακεέ. Προσέκρουσαν ἤθελεν ἀπίσησαν τῷ Θεῷ. Ἐρχόμενοι δὲ οἱ Ἀσσύριοι εἰς πρώτην, Σ δευτέρην βολὴν ὁπού ἐπολέμησαν ἔκαμάντους ὑποτελεῖς. Ἤγουν μὰ δίδουν τέλος. Καὶ μετ' ὀλίγον Βασιλεύοντος τοῦ Ὡσηέ, ὑπετάχθησαν εἰς τοὺς Αἰθίοπας. Τὸ ὁποῖον μαθόμενος ὁ Ἀσσύριος ἐπῆρεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα. Καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον ἐπρόσταξεν μὰ κατοικήσουν ξένα ἔθνη. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἔπεμψεν εἰς ἐκείνους λέοντας, Σ ἐξέσκισάντες. Τοῦτο ἀκούοντας ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, ἀσσὸ τοὺς σκλάβους ὁπού εἶχεν ἐκεῖ τοὺς Ἰουδαίους, ἔπεμψέντες ἔναν ἱερέα τάχα διὰ μὰ τοὺς διδάξῃ τοὺς μόμους τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνοι δὲ αὐτοὺς ἀρνήθησαν τὰ εἴδωλα. Ἀπὸ δὲ ὅλων τῶν θείων γραφῶν, ἐδέχθησαν μόμον τὰ πέντε Βιβλία τοῦ Μωϋσέως. Καὶ τοὺς Προφήτας δὲν ἠθέλησεν μὰ δεχθοῦν. Οὗτοι ἐκράζοντο, καὶ Σαμαρεῖται ἀσσὸ τὸ ὄρος τὸ Σομὼρ. Καὶ ἦτον μισητοὶ ἀσσὸ τοὺς Ἑβραίους, τοὺς μεωσὶ ἐρχομένους ἀσσὸ τὴν αἰχμαλωσίαν. Διότι τοὺς ἐψηφοῦσαν ἥμισους Ἑβραίους, Σ δὲν ἔτρωγαν μετ' αὐτούς. Ἀλλὰ ἐβδελύσσοντάμτους. Διὰ τοῦτο τὸν Χριστὸν πολλαῖς βολλαῖς τὸν ἔλεγον Σαμαρείτην, ἐπειδὴ ἐκατάλυσεν μέρος ἀπὸ τὰ μομικά, καθὼς Σ ἐκείνοι. Ἔρχεται λοιπὸν ὁ κύριος εἰς Συχάρ, κοπιασμένος ἀπὸ τὴν γράταν, τὴν ἕκτην ὥραν τῆς ἡμέρας, Σ ἐκάθισεν σημᾶ εἰς τὸ πηγάδι. Καὶ ἰδοὺ ἔφθασε, καὶ

μία γυνῆ ἀπὸ τὴν χώραν, καὶ πάρη μόρον, (οἱ δὲ μαθηταί τε ἐπῆγαν εἰς τὴν χώραν καὶ ἀγοράσωσί τί ποτε τρέφωσι.) Καὶ ὁ Ἰησοῦς ζητεῖ ἀπὸ τὴν γυναῖκα Νερὸν μαθεῖν. Ἐκείνη δὲ ἐπρόβαλέ τε πῶς οἱ Ἰουδαῖοι δὲν συγχρῶνται τοῖς Σαμαρείταις. Διότι ἐγκρύσεμ τον, ἢ ἀπὸ τὴν φωλιὰν, ἢ ἀπὸ τὴν γολιὰν. Ὁ δὲ κύριος ἀμέβασέ μ τὸ εἰς τὸ πνεῦματικὸν ὕδωρ ὁπῦ τῆς ἔφρεον εἰς τὸ μέσον, λέγοντάς τε πῶς εἶναι παντοτινὸν, ἢ καθαρισικόν. Διότι τὸ πνεῦμα πάντοτε παρομοιάζετο ὡσὰν μόρον, ἢ φωτιάν. Καὶ ἡ γυναῖκα μὴ βλέποντας εἰς τὸν Χριστὸν ἀπῆεσαν μὰ κρατεῖ ὁπῦ μὰ ἔχῃ μόρον. Καὶ τὸ φρέαρ πῶς ἦτον τόσον βαθύ. Ἐμαρτιᾶτο. Εἶτα ἀμέφερον τὸν λόγον εἰς τὸν προπάτορα Ἰακώβ. Πῶς ἐκεῖνος ἄνοιξε τὸ αὐτὸ πηγάδι, ἐ ἐκεῖνος ἐ τὰ θρέμματά τε ἀπ' αὐτὸ ἐπίνανε. Τάχα διὰ μὰ φανερώσῃ τὸ πολὺ μόρον ὁπῦ ἔχον ἡ πηγή, ἐ τὸ χρήσιμον, ἐ τὸ κρύον. Ὁ δὲ κύριος δὲν τῆς εἶπεν πῶς εἶναι μεγαλλήτερος τῦ Ἰακώβ, διὰ μὰ μιλῇ τὴν φοβήσῃ. Ἀλλὰ πάλιν διαλέγεται διὰ μόρον, ἢ ἀπ' ἐκεῖ δείχνει τὴν μεγαλωσύνη τε, εἰπών. Ὅτι ἐκεῖνος ὁ ποῦ πίνει ἀπὸ τὸ μόρον ὁπῦ ἐγὼ τῦ δώσω, δὲν θέλῃ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἡ γυνὴ τῦ τὸ ζητεῖ παράβηκε. Καὶ ὁ Χριστὸς τῆς λέγει μὰ κράξῃ τὸν ἄνδρα τῆς. Ὡσὰν πῶς τῆς ἔκαμνον χρεία πόρια σοτέρα χρῶσις μὰ καταφορηθῇ τὲ λόγε τε. Ἐκείνη δὲ ἀρνήθη πῶς δὲν ἔχει ἄνδρα. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁπῦ γινώσκει τὰ πάντα λέγει τῆς. Καλὰ εἶπες. Ἐπειδὴ ἔλαβες πέντε κατὰ τὸν νόμον, αὐτὸν ὁπῦ ἔχῃς ἔκτον ἐπειδὴ σωβρείσκεσαι μετάτε ἔξω τῦ νόμε, δὲν εἶναι ἄνδρας σε χριστος Τιμὲς μὴ νομίζῃς πῶς πέντε ἄνδρας λέγει τὰ πέντε Βιβλία τῦ Μωϋσέως ὁπῦ ἐδέχοντο οἱ Σαμαρεῖται, ἕκτον δὲ τὸν λόγον τῦ Χριστῦ. Τὸν ὁποῖον ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐκατελάμβανε τελείως ἀκόμη δὲν ἦτον ἐδικός τῆς. Διότι ἡ χάρις δὲν ἤθελον δέχυθῆ εἰς τὸν κόσμον. Ἄλλοι ἐλόγιασαν πῶς εἶναι οἱ πέντε νόμοι ὁπῦ ἐδώθησαν ἐκ Θεῦ. Πρῶτον τῦ Ἀδὰμ εἰς τὸν Παράδεισον. Δεύτερον τῦ αὖτε μετὰ τὴν δέρειαν. Τρίτον τῦ Νῶε. Τέταρτον τῦ Ἀβραάμ. Πέμπτον τῦ Μωϋσέως. Ἕκτον δὲ τὸ Εὐαγέλιον. Τὸ ὁποῖον δὲν ἔχουν. Ἄλλοι λέγουν διὰ τοὺς πέντε αἰσθήσεις Ἡ Σαμαρείτης ἀκούσασα τὰς πέντε ἄνδρας, ὁμόμασέν τον Προφήτην. Εἶτα ἐρώτησέν τον, πῦ πρέπει μὰ προσκυνῶσιν Εἰς τὸ ὄρος Σομὼρ, ἢ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Διότι δὲν ἐλόγιαζον οἱ Σαμαρεῖται πῶς ὁ Θεὸς εἶναι εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀλλ' ὡς ἀδίδακτοι ἐφάνη, ἐτόντες πῶς ὁ Θεὸς εἶναι μόνον ἐκεῖ ὁπῦ ἐπροσκυνῶσαν. Τυτέσιν εἰς τὸ ὄρος τὸ καλύμμενον γαριζίν. Ἐπειδὴ ἐκεῖ ἐδώθησαν οἱ ἀλογίαις

λογίαις παρὰ Θεῦ. Ἢ διατὶ ἐκεῖ πρῶτος ὁ Ἀβραὰμ ἐκάμνε θυσιαστήριον τῦ Θεοῦ. Καθὼς καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἔλεγαν πῶς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα μόνον πρέπει μὰ προσκυνῶσι τὸν Θεόν. Καὶ διὰ τοῦτο τὴν αἰτίαν ἐσυνάγοντον ἐκεῖ ἀπὸ τὸν γυρόν τὸν κόσμον εἰς ταῖς ἑορταῖς. Ὁ Χριστὸς δὲ τῆς ἀπεκρίθη, πῶς ἡ ἀλήθεια τῦ κόσμε εἶναι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Πλὴν ὁ Θεὸς κρίθη, πῶς ἡ ἀλήθεια τῦ κόσμε εἶναι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους. Πλὴν ὁ Θεὸς εἶναι Ἄγιος, ἢ ὅσοι ἀξιωθοῦν μὰ τὸν προσκυνήσουν, ὄχι μὲ θυσίαις, ἀλλὰ μὲ πνεῦμα συντετριμμένον, κατὰ ἀλήθειαν. Ἢ Ἔτζη θέλουν προσκυνήσῃ τὸν Θεόν, ὄχι μόνον, ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμα, ἐ μὲ τὸν νοῦν Ὁ γὰρ Θεὸς εἶναι ἡ ἀλήθεια. Πάλιν ἡ Σαμαρείτης τῦ λέγει. Ἀκούομεν ἀπὸ ταῖς γραφαῖς πῶς ἔρχεται ὁ Μεσίας ὁ λεγόμενος Χριστός. Καὶ ὁ κύριος τῆς ἀπεκρίθη, ἐγὼ εἶμαι ὁπῦ σὲ ὁμιλῶ. Ἐπειδὴ ἐμπόρεσεν τὴν γυναῖκα καλῆς γνώμης. Ἡ ξύναγε δὲ τῦτο Σαμαρεῖται διὰ τὸν Μεσίαν, ἐξεχωρεσὰ ἀπὸ τὸ ῥητόν, τὸ Προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει κύριος ὁ Θεός, ἢ ἀπὸ ἄλλα πολλὰ ῥητά. Ὅταν δὲ ἐτελείωσαν μὰ ὁμιλήσῃ, ἔφθασαν καὶ οἱ μαθηταί, ἢ βλέποντάν τὸν Χριστὸν πῶς ὁμίλει μὲ μίαν γυναῖκα, ἔμειναν ἐξεστηκοὶ διὰ τὴν ἄκραντε συγκατάβασιν. Ἐπαρακαλέσαν τον δὲ μὰ φάγῃ. Τὸ μὲν, διατὶ ἦτον κοπασμένος, τὸ δὲ, διότι ἦτον πολλὴ ζέστη Ἐκεῖνος δὲ τὲς ἐδίδασκεν περὶ τῆς αἰωνίε τροφῆς· ἤγουν τῆς σωτηρίας τῦ ἀνθρώπων. Καὶ πῶς πρέπει εἰς αὐτὲς μὰ θερίσουν τὲς κόπες. Προφήτην. Ὅμως γρεφομένη ἡ Σαμαρείτης εἰς τὴν πόλιν, ἢ δηγεῖτε εἰς ὅλες, τὰ ὅσα ἤκεσαν ἀπὸ τὸν Χριστόν, ἐσυνκώθησαν ὅλοι, ἢ ἦλθαν πρὸς αὐτὸν, ἐπειδὴ ἐθώρεσαν τῆς γυναῖκας, πῶς κάτι μέγα πρᾶγμα ἐγνώρισεν εἰς ἐκεῖνον. Καὶ πολλὰ τὸν ἐπαρακάλεσαν μὰ μείνῃ μετ' αὐτῶν. Καὶ ἔμειναν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Ἢ ἔκαμνεν πολλὰ θαύματα. Τὰ ὁποῖα διὰ τὸ πλῆθος οἱ Εὐαγελισταὶ δὲν τὰ ἔγραψαν. Αὕτη εἶναι ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρείτις, ὁπῦ ὕστερον ὡμολόγθη παρὰ Χριστῦ φωτεινή. Ἡ ὁποία ἐμαρτύρησεν ὕστερον ἀπὸ τὸν μέρωνα. Καὶ ἐστεφανώθη ὁμῶν μὲ τὲς ἁγίας ψυχὲς μὲ πολλῶν λογιῶν Μαρτύρια. Ξεσμὲς. Κόψιμον βυζῶν. Τζάκισμα χαλκιῶν. Καὶ καλάμια λεπτὰ εἰς τὰ ὀμύχιατης Καὶ μολύβια ἀναλυγομένων ἔσωθεν Καὶ ἄλλα βάσανα ἄπειρα. Γινώσκετε δὲ ὅτι τὸ περιόμενον ἐκείνε τῦ πηγαδίε ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἐπῆρεμτο μὲ μεγάλην τιμὴν, εἰς τὸ κτῖσμα τῦ μεγίστε ναῦ, τῆς τῦ θεῦ λόγε σοφίας. Καὶ ἔβαλέμτο εἰς τὸ πηγάδι ὁπῦ ἔσκαψεν ἐκεῖ. Ὁμοίως ἢ τὸν λίθον ὁπῦ ἐκάθητο ὁ Χριστὸς, ἢ ὁμίλει μὲ τὴν Σαμαρείτιδα. Καὶ ἕως τῶρα εἶναι, καὶ τὸ θύο ἐκεῖ, εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τῦ μάρθηκος καθὼς ἐμβαίνεις. Καὶ ἰατρεύουν

τράωω πᾶσαμ μόσομ. Καὶ μάλιςα τὲς πυρετὲς ὁπᾶ συμβαίνσιμ μερῦ-
γος, ὁπᾶ φλογίζη, γίνωνται ἀλεξιφάρμακα. Τοῖς τῆς σῆς Μάρτυρος
φωτειμῆς πρεσβείαις Χριςὲ ὁ Θεος ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν:-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗ͂Ν ΚΥΡΙΑΚΗ͂Ν, ΤΟΥ͂ ΤΥΦΛΟΥ͂:-

ΤΗ͂ν αὐτῆ ἡμέρα κυριακῆ πέμπτη ἀπὸ τᾶ Πάσχα, ἑορτάζομεν τὸ
θαῦμα τᾶ ἀπὸ γεννήσεως τυφλᾶ. Ὁπᾶ ὁμμάτωσεν ὁ κύριος ἡμῶν
Ἰησῦς Χριςός. Τὸ ὁποῖον δ' αὐτὸ ἔνιμεν ἀπὸ ὑγρόν, ἤγουν διὰ μέσου με-
ρᾶ. Καθὼς δ' τὸ τῆς Σαμαρείτιδος, δ τᾶ παραλύτα. Εἴνιμεν δὲ εἰς αὐτὸν
τὸν τρόπον. Διδάσκοντος τᾶ Χριςᾶ εἰς τὸ ἱερόν. Καὶ ἀποδείχνυντας τὲς
Ἑβραίνς πῶς ἦμαι ἴσος μὲ τὸν πατέρατα. Εἴτι δὲ ἔλεγεν πῶς πρὶν Ἀ-
βραὰμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμί. Ἔσυραν λίθες μὰ τὸν βαφέσοιν. Καὶ ὁ Χρι-
ςὸς ἁμα χωρείζοντας ἀπ' ἐκεῖ, ἀνείσκεν τὸν τυφλὸν, δ ἐσκόταινεν. Οὗ
ὁποῖος ἐγεννήθη χωρὶς ὀμμάτια, δ εἶχεν μόνον τὸν τόπον δ τὸ γρογ-
γύλισμα τᾦ ὀμματιῶν. Τὸν ὁποῖον τυφλὸν βλέποντάν οἱ μαθηταὶ, ἠ-
ρώτησάν τον Χριςόν, δ λέγοντες, διδάσκαλε. Τίς ἥμαρτεν, αὐτὸς ἢ οἱ γο-
νέοντες, δ ἐγεννήθη ἔτζη τυφλός. Καὶ τᾶτο διότι τᾶ ἤκουσαν πῶς εἶπεν
τᾶ παραλύτα, ἴδε ὑγιὴς γέγονας μηκέτι ἁμάρταν. Καὶ ἀλλᾶ ὁπᾶ λέγει,
ἁμαρτία γονέων ἐπὶ τὰ τέκνα. Ἔτι δὲ ἦ καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον ἕνα δόγ-
μα τᾶ Ἰουδαίων, δ ἔλεγον πῶς αἱ ψυχαὶς ἦμαι πλασμένες ἐμπρότ-
τερα ἄϋλως δ ὅταν πέσουν εἰς ἁμαρτίαν, τότε διὰ παίδευσιν κατα-
βαίνουν εἰς τὰ σώματα. Τὰ ὁποῖα δόγματα ὁ Χριςὸς τὰ ἐχάλασεν μὲ
τὸν αὐτὸν ἀπόκρισιν, ὅτε αὐτὸς, ὅτε οἱ γονεῖστα ἥμαρτον, ἀλλὰ διὰ μὰ
φανερωθοῦν τὰ ἔργα τᾶ Θεᾶ, πατέρα ἐμᾶ. Διότι δὲν ἔπεν τὸν λόγον διὰ
τὸν πατέρα. Τὸ δὲ ἵνα, ἦμαι τῆς ἀποφάσεως, καὶ ὄχι τῆς αἰτίας. Καὶ
λέγοντας τᾶτο ὁ Χριςὸς, ἔπτυσε χαμαὶ, δ ἔκαμεν πηλὸν, δ ἔχρισε τὲς
τύπες τᾦ ὀμματίων τᾦ τυφλᾶ, δ ἐπρόσταξέν τον μὰ ὑπάγη εἰς τὸν κο-
λυμβήθραν τᾦ Σιλωὰμ μὰ νιφθῆ. Διὰ μὰ δείξη πῶς αὐτὸς ἦμαι ὁπού
ἔπλασεν τὸν ἄνθρωπον ἐξ ἀρχῆς, λαμβάνοντας χῶμα ἀπὸ τὸν γλῶ.
Ἐπειδὴ τὸ ὀμμάτι ἦμαι κυριώτερον ὅλα τὰ μέλη τᾶ σώματος, ἔπλα-
σέν το ἐκεῖ ὁπᾶ ἔλειπεν, διὰ μὰ δείξη πῶς δ τὸν ψυχικὸν δύναμιν ἐκεῖ-
νος ἦμαι

νος ἄνθρωπος ὁπᾶ τὸν ὑπόδοι. Καὶ διατὶ δὲν ἐχρειάσθη μέρον μὰ κάμη τὸν πη-
λὸν, ἀλλὰ ἔσπυσε; Διὰ μὰ χνωρισθῆ πῶς ὅλη ἡ χάρις ἦμαι ἀπὸ τὸ σῶ-
μα τᾶ Χῦ. Καὶ διατᾶτο τὸν ἔστειλε πρὸς τὸν Σιλωὰμ τὸ μέρον. Καὶ ἐπρό-
σταξέν τον μὰ νιφθῆ ἐκεῖ, τὸ μὲν δ ἀμὰ μὴν ἀπῆ τινὰς πῶς ἡ ἰατρεία
ἔνιμεν ἀπὸ ἐκείνων τὸν γῆν, ἢ ἀπὸ τὸν πηλόν. Τὸ δὲ διὰ μὰ ἔχη πολλὲς
Μάρτυρας εἰς τὸ θαῦμα. Ἤγουν ὅσες ἀπάντεξεν ὑπαγέμοντας, καὶ
τὸν εἶδασιν χρισμένον τὰ ὀμμάτια τε τὸν πηλόν. Λέγουν δὲ κάποιοι,
πῶς καλὰ δ ὀνίφθη, ἀλλὰ ὁ πηλὸς τᾦ ὑπύσματος δὲν ἐβγήκεν, μάλι-
στα αὐτὸς ὁ πηλὸς, μὲ τὸ βρεγμένον τᾦ μέρᾦ, μετεχνατίσθη εἰς πλάσιν
ὀμματιῶν. Σιλωὰμ δὲ ἑρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Διότι αὕτη ἡ κολυμ-
βήθρα ἦτον ἔξω τῆς πόλεως Ἱερουσαλήμ. Καὶ εἰς τὸν καιρὸν τᾦ Ἐζεκίου,
ἐπειδὴ ἀπέκλεισαν οἱ ἐχθροὶ τὴν πόλιν, δ ἐκράτεσαν δ τὸν Σιλωὰμ,
ἀνελύθη τὸ μέρον ἀπ' ἐκεῖ, δ πρὶν μὰ σκαφθῆ μέσα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ
πηγάδια ἐ λάκκες μὰ ὑποδεχθῆ τὸ μέρον. Εἴτις μὲ πρόσταξιν τᾦ Προ-
φήτα Ἡσαΐα ἤθελεν ὑπάγη, ἄρνησεν εἰς τὸν Σιλωὰμ μέρον ἐ ἐγέμιζεν
τὸ ἀγγεῖόν τον. Εἰ δὲ μὰ ἤθελεν ὑπάγη τινὰς, χωρὶς τὸν λόγον τᾦ Προφή-
του, ἢ ἄλλος ἀπὸ τὲς πολεμίες ἐχθρὲς, ἔζηραινε μετὰ ἡ βρύσις δ δὲν ἔτρε-
χεν μέρον. Διὰ μὰ δείξη λοιπὸν ὁ Χριςὸς πῶς ἦμαι ὁπᾶ Θεᾶ, γέλνει τὸν
τυφλὸν ἐκεῖ, δ τὸ φῶς παράβγητε ἀκολυθῆ. Εἰς κάποιες ἔδοξεν πῶς
ὁ Σιλωὰμ ἑρμηνεύεται ἀπεσταλμένος, διότι ἔμελλον μὰ φέλη ὁ Χριςὸς
τὸν τυφλὸν εἰς ἐκεῖνον, δ ἀφ' ᾦ ὀνίφθη ὁμματώθη μὲ μίαν δύναμιν
ἀμεκλάλητον. Τὸν ὁποῖαν οὐδ' αὐτὸς ὁ τυφλὸς δὲν ἐγνώρισεν τὸ μυ-
στήριον πῶς ἔγινεν. Ὅμως οἱ γείτονές τε, δ ἄλλοι ὁπᾶ τὸν ἐγνώριζαν,
θεωροῦντάν τον πῶς ἀνέβλεψεν τόσον θαυμάδια, ἀμφίβαλλον μὴν ἦ-
μαι ἄλλος ἄνθρωπος ὁμοιόστε. Ἐκεῖνος δὲ ὁμολόγαν πῶς ἦμαι ὁ ἴδιος
ὁπᾶ ἦτον τυφλὸς πρῶτον. Καὶ ἐρωτώμενος μὲ τὶ τρόπον ἀνέβλεψεν,
ἀνήρυτον τὸν Χριςὸν διὰ ἰατρόντε. Ὅταν ὕμ ἔμαθον οἱ Φαρισαῖοι τὸ
παράδοξον τᾶτο θαῦμα, πάλιν ἐβλασφημῆσαν τον πῶς δὲν φυλάττει
τὸ Σάββατον. Διότι ὡς φαίνεται, ὅταν ὁμμάτωσεν τὸν τυφλὸν, ἦτον
Σάββατον. Καὶ λοιπὸν ἔγονε χῖσμα εἰς τὴν μέσιωτων. Καὶ μέρος ἔλε-
γον διὰ τὸν Χριςὸν πῶς ἦμαι ἀπὸ Θεᾶ, διὰ τὰ θαύματα ὁπᾶ ἔκαμνεν.
Καὶ ἄλλοι ἔλεγον πῶς δὲν ἦμαι ἀπὸ Θεᾶ, διότι δὲν φυλάττει τὸ Σάβ-
βατον. Ἐκεῖνοι γοῦν ὁπᾶ ἔχον μὲ τὸν Χριςὸν καλὴν γνώμην, ἐρωτῶσι
τὸν τυφλὸν, σὺ τί λέγεις διαλόγυτες; δ ὁ τυφλὸς τὸν κηρύττει διὰ Προ-
φήτην. Τὸ ὁποῖον εἰς τὲς Ἑβραίνς ἦτον τιμιώτερον ἀξίωμα. Καὶ ἐκεῖνοι

πάλιν

πάλιν δὲν Θωίζάνομ πῶς Θωίζάνομ πῶς ἦτομ τυφλὸς, Σ ὁ Χριςὸς τῦ ἐχάρισε τὸ φῶς τω, καθὼς ἤκουομ ϛ ἀπο τὲς γείπωμές τω, ἕως ὅπω ϛ ἔκραξαμ τὲς γομέως τω, Σ τὲς ἠρώτησαμ. Διότι ἐγύράγαμ τρόπομ μὰ σκεπάσουν το θαῦμα. Τὸ ὁποῖομ πόριος ὠτόρομ ἐφαμόρώμμετο μὲ τὼ ὁμολογίαμ τῶν γομέωμτω Οἱ ὁποῖοι διὰ μὰ μὼ γεμῦμ ἀπὸ σωάγωλοι, ἔρριψαμ τὼ ἀπολογίαμ ἐπάμω εἰς τὼ ἡλικίαμ τῦ τυφλῦ. Διὰ τῦτο πάλιμ οἱ Φαρισαῖοι λέγωμ πρὸς τὸμ τυφλὸμ, δόσε δόξαμ τῷ Θεῷ. Διότι ἀπ' ἐκεῖμομ ἰατρώθης; Σ ὄχι ἀπὸ τομ Χριςὸμ. Διότι ἐκεῖμος εἶμαι ἁμαρτωλὸς, ὅτι λύει τὸ σάββατομ. Ὁ δὲ τυφλὸς θέλομτας μὰ τὸμ φαρόρώσῃ μὲ ἔργομ πῶς εἶμαι Θεὸς, ἀπεκρίθωτες. Δὲμ ξέρω, ἐὰμ εἶμαι ἁμαρτωλὸς, ἦτο μόμομ ξέρω πῶς τυφλὸς ὢμ, πῶρα βλεπω. Διὰ μέσυτω Πάλιμ εἶπαίμτω οἱ Φαρισαῖοι, πῶσω ἄνοιξεμ τὰ ὀμμάτια; Σ ὁ τυφλὸς ἐθαρρυθμωτες, Σ δὲν τὲς εἶπε πλέομ κατὰ λεπτῶς τὸ ἔργομ ὡς Σ πρῶτομ, ἀλλὰ ἐβεβαιώμμέμτες πῶς ἐὰμ δὲν ἦτομ ἀπὸ Θεῦ, δὲν ἤθελεμ κάμη τέτοιομ σημεῖομ. Καὶ πρῶτομ μὴ ὕβρισάμτομ, ἐπειδὴ ὁμολόγησεμ πῶς εἶμαι μαθητὴς τῦ Χριςῦ. Καὶ διατὶ τὲς εἶπεμ πῶς ὐδέμας ποτὲ δὲν ἄνοιξεμ ὀμμάτια τινὸς ὅπω ἐγεμμήθη τυφλὸς. Καὶ ἐὰμ ἰατρύσαμ καὶ ἄλλοι τυφλὲς, ἂμ μὴ γεγεμμημμῦς τυφλῦ, ὐδὲν ἐς. Καὶ λοιπὸμ ἐμπαίζομ Σ ἄτομ τὸμ ἄγαλάμτομ ἔξω μακρὰ ἀπὸ τὼ σωαγωγὼ. Μετὰ τῶτα ἀνοίγει ὁ τυφλὸμ ὁ Ἰησῦς, Σ λέγει τω. Σὺ πιςεύεις εἰς τὸμ υἱὸμ τῦ Θεῦ; Ὁ δὲ ἀφ' ὧ ἔμαθεμ πῶς εἶμαι ἐκεῖμος ὅπω ὁμίλαμ μετ' τω ϛ ἐθεώρεμτομ. Τὸμ ὁποῖομ ὠσὰμ τυφλὲς ὅπω ἦτομ, ποτὲ δὲν τὸμ εἶδεμ. Ἐ προσκώνησέμτομ, Σ ἔγίμεμ μαθητής τω, κρυτ Ϝόμτας τὼ ὀργεσίαμ. Νὰ τὸ εἰπῶμμ Σ ἀμαγωγικῶς, πῶς ὁ ἀξ ἐθμῶμ λαὸς ἦτομ τυφλὸς. Τὸμ ὁποῖομ περιπαῖξ ὁ Ἰϛ εἰς τὼ γλῶ ἄρηκεμτομ. Ἢ Σ διατὶ ἦλθεμ διὰ τὸμ Ἑβραϊκὸμ λαὸμ, καὶ εἰς τὼ γράταμτω ἐδιάβη Σ εἰς τὰ ἔθμη. Καὶ ἔωτυσε χαμαὶ, Σ κάμομτας πηλὸμ ἔχρισέμτες. Τυτέςιμ ἐδίδαξέμτες πρῶτομ. Ἐπειδὴ καλέβη ὡσὰμ γάλα βροχῆς εἰς τὼ γλῶ, Σ ἐσαρκώθη ἀσω τὸ τὼ ἁγίαμ παρθέμομ. Εἶτα παρέδωκέμμας τὸ ἅγιομ Βάωτισμα. Τὸ ὁποῖομ εἰκονίζει ὁ Σιλωὰμ. Ἔ πειτα ὁ ἀξ ἐθμῶμ λαὸς, ἀκολύθησα τῷ Χριςῷ, Σ ωτιςάομτάς τομ, ἐκήρυξέμτομ παῤῥησία. Καὶ ἐδιώχθηκεμ Σ ἐμαρτύρησέμτομ. Καὶ ὕςερομ ἀπ' ἄυτὸμ τὸμ Χρυσώμυμομ λαὸμ, ἁμεκρύχθη, Σ ἐδοξάθη. Τῷ ἀπείρω, ἐλέησω φωτοδότα Χριςὲ ὁ Θεὸς ἡμῶ, ἐλέησομ ἡμᾶς. Ἀμὼ:-

ΣΥΝΑ-

ΣΥΝΑΞΑ΄ΡΙΟΝ ΤΗ῀Σ ΠΕ΄ΜΠΤΗ, ΤΗ῀Σ Α΄ΝΑΛΗ΄ΨΕΩΣ:-

Τῇ ἀωτῇ ἡμέρᾳ τῇ πέμωτης πέμωτης ἑβδομάδος μετὰ τὸ Πάχα, τὼ ἁμάλημψιμ ἑορτάζομμ τῦ κυρίω, ϛ θεῦ, ϛ σωτῆρος ἡμῶ Ἰησῦ Χριςῦ. Ἐ πειδὴ ὅταμ ἦτομ μὲ τὲς μαθητὰς πρὶμ τῦ πάθως, ὑποχέσῦ Χριςῦ Ἐ πειδὴ ὅταμ ἦτομ μὲ τὲς μαθητὰς πρὶμ τῦ πάθως, ὑποχέσθητες πῶς ἔχη μὰ ἔλθη τὸ ἅγιομ πμᾶμα, λεγωμ. Συμφέρει ἔμα ἐγὼ ἀπέλθω. Ἐ ἂμ γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπελθω, ὁ Παράκλητος ὐκ ἐλάσεται. Καὶ πάλιμ ὅταμ ἔλθη ἐκεῖμος, διδάξη ὑμᾶς πασαμ τὼ ἀλήθειαμ. Ἀ΄φ' ὧ ἀμαγνθητῶς ἡμέραις τεσσαράκομτα ἐφαμέτομ εἰς τὲς μαθητὰς, οὐχὶ πάμτοτε, ἀλλὰ κατὰ καιρύς. Καὶ συνέτρωγεμ ϛ ἔτημεμ μετ' ἄυτὲς, διὰ μὰ τὲς βεβαιώση περισσότερομ τὼ ἀναςασιμτω. Καὶ τέλος μὲ πολλὰς μὰ τὲς βεβαιώσι περισσότερομ τὼ ἀναςασιμτω. Καὶ τέλος μὲ πολλὰς ὑποχέσως διὰ τὼ Βασιλείαμ τῦ Θεῦ, ἐπαραίΓελλέμτως μὰ μὼ ἀποχωρίϛῶμμ ἀπὸ τὼ Ἱλήμ. Ἀλλὰ μὰ ὑπομμήσωμ ὅλοι ὁμῶ, ϛ μὰ ἐκδέχωμμαι μὰ ἔλθη τὸ πῦα τὸ ἅγιομ, μὰ τὲς φωτίσῃ, ϛ μὰ τὲς Βαωτίσῃ. Διότι μὲ μέρος ϛ μόμομ ἦτομ Βαωτισμένοι πρῶτομ ἀπὸ τὸμ Ἰωαμμὴμ τὸμ Βαωτιςὴ Ἀμ καλὰ, ϛ ὁ ἅγιος Ἐπιφάμιος ὁ Κυπρωϊ ϛορεῖ πῶς ὕςερομ ὁ Θεολόγος Ἰωάμμης ἐβάωτισεμ τὼ παραγίαμ Θκῦ, Σ ὁ Πέτρος μὲ Ἰωάμμην πάλιμ τὲς λοιπὲς Ἀποςόλως Ἐ παρΓείλεμτως λοιπὸμ ὁ Χς τὲς μαθητὰς μὰ μέσως εἰς τὼ Ἱερσαλὴμ, διὰ μὰ βεβαιωθῆ πρῶτομ ἐκεῖ τὸ κήρυγμα τῦ ΕὐαΓελίυ. Μήπως Σ ὑπαγεμμομτὰν εἰς ἄλλως τόπως ἐμπρόσβαλλα ἄνολα ἤθελαμτως ἐμποδίσῃ. Διατὶ ἔκαμμεμ χρεία μὰ παρασκάσθωμ ὡσὰμ ϛρατιῶται εἰς πόλεμομ μετὰ ἅρματα τῦ ἁγίυ πμάματος, ἕτα μὰ ἔλθωσι εἰς μάχω μὲ τὲς ἐχθρὲς τῦ Χριςῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἔφθασεμ ὁ καιρὸς τῆς ἀναλήψεως, ἐπῆρμτες ἕως ἐπάμω εἰς τὸ ὄρος τῶ ἐλαιῶμ (Κράζ Ϝομ δὲ ἔτζι, ὅτι εἶμαι μὲ πολλὰ δέμδρα ἔλαι ὄμ ἐυθυμῶμ.) Καὶ διαλεγόμμος μὲ τὲς μαθητὰς, διὰ μὰ τὸμ κηρύξωσι εἰς τὰ πέρατα, Σ διὰ τὼ μέλλεσαμ ἀτελεύτητομ ἀωτὴ Βασιλείαμ ἔϛρτας μὰ τὲς ἔβλεπεμ πῶς ἦτομ Θωθυμημμοι μὰ τὸμ ἐρωτήσωσι πόρι πάμτως, παρύσης ἐκεῖ Σ τῆς ἀχράμτω ἀωτῦ μητέρος. Ἦλθασιμ Ἄγγελοι διὰ μὰ τὲς διδάξωσι τὼ ἀναβασιμτω εἰς τὲς ὐρανὲς. Καὶ καθὼς τὸμ ἐθεώρῦσαμ, ἐλαβέμτομ ἕρα μέφος ἀπὸ τὼ μέσιω τως. Καὶ ἀμέβαμεμ εἰς τὸμ οὐραμὸμ σωτροφιασμένος μὲ τὲς Ἀγγέλως. Οἱ δὲ Ἄγγελοι ἐπρόφασομ τὲς ἄλ-

τὰς ἄλλας μὰ ἀμοίξωμ τὰς θύρας τῦ θραμῦ. Καὶ ἔμλμομ ἄξεγηκοι, βλέ-
πομτάν μὰ ἀμαβαίμει αἷμα ἐρυθρὸμ, Ϛ σάρκα εἰς τὰς θραμὰς. Ἀμέβη θμ,
Ϛ ἐκαθίσεμ εἰς τὰ δεξιὰ τῦ Πατρὸς, μὲ τὼ τεθεωμλύῳ τῦ σάρκα ὁπῦ
τὼ ἔκαμλμ ὁμόθεομ Διὰ μέσυ τῆς θποίας ἡμεῖς ἐκάμαμλμ διαλλαγὴμ
μὲ τὸμ Θεόμ. Καὶ κατελύθη ἡ παλαιὰ ἔχθρα. Εἰς δὲ τὰς Ἀποζόλας ἐ-
φάμισαμ Ἄγγελοι εἰς θεωρίαμ ἀμθρώπωμ, Ϛ λέγοωτας. Ὦ ἄμθρωποι
Γαλιλαῖοι, τὶ ϛέκεθαι μὲ τόσω ἀποριαμ βιγλῶμτάν εἰς τὸμ θραμόμ;
Οὗτος ὁπῦ θεωρεῖτε μὲ τὼ σάρκα, Ϛ ἀμελήφθη ὁ Θεὸς Ἰησῦς. Αὐτὸς
πάλιμ μὲ τὼ ἀυτὼ σάρκα θέλη ἔλθη, πλὼ θχὶ ὡσαὰμ πρῶτα ὅταμ
ἐγεμμήθη, Ϛ ἦλθεμ μὲ ωτωχείαμ, Ϛ ταπείμωσιμ. Ἀλλὰ μὲ δόξαμ μεγά-
λω. Καθὼς τῶρα τὸμ θεωρεῖτε πῶς ἀμαβαίμει σωτροφιασθέμτος μὲ
τὰς Ἀγγέλας εἰς τὰς θραμὰς. Τότε οἱ Ἀπόζολοι ἀφλώμομτάν μὰ ἀμα-
βλέπωω, ἐϛράφησαμ ἀπὸ τὸ ὄρος τῦ Ἐλαιῶμ. Τὸ ὁποῖομ εἶμαι κομτὰ
εἰς τὼ Ἱθρυσαλὴμ. Ὅσομ δύο χιλιάδες, Ϛ σαράμτα διαβήματα. Διότι τό-
σομ μετρᾶται ἡ τῦ Σαββάτυ ὁδός. Καθὼς ἀνομοθέτησεμ ὁ Μωϋσῆς, μὰ
πόριπατῦσιμ τόσα περιπατήματα τὸ Σάββατομ. Διότι, Ϛ ἡ σκιωὴ τῦ
Μαρτυρίυ τόσομ ἀπομάκειζεμ τῦ φυσάτυ τῦ Ἰυδαίωμ. Καὶ ἔκαμμεμ
χρεία μὰ ὑπαγέμμωω τιμὲς μὰ προσκωῦσιμ τὸ Σάββατομ, διὰ μὰ μλὼ
τυ ὁδὸς. Κάποιοι λέγουσιμ πῶς, Ϛ ἡ ἀμάληψις τῦ Χριϛῦ, ἔγιμεμ τὸ Σάβ-
βατομ, ἀμμὴ δεμ εἶμαι ωϛὸμ. Ἀφ' ὗ δὲ ἐϛράφησαμ οἱ Ἀποζόλοι ἀμέ-
βησαμ εἰς τὸ ἀμώγαιομ. Εἰς τὸ ὁποῖομ ἐϛέκομτο μὲ τὰς μυροφόρας γυ-
ναῖκας, Ϛ τὼ θεομήτορα. Ἀπαχολούμλμοι μὲ μηϛείας, προσλυχᾶς,
καὶ δεήσεις. Καὶ ἐκδέχοωτομ τὼ ἔλάυσιμ τῦ ἁγίου πμάματος. Κατὰ
τὼ ὑπόχεσιμ τῦ κυρίου. Ὁ ἀμαληφθεὶς ἀνδόξη χριϛὲ ὁ Θεὸς ἡμῶμ,
ἐλέησομ ἡμᾶς. Ἀμὼ:-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ τιή.

Θεοφόρωμ Πατέρωμ τῶμ ἐν Νικαίᾳ:-

ΤΗ ἀυτῇ ἡμέρᾳ κυριακῇ ἕκτη ἀπὸ τῦ Πάϛχα. Τὼ ἐν μικαίᾳ πρώ-
τως Συμόδομ τῶμ, τιή. Θεοφόρωμ Πατέρωμ ἑορτάϛομλμ. Διὰ ταύ-
τως τὼ αἰτίαμ. Ἐπειδὴ Ϛ ὁ κύριος ἡμῶμ Ἰησῦς Χριϛὸς, ἐφόρησεμ τὼ ὁ-
μοίαμ-

μοίαμμα σάρκα, Ϛ ἐνήργησεμ ἀμεκφράϛως ὅλως τῇ οἰκομομίαμ, Ϛ τέλως
ἀπεκατέϛη εἰς τὸμ Πατρικὸμ θρόμομ, θέλομτὰν μὰ δεξιῶωι οἱ ἅγιοι
πᾶς κατὰ ἀλήθειαμ ὁ υἱὸς τῦ Θεῦ ἔγιμεμ ἄμῦς, Ϛ τέλειος ἄμῦς ἀμελήφ-
θη, Ϛ Θεός. Καὶ ἐκάθησεμ εἰς τὰ δεξιὰ τῆς μεγαλωσώνης, εἰς τ ὑψιλὸμ θρό-
μομ. Καὶ αὕτη ἡ Συμόδος ἀμεκήρυξεμ, Ϛ ὁμωμολόγησέμτομ ὁμόϑσιομ μὲ τ
Πατέραν, Ϛ ὁμότιμομ, διάωτὸμ τὸμ λογαριασμόμ ἐθέσπισαμ μὰ γίμε τ
ἡ παρῦσα ἑορτὴ μετέπειτα ὅσω τ ἔμδοξομ ἀμάληψιμ. Ὡϛαὰμ μὰ ἔβαλ-
λαμ ἐμπροϛᾶ τ σωίαξιμ τόσωμ ἁγίωμ Πατέρωμ, μὰ κηρύτθωμ τὸμ ἀμα-
λη ρθέμτα Χῦ. Θεὸμ ἀληθιμόμ, Ϛ κατὰ τ σάρκα τέλειομ ἄμῦμ. Αὕτη δὲ ἡ
Συμόδος ἔλαβεμ τὸμ χωρὸμ τῦ μεγάλυ Κωμϛαμτίμυ Εἰς τὰς εἴκοϛι χρόμυς
τῆς Βαϛιλείας Δ ότι ἀφ' ὗ ἔπαυσεμ ὁ διωγμὸς τῷ Χριϛιαμῶμ, ἀυτὸς
πρῶτος ἐβαπτίϛθη εἰς τὼ Ῥώμω. Μετέπειτα δὲ ἔκτισε τ παμδοχέ-
ωμα πόλιμ εἰς τὸ ὁμομάτυ Ἀπὸ δὲ κτίσεως κόσμυ ἔτη, ϡλή. Ἄρχη-
σαμ αἱ αἱρέσεις τῦ ἀρείυ. Ὁ ὁποῖος ἦτομ ἀϛὸ τ Λυβίαμ, Ϛ ἐπῆγεμ εἰς
τ Ἀλεξάμδρειαμ, Ϛ ἐχειροτομήθη Διάκομος, ἀπὸ τὸμ ἄγιομ Ἱερομάρτυ-
ρα Πέτρομ Ἀλεξαμδρέως. Καὶ ἐπειδὴ ἄρχησεμ μὰ βλασφημῆ τὸμ υἱὸμ
τῦ Θεῦ, Ϛ μὰ τὸμ κηρύτθει διὰ κτίσμα. Πῶς ἔγιμεμ ἀϛὸ τὸ μὴ ὄμτος εἰς
τὸ εἶμαι, ὡσαὰμ Ϛ τὰ ἄλλα κτίσματα. Καὶ εἶμαι ἀϛὸ τὸ μαμρὰ τῆς θεϊκῆς
ἀξίας. Κ τὰ χάειμ δὲ λέγεται σοφίας, Ϛ λόγος Θεῦ Ὡς τάχα ἀναμτιύ-
μλμος τῦ δυϛ. βῦς Σαβελλίυ ὁπῦ ἔλεγεμ πῶς ὁ θεὸς εἶμαι μία ὑπόϛα-
σις Ϛ πότε γίμεται Πατὴρ, πότε υἱὸς, πότε πῦα ἅγιομ. Λοιπὸμ ἀϊείκομ-
τας τὸμ Ἄρειομ εἰς τέτοιας βλασφημίας ὁ μέγας Πέτρος ἐκχθρέμτομ.
Ἐπειδὴ εἶδε τὸμ Χῦ εἰς τὸ θυμαϛήριομ, ὡσαὰμ βρέφος ἀνδυμλόμ μὲ ξε-
χισμλόμ ῥάχο, Ϛ ἔλεγέμτα πῶς τῦ τὸ ἔχισεμ ὁ Ἄρειος. Ἀχιλλᾶς δὲ
ὁπῦ ἦγιμεμ Πατριάρχης Ἀλεξαμδρείας μετὰ τὸμ Πετρομ, μὲ πολλᾶς
ὑποχέσας ὁπῦ τῦ ἔκαμλμ ὁ Ἄρειος, ἐϛυγχώρησέμτα Μάλιϛα ἐχειρο-
τόνησέμτομ, Ϛ Πρεσβύτερομ. Ϛ καὶ ἐϛησέμτομ προεϛὸμ εἰς τὸ διδασκαλεῖομ
τῆς Ἀλεξαμδρείας. Ἀφ' ὗ δὲ ἐτελάυτησεμ Ἀχιλλᾶς, ἔγιμεμ διάδοχός του
Ἀλέξαμδρος. Ὁ ὁποῖος ἀϊείκομτας τ Ἄρειομ εἰς τοῦς πρώτους, Ϛ χει-
ρότθρους βλασφημίας, ἐδίωξέμτομ ἀϛὸ τ Ἐκκλησίαμ, Ϛ ἐκαθηρέμτομ
διὰ Συμόδυ. Διότι καθὼς λέγει ὁ Θεοδώρητος ἐδογμάτιζομ τομ Χριϛὸμ
τρεπτῆς φύσεως. Καὶ πῶς ἡ σάρκα ὁπῦ ἀμέλαβεμ, ἦτομ χωρεὶς νοῦ Ϛ
ψυχῆς. Αὐταῖς ταῖς βλασφημίαις, πρῶτος ὁ Ἄρειος ταῖς ἄρχισεμ, Ϛ
ἔυρεμ πολλοὺς εἰς τὼ δυϛεβείαμτυ Καὶ πρῶτομ φέρμει εἰς τὰ δόγ-
ματάτυ τὸμ Ἐυϛόχιομ Νικομηδείας Εὐσέβειομ. Τὸμ Τύρου Παυλῖμομ.

Καὶ ἡ Καισαρείας Εὐσέβιος, ὁ ἄλλως Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, τῆς Ἱερουσαλὴμ Πατριάρχης Ἀλεξάνδρου. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔφευγεν εἰς ὄλιγα τὰ οἰκουμενικὰ τοῦ βλασφημίας καὶ τὰ καθαίρεσιν τοῦ Ἀρείου, καὶ ἐπαρακινήθησαν πολλοὶ εἰς ἐκδίκησιν. Οὕτω λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας ταραττομένης, πολλοὶ τῶν Χριστιανῶν ἐζήτουν μαθεῖν τὰ ἀληθινὰ καὶ τὰ Χριστιανικὰ δόγματα. Ὁ γὰρ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, μὲ μεγάλην ζέσιν θέλοντας νὰ κάμῃ πᾶσαν φιλονικίαν, ἔφευγεν εἰς πᾶσαν τὰ οἰκουμενικὰ Βασιλικὰ γράμματα καὶ ἄμαξια, καὶ ἐσυναξεν τοὺς αὐτοὺς Πατέρας εἰς τὴν Νίκαιαν. Καὶ ἐπῆγον καὶ αὐτοὺς ἐκεῖ. Καὶ ὅταν ἐκάθησαν ὅλοι οἱ πατέρες, ὡσὰν προσαγγέλλος ἀπ' αὐτοὺς, ἐκάθησεν καὶ αὐτὸς, οὐχὶ εἰς Βασιλικὸν θρόνον, ἀλλὰ παρακάτω τῆς ἀξίας του. Καὶ ἀφ' οὗ ἐλαλήθησαν τὰ δόγματα τοῦ Ἀρείου, ἀμαθεμάτισάν τον πρῶτον ἐκεῖνον, ἔπειτα ὅλους τοὺς ὁμοφρονάδες του. Καὶ ὁ τοῦ Θεοῦ ὁ λόγος, ἀμεκρύνθη ἀπὸ τοὺς ἁγίους πατέρας, ὁμοούσιος, καὶ ὁμότιμος καὶ συναΐδιος μὲ τὸν πατέρα. Ἐσυνέθεσαν δὲ καὶ τὸ τῆς πίστεως σύμβολον, ἕως τοῦ, καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. Καὶ τὸ Συμβολον ἐτελείωσέν το ἡ δευτέρα Σύνοδος. Ἔτι δὲ ἐβεβαίωσεν ἡ αὐτὴ πρώτη Σύνοδος, καὶ τὴν τοῦ Πάσχα ἑορτὴν, πότε καὶ πῶς πρέπει νὰ τὴν κάμνωμεν, καὶ οὐχὶ ὁμοῦ μὲ τοὺς Ἑβραίους, καθὼς πρώτα ἦτον συνήθεια. Ἐξεφώνησαν δὲ καὶ κανόνας εἴκοσι διὰ τὴν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ δὲ ἅγιον τῆς πίστεως Σύμβολον, ὁ μέγας καὶ Ἰσαπόστολος Κωνσταντῖνος ὑπόρρησε καὶ ὅλους ὑπέγραψεν, καὶ ἐβεβαίωσέν το μὲ κόκκινα γράμματα. Ἀπὸ τὸν χορὸν δὲ τῶν τριακοσίων δεκαοκτὼ Πατέρων, ἦσαν ἀρχιερεῖς διακόσιοι τεσσαράκοντα δύο. Ἱερεῖς δὲ καὶ Διάκονοι καὶ Μοναχοὶ, ὀγδοήκοντα ἕξ. Καὶ ὅλοι ἦσαν τριακόσιοι δέκα ὀκτώ. Οἱ δὲ ἐπισημώτατοι ἦσαν Σιλβέστρος ὁ τῆς Ῥώμης ἀρχιεράρης. Μητροφάνης Κωνσταντινουπόλεως αὐθέντης. Καὶ καλὰ δὲν ἦτον παρόντων. Μὰ εἶχον τοποτηρητὰς Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρείας μὲ τὸν μέγαν Ἀθανάσιον ὁποῦ ἦτον Ἀρχιδιάκονός του. Εὐσταθίους Ἀντιοχείας, καὶ Μακάριος Ἱεροσολήμων. Ὁ Ὅσιος Κορδούβης Ἐπίσκοπος. Παφνούτιος ὁ Ὁμολογητὴς. Ὁ Μυροβλήτης Νικόλαος, καὶ Σπυρίδων ὁ Τριμιθοῦντος. Οἱ ὁποῖοι ἔχοντας ὁποῦ νίκησαν τὸν Φιλόσοφον εἰς τὴν Σινόδον, ἐβαπτίσθησαν, καὶ ἐδεξάμενον τὸ τελειοποίητον τῆς θεότητος. Ἐκ δὲ μὰ τελειώθη ἡ αὐτὴ Σύνοδος ἀπεθάνθησαν δύο ἀρχιερεῖς εἰς τὴν ὁποίαν τὰ κιβούρια ἔβαλεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος τοὺν ὄρον τῆς ἁγίας Συνόδου, καὶ ἐβύλωσέν τον μὲ ἀσφάλειαν ὁποῦ ἀρέθη, καὶ τοποθετήθη εἰς γεγραμμένος, καὶ βεβαιωμένος ἀρρήτοις λόγοις Θεοῦ, ἀφ' οὗ δὲ ἐτελειώθη ἡ Σύνοδος, ἐπειδὴ καὶ ἡ πό-

λις ἐπιάθη, καὶ ἐτελειώθη, ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἐπροσκάλεσεν ὅλους ἑκεινους τοὺς ἁγίους Πατέρας, καὶ ἤλθασιν ὅλοι. Καὶ προσδιαλέχθησαν ὁλονυχτὶς μὲ τὸν Κωνσταντῖνον, καὶ ἐχειροτόνησαν τὸν Μακάριον Ἱεροσολύμων. Καὶ ἐχειροτόνησαν τὸν Θεομήτορος, κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ Βασιλέως. Εἶτα ἀνεχώρησαν οἱ ἅγιοι ὁ καθ' εἷς εἰς τὴν ἐπαρχίαν του. Ὅμως πρὶν ἀναχωρήσῃ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, κυβέρνησεν τὰς θείας Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔχασεν τὰς αἱρεσιάρχους εἰς χαρτί, καὶ ἐξεμασέψαις εἰς τὴν τραχηλόν του. Καὶ ὅταν τὸν ἐρώτων ἡ Σιώδος εἰς τὰ δόγματά του, ἔλεγεν, πῶς εἰς τοῦτο, πεθαίνω. Διὰ τοῦτο ὁ Βασιλεὺς ἐπρόσταξεν τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, νὰ συγκοιμωμένῃ μὲ τὸν Ἄρειον. Ἦτον δὲ τότε Πατριάρχης μετὰ τὸν Μητροφάνην Ἀλέξανδρος. Ὁποῖος ἐξύρασε τὸ δυσρύτητον ἐξέκεινον εἰς ἀμφιβολίαν καὶ ἐδέετο τοῦ θεοῦ νὰ τοῦ Ἀποκαλύψῃ ἐὰν ἦναι ἀρεστόν του νὰ συγκοιμωμένῃ μὲ τὸν Ἄρειον. Καὶ ἐπειδὴ ἦλθε καιρὸς ὁποῦ ἔμελλον νὰ τὸν δεχθοῦν νὰ συλλειτουργήσῃ, ὁ Πατριάρχης ἐδέετο μὲ πλέον θερμότητα. Ἐρχόμενος δὲ ὁ Ἄρειος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς κάποιον κίονα τοῦ φόρου, ἐπέρασεν τὴν κοιλίαν διὰ μέσης, καὶ ἐμβαίνοντας εἰς ἕνα ἀναγκαῖον δημόσιον, ἐκεῖ διερράγη, καὶ ὅλα τὰ ἐνδόσθιά του ἐξεχύθησαν, καὶ ἔπεσαν κάτω καθὼς ἔπαθεν ὁ Ἰούδας. Διότι καὶ ὁ Ἄρειος μὲ ἴσην προδοσίαν, τὸν υἱὸν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἐπρόδωκεν τὸν υἱὸν τοῦ λόγου τοῦ Πατρός. Καὶ ἐξεχύθη ἐκεῖνος, καὶ ἀνεκρώθη. Καὶ οὕτως ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία ἐλάθρωθη ἀπὸ τὴν χαρεσίαν του. Τοὺς τριακοσίων δεκαοκτὼ Θεοφόρων Πατέρων πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ, ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ:

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ κυριακῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν ἁγίαν Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν. Καὶ τοῦτο ἐλάβαμεν ἀπὸ τὰ Ἑβραϊκὰ Βιβλία. Διότι καθὼς ἐκεῖνοι τιμῶσι, καὶ ἑορτάζουσι τὰς Πεντηκοστὰς διὰ τὰς ἑβδόμας ἀριθμόν, ἐπειδὴ μετὰ τὸ Πάσχα ἀπορμῶνται πεντήκοντα

ἡμέρας ἔλαβαν τὸν μόνον. Οὕτω δὲ ἡμεῖς μετὰ τὸ Πάσχα ἑορτάζοντες πεντήκοντα ἡμέρας λαμβάνομεν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· δὲ μοθετῆσαι τὰ ὅσα ἀρέσκειν τῷ Θεῷ. Γινώσκετε δὲ ὅτι εἰς τὰς Ἑβραίους, ἦσαν τρεῖς ἑορταί. Τὸ Πάσχα, ἡ Πεντηκοστή, δὲ ἡ σκηνοπηγία. Καὶ τὸ μὲν Πάσχα ἑορτάζαν εἰς ἀνθυμησιν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης ὅπου ἐδιάβησαν. Πάσχα δὲ διάβασις ἑρμηνεύεται. Ἐφανέρωσεν δὲ δὲ αὕτη εἰς ἐμᾶς ἐπάνοδον, δὲ διάβασιν ἀπὸ τὸ σκοτεινῆς ἁμαρτίας πάλιν εἰς τὸ Παράδεισον. Τὼν δὲ Πεντηκοστὼν ἑορτάζαν εἰς ἀνθυμησιν τῆς κακοπαθείας ὁπου ἀπέρασαν τὼ ἔρημον εἰς. Ἐπειδὴ μὲ πολλὰς θλίψας εἰσῆλθον εἰς τὼ γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Ὁπου ἀπηλαυσαν ἐν τῷ καρπῶν τῆς γῆς, ἤγουν σιταρίου, δὲ κρασιοῦ. Εἰς ἡμᾶς δὲ φαίνοι τὼ κάκωσιν ὁπου ἐπάθαμεν ἀπὸ τὼ ἀπιστίαν, ὡς μὴ εἰσέλθωμεν εἰς τὼ Ἐκκλησίαν. Διότι δὲ ἡμεῖς τότε μετὰ λαμβάνομεν τὸ δὲ πνευματικοῦ σώματος δὲ αἵματος. Καὶ τινές λέγουσι πῶς διὰ τὼν αὐτὼν τὼν αἰτίαν ἑορτάζεται ἡ Πεντηκοστὴ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους. Ἄλλοι δὲ λέγουσι διὰ τὼ τιμὼν τῆς, μ ἡμερῶν ὁπου ἐνίκησεν ὁ Μωϋσῆς, δὲ ἔλαβεν τὸν Θεόγραφον νόμον. Ἀκόμη δὲ διὰ ἀνθύμησιν τῆς μοιχοθυσίας, δὲ τῆς ἄλλων. Τὰ ὁποῖα ἁμαρτήσαντα, δὲ καταβάντας εἰς τὸ ὄρος ὁ Μωϋσῆς ἐνίκησεν. Καὶ ἄλλους πάλιν ἔφαγεν πῶς τὼ Πεντηκοστὼν ἑορτάζωμεν τὼν Ἑβραῖοι διὰ τὼ τῶν ἑπτὰ τιμὼν, καθὼς ἀκούομεν ἔπομεν. Διότι ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς πολυπλασιάζομενος μὲ ἑπτὰ, κάμνει τὸν πεντηκόντα. Ἤγουν διορίσκεται ὁ ἀριθμὸς εἰς τῆς μίαν ἡμέραν. Διὰ τοῦτο οὐχὶ μόνον εἰς ἡμέρας, ἀλλὰ δὲ εἰς χρόνους φθάνοντας ὁ Πεντηκοστὸς χρόνος, κατὰ τὼ σωκλείσαντες κάμνουν τὸν Ἰωβηλαῖον. Ἑπτὰ πλασιάζομενοι χρόνοι γεννᾶται ὁ Ἰωβηλαῖος. Εἰς τὸν ὁποῖον ἀφίνουσι τὼ γῆν ἄσπορον, διὰ νὰ δώσουν ἄνεσιν εἰς τὰ ζῶα τους. Καὶ τοὺς ἀγοραστὰς δούλους ἠλευθέρωναν. Τρίτων ἑορτὼν ἔχομεν τὼ σκηνοπηγίαν, τὼν ὁποῖαν ἑορτάζαν μετὰ τὴ σωάξιμ τῆς καρπῶν. Τυτές μετέπειτα πέντε Μωϋσῆς ἀπὸ τὼ ἑορτὼν τῶν Πάσχα. Καὶ αὐτὼν τὼν ἔκαμναν, εἰς ἀνθύμησιν τῆς ἡμέρας, εἰς τὼ ὁποῖαν ὁ Μωϋσῆς πρῶτον ἐθεμελίωσε τὼν σκηνὼν ὁπου τῶν ἔφαγεν εἰς τὸ ὄρος σινᾶ διὰ μεφέλης, δὲ ἐκατασκεύαζεν ὁ ἀρχιτέκτονας Βεσελεὴλ Διὰ τοῦτο κάμνουν, δὲ αὐτοὶ σκηνὰς, ἤγουν καλύβας τελοῦσι τὼν αὐτὼν ἑορτὴ. Κατοικοῦντων εἰς τοὺς ἀγροὺς, δὲ εὐχαριστοῦντων Θεῷ, εἰσόδιον τοὺς καρποὺς ὁποῦ ἐγεωργοῦσαν μὲ τοὺς κόπους των. Εἰς αὐτὼν τὼν ἑορτὼν φαίνεται, καὶ ὁ Δαβὶδ πῶς γράφει τοὺς ὑπὲρ τῶν ψαλμούς.

Εἶναι

Εἶναι δὲ τύπος τῆς ἐκ νεκρῶν ἡμῶν Ἀναστάσεως. Ὅταν διαλυθοῦν αἱ σωματικαὶ σκηναὶ εἰς τὼ γῆν. Καὶ πάλιν νὰ σηκωθοῦν μὲ τὴ ψυχὴν, θέλομεν ἀπολαύσει τοὺς καρποὺς τῶν ἰδίων νόμων, εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἠξεύρετε πῶς εἰς τὼ αὐτὼν ἡμέραν ἑορτάζομεν τῆς Πεντηκοστῆς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον κατῆλθεν εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἔφαγεν καλὸν σημεῖον εἰς τοὺς ἁγίους νὰ χωρίσουν τὰς ἑορτάς, διὰ τὸ μεγαλεῖον τῶν πανηγύρεως, δὲ ζωοποιοῦ πνεύματος, ὅτι εἶναι ἕνα πρόσωπον τῆς ἁγίας, δὲ ζωαρχικῆς τριάδος, ἰδοὺ δὲ ἡμεῖς εἰς τὼ αὔριον θέλομεν ἑορτάσει τὼν Ἀναστάσιμ τοῦ ἁγίου πνεύματος. Τοῦτο τὸ ἁγίων Ἀποστόλων πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμὴν :-

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ,

Τῆς Πεντηκοστῆς. Ἤτοι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος :-

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς, αὐτὸ τὸ πανάγιον, δὲ ζωοποιόν, δὲ παντοδύναμον ἑορτάζομεν πνεῦμα. Τὸ ἕνα πρόσωπον τῆς ἁγίας τριάδος Θεοῦ Τὸ ὁμότιμον, δὲ ὁμοούσιον, δὲ ὁμόδοξον μὲ τὸν Πατέρα, δὲ τὸν Υἱόν. Διότι εἰς τὼ αὐτὼν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἐπεδήμησεν ὑπερφυῶς εἰς τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους, εἰς τὸ ὑπερῶον ὅπου ἦσαν καθήμενοι. Καθ' ὁμοίωσιν γλωσσῶν ἀπὸ φωτίαν. Καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς τὴ καθ' ἕνα. Ὅμως διὰ τὼ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα τιμὼν, δὲ ξεχωρισμὸν, δὲ εἰς αὐτὼν τὼν Πεντηκοστὼν ἔφαγεν νὰ τὸ ἑορτάζομεν οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὁπου ἐδιάταξαν καλῶς τὰ πάντα. Διότι ὁ σωτὴρ πρὶν τῶν πάθους ὑποσχέθη τοὺς μαθητὰς τὼν ἐλάσιμον, λέγων. Συμφέρει ὑμᾶς ἐγὼ ἀπελθω, ἐὰν δὲ ἐγὼ μὴ ἀπελθω ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλάσεται. Καὶ πάλιν εἰς ἄλλον τόπον λέγει. Ὅταν δὲ ἔλθη ἐκεῖνος διδάξη ὑμᾶς, δὲ ὁδηγήσῃ εἰς πᾶσαν τὴ ἀλήθειαν Καὶ πάλιν ἐρωτήσω τὸν πατέρα, δὲ ἄλλον Παράκλητον πέμψει ὑμῖν. Τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τῶν πατρὸς ἐκπορεύεται Καὶ πάλιν ἀφ' ὃ ἀναβήτω, ὅταν ἀπέβαινον εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπέμψας. Πρὶν μείνατε εἰς Ἰερουσαλὴμ, ἕως ὅπου νὰ ἐνδυθῆτε δύναμιν ἐξ ὕψους. Τῶρα κατὰ τὼ ὑποσχεσίν ἔπεμψέρτο. Καθὼς ἐπερίμενον συναγμένοι εἰς τὸ ἀνώγαιον. Ὅταν ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, τὼ τρίτων ὥραν τῆς ἡμέρας, ἄφνω ἔγινεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μία βροντὴ, ὥστε τὼ ἤκουσον ὅλη ἡ οἰκουμένη. Καὶ κατέβη τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, εἰς εἶδος γλωσσῶν πυρίνων.

Εἰς τὴν καθ' ἕνα Ἀπόστολον, οὐχὶ μόνον τοὺς δώδεκα, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἑβδομήκοντα. Καὶ ἐλάλησαν ξέναις γλώσσαις. Ἡ γενὸ καθ' ἕνας Ἀπόστολος, ὁμίλαν ὅλαις ταῖς ἐθνῶν ταῖς γλώσσαις. Οὐχὶ δ' ἔλεγον τὴν πατρικὴν γλῶσσαν, καὶ ἥκουόν τινες ἀλλόφυλοι, ἀλλὰ τὴν ἑαυτῶν ὅλων. τοὺς γλώσσαις ὁ Ἀπόστολος ἤκουε καὶ ἐλάλει. Ἀπὸ τούτου καὶ τινες ὀνειδίσαντες, καὶ ἥκουόν τινες, ἐλόγιαζαν πῶς εἶναι μεθυσμένοι. Διατὶ μὴ ξέροντόν πῶς ὁ Ἀπόστολος ὁμίλαν εἰς ὅλας ξεχωριστὰ κατὰ μέρος εἰς τὴν ἰδίαν τὴν γλῶσσαν. Ἐλεγάντες μεθυσμένους. Ἄλλοι δὲ ἐθαύμαζον, καὶ ἔλεγον. Τί πρᾶγμα θέλει νὰ εἶναι τοῦτο; ἢ τὸν δὲ τότε σωναγμένοι ἄνθρωποι ἀπὸ ὅλην τὴν γῆν διὰ τὴν ἑορτήν. Πάρθοι, μῆδοι, καὶ ἔλαμῖται. Οἱ ὁποῖοι ἦτον πρὸ ὀλίγου καιρῶ σκλαβωμένοι ἀπὸ τὸν Ἀντίοχον Ἐπιφανῆ, μὲ δὲ τὸ πρᾶ τὸ ἅγιον μετὰ τὴν ἀναίλημψιν ἀπερμῶντας δέκα ἡμέρας. Καὶ οὐχὶ σωστὰ ὁποῦ ἀνελήφθη ὁ Χριστός. Διὰ νὰ φέρνουν μαθηταὶ εἰς θρονότεραν Πεντηκοστὴν διὰ τὸ ἐνδέχονται. Λέγουσι δὲ τινες, ὅτι πᾶσαν μίαν ἀπ' αὐτὰς τὰς δέκα ἡμέρας, καθ' ἕνα ἀπὸ τὰ Ἀγγελικὰ τάγματα ἐρχόμενον, ἐπροσκυνᾶτην τὸν σαρκωθέντα σάρκα τὸν Χριστόν. Καὶ τελειώνοντας οἱ Ἑβδομήκοντα ἡμέρας τὴν δεκάτην ἐπεδήμησεν ὁ παράκλητος. Γενομένης τῆς διαλλαγῆς Θεοῦ μετὰ ἀνθρώπων, διὰ μέσου τοῦ υἱοῦ. Μετὰ πεντήκοντα ἡμέρας ἀπὸ τὸ Πάσχα, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ παλαιοῦ νόμου. Ἐπειδὴ ὁ Ἰσραὴλ ἀφ' οὗ ἐπέρασε τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν μετὰ πεντήκοντα ἡμέρας ἔλαβεν τὸν δεκάλογον. Καὶ δὲ τὴν ὁμοίωσιν. Ἐκεῖ ὄρος, ὧδε ἀνώγαιον. Ἐκεῖ φωτιά, ὧδε γλῶσσαις πυρινᾶς. Ἐκεῖ βρονταῖς, καὶ γνόφος, καὶ ἐδῶ πνοὴ βιαία. Καλέβη λοιπὸν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς ὁμοίωσιν γλωσσῶν. Διὰ νὰ δείξῃ τὴν συγέμειαν ὁποῦ ἔχει μὲ τὸν λόγον. Ἢ διατὶ οἱ Ἀπόστολοι ἔμελλον νὰ διδαξουν, καὶ νὰ φέρουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς θεογνωσίαν μὲ τὴν γλῶσσαν τους. Ἢ τὸν δὲ ἀπὸ φωτιάν, διότι ὁ Θεὸς εἶναι πῦρ ὁποῦ καταλύει πᾶσαν ὕλην ἁμαρτίας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ καθαρίζοντας. Διαμερισμένους δὲ γλῶσσαις, διὰ τὰ χαρίσματα. Καὶ καθὼς πόλεμον ἐκείνους ὁποῦ ὁμίλησαν μὲ μίαν γλῶσσαν διεμοίρασέν την εἰς πολλοῦς, καὶ ἐσύγχυσέν τους. Ἔτζη καὶ τὴν ὥραν ἐκείνους ὁποῦ ἤξεραν μίαν γλῶσσαν ἐμοίρασέν την εἰς πολλοῦς, διὰ νὰ συνάξῃ ἐκείνους ὁποῦ διεσκόρπισαν μὲ ἐκείνους εἰς τὰ πέρατα τὰ οἰκουμένης. Τίμεται δὲ εἰς τὴν ἑορτὴν ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον πολλοὶ σωνηθρισμένοι, διὰ νὰ ἀκουσθῇ τὸ πρᾶγμα εἰς πᾶσαν τὴν Οἰκουμένην. Καὶ διὰ νὰ θαυμάζουν ὅσοι ἔτυχον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, νὰ κάμουν τὸ Πάσχα, βλέποντες τὰ ὅσα ἔγιναν. Καὶ Πεντηκοστὴν ἡμέραν, ὅτι ἔκαμναν

χθέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ὁποῦ ἐδόθη ὁ πρῶτος νόμος. Εἰς τὸν ἴδιον μὰ ὄξεχυθῇ, καὶ ἡ χάρις τοῦ παραγίου πνεύματος. Καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἐποίησεν, εἰς τὸ μυστικὸν Πάσχα ἐθυλάχθη, καὶ ἐπαραδώτε τὸ ἀληθινὸν Πάσχα. Καὶ δὲν ἦλθε τὸ ἅγιον πνεῦμα εἰς τὸ σῶμα τοῦ Ἀποστόλων, ἀλλ' ἐκάθησεν εἰς τὰς κεφαλάς των. Ὁποῦ εἶναι τὸ πνευματικόν. Καὶ ἀξιώτερον μέρος τοῦ σώματος. Ἐκεῖ ὁποῦ κατοικᾶ αὐτὸς ὁ νοῦς, ὁποῦ δίδει τὸ λέγειν εἰς τὴν γλῶσσαν. Ἢ καὶ κατὰ ἄλλον τρόπον. Ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα διὰ τῆς λαλιᾶς πέμπει τὴν φωνήν, ὅθεν καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον μὲ ταῖς γλώσσαις ἐχειροτόνησεν τοὺς Ἀποστόλους θεῖαις κεφαλαῖς εἰς πᾶσαν τὴν ὑπουράνιον διδασκαλοῦς. Διότι ἡ χειροθεσία εἶς τὴν κορυφὴν γίνεται. Ὁ δὲ ἦχος καὶ τὸ πῦρ, καθὼς καὶ εἰς τὸ Σινᾶ ὄρος, ἔγινεν διὰ μὰ δείξῃ πῶς τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἦτον καὶ τῶρα, ὁποῦ ἔδωκεν τὸν νόμον, ἐδιάταξεν τὰ πάθη. Ἐσυγχύθη δὲ τὸ πλῆθος μὲ τὸν κτύπον τοῦ μεγάλου πνοῆς. Διὰ μὰ ἀποδείξῃ πῶς ἔχουν τέλος ὅσα προεῖπεν ὁ Χριστὸς τοὺς Ἑβραίους διὰ τὴν καταστροφήν τους. Εἰ δὲ πῶς ἦτον ὡσὰν φωτιά, διὰ μὰ μᾶς μοίσῃ τινὰς περὶ τοῦ ἁγίου πράγματος τί σωματικὸν καθαρίμουσιν γοῦν οἱ Ἀπόστολοι πῶς ἦτον μεθυσμένοι, ἀλλ' ὁ Πέτρος ἐστάθη εἰς τὸ μέσον καὶ ἐδημηγόρησεν εἰς τὸ πλῆθος, καὶ ἤλεγξέν τους πῶς δὲν εἶναι ἀληθεια, φέρνοντας τὴν προφητείαν τοῦ Ἰωὴλ εἰς μαρτυρίαν. Καὶ ἔκαμναν ἐξακοσίους ἐξήντα τρεῖς χιλιάδες ψυχαῖς Παράκλητος δὲ λέγεται τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐπειδὴ δύνατον μὰ παρηγορεῖ καὶ μὰς βυμαμώνει, ἀντὶ δὲ τοῦ κυρίου, τοῦτο ἐλάβομεν, καὶ ἔχομεν τὸ διὰ μέσου. Καὶ ὅτι μεσιτεύει ὑπὲρ ἡμῶν, φανερὰς ἀλαλήτοις πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ προσέχατον ἡμῶν ὡς φιλάνθρωπον. Καθὼς καὶ ὁ Χριστός. Διότι Παράκλητος λέγεται, καὶ ἐκεῖνος. Διὰ τοῦτο λέγεται καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα Παράκλητος. Διότι λέγει ὁ Ἀπόστολος. Ἔχομεν Παράκλητον Ἰησοῦν τὰ πρὸς τὸν Θεόν. Ἄλλος δὲ λέγεται διὰ τὸ ὁμοῦσιον. Διότι τὸ ἄλλος λέγεται εἰς μίαν οὐσίαν, καὶ φύσιν. Τὸ δὲ ἄλλο καὶ ἄλλο διάφορος εἶδομεν εἰς διαφορετικὰς φύσεις. Τοῦτο τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον εἶναι ἕνα κατὰ πάντα μὲ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν. Διὰ τοῦτο καὶ σωσδημιουργεῖ μετ' αὐτοὺς τὰ πάντα. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀναγασμὸ ὁποῦ μέλλει νὰ γενῇ. Καὶ ὅσα βούλεται ποιεῖ. Ἀνιαζει, ἀφορίζει, μεσοποιεῖ, ἀποστέλλει, σοφίζει, χρίει, προφήτας, καὶ μὰ εἰπῶμεν ἁπλῶς τὰ πάντα ποιεῖ. Εἶναι αὐτεξούσιον, παντοδύναμον, ἀγαθόν, αὐθέντην, ἡγεμονικόν. Ἐξ οὗ δίδεται πᾶσα σοφία, ζωὴ, κίνησις. Καὶ ἔτι ἄλλο ὁποῦ μετέχει ἁγιωσύνης, καὶ πάσους ζωῆς. Καὶ ἁπλῶς ὅσα ἔχει ὁ πατὴρ καὶ ὁ

Σὸ ψὸς, πλωὶ τῆς ἀγεμμησίας, Σ τῆς γεμμήσεως. Α'πὸ μόμομ τὸμ πατέρα ἐκπορεύομμομ. Λοιπὸμ ἐκχυθέντος τῶ ἁγίω πμάματος Θεοῦ πᾶσαμ σάρκα, ἐγεμίσθη ὁ κόσμος ἀπὸ καθελογῆς χάρισμα. Καὶ διὰ μέσου τοῦ, ἦλθομ τὰ ἔθμη πάμτα πρὸς τὼ θεομμωσίαμ. Καὶ ἤροίζεται πᾶσα μάσος, Σ πᾶσα Μαλακία. Λοιπὸμ εἰς τὲς μαθητὰς τρεῖς βολαῖς ἐδώθη ἀπὸ τὸμ Χριςὸμ τὸ πῦα τὸ ἅγιομ. Περὶ τῶ πάθους. Α'μυδρῶς, ἤγομ σωεσκιασμμῶς. Μετὰ τὼ ἀμάςασιμ μετὰ τῶ ἐμφυσήματος, φαμόρωτόρομ Καὶ πῶρα ὁπῶ τῶ ἔπεμψεμ ὑσιωδῶς. Μᾶλλομ ἀυτὸ καπλήθεμ, τελεώτόρομ φώτιζομ, Σ ἁγιάζομ ἀυτές. Καὶ δι' ἀυτῶ πάλιμ τῆς οἰκομμήνης τὰ πέρατα οἰκειομμόμ Τῆ Χάμφοιτήσει τῶ ἁγίω πμάματος. Πρεσβείαις τῆ Α'ποςόλωμ Χριςὲ ὁ Θεὸς ἡμῶ, ἐλέησομ ἡμᾶς. Α'μήμ:-

ΣΥΝΑΞΑ'ΡΙΟΝ ΤΗ͂Σ ΚΥΡΙΑΚΗ͂Σ, ΤΩ͂Μ Α'ΓΙΩ͂Μ ΠΑ'ΝΤΩΜ:-

Τῆ ἀυτῆ ἡμέρα κυριακῆ μετὰ τὼ Πεμτηκοςήμ, τῆ ἁγίωμ πάμτωμ ἑορτὼ ἑορτάζομμομ. Ο͂σες ἔζησαμ ἁγίαμ ζωὼ εἰς ὅλομ τὸ οἰκομμέμομ. Λέγω δή, Α'σίαμ, Εὐρώπήμ, Λυβίαμ, Βορρᾶμ, Σ μόμομ. Τῶ ὁποῖαμ οἱ θειόταται Πατέρες ἡμῶ ἐπρόταξαμ μὰ τὼ ἑορτάζομμομ, μετὰ τὼ τῆ ἁγίω πῦς καθοδομ Θέλομτες μὰ δείξομ μὲ κάποιομ τρόπομ, πῶς ἡ παρμσία τῆ ἁγίω πῦς, ἀνήργησεμ διὰ μέσω τῆ Α'ποςόλωμ τοιαῦτα. Ε͂χομτας Σ ἁγίασεμ, Σ ἐσόφισεμ τὲς ὁμοίωσμας σαρκικὲς ἀμθρώπυς, διὰ μὰ ἀποσώσωσ ἐκεῖμο τὸ τάγμα τὸ Α'ήτελικὸμ ὁπῶ ἔζέπεσεμ. Καὶ ἐκατάςησέμτες τέτοιες. Καὶ ἐπαφέςησέμτες τῶ Θεῶ διὰ τῆ Χριςῆ. Μέρος μὲμ διὰ Μαρτυρίω, Σ αἵματος. Α'λλες δὲ μὲ ἀναρετομ πολιτείαμ, Σ διαγωγὼ, Σ ἔγιμεμ πρᾶγμα ὑπὲρ τὼ φύσιμ. Κατέβη γῶμ τὸ πμᾶμα τὸ ἅγιομ εἰς θεωρίαμ φωτίας, ἡ ὁποῖα φυσικὰ εἶμαι ἀμωφόρης, ἤγομ ζητεῖ τὰ ἄμω πάμτοτε, Σ ἀμέβη τὸ χῶμα ὁπῶ φυσικὰ ῥέπει εἰς τὰ κάτω. Καὶ τὸ ἡμέτερομ φύραμα ἤγομ ἡ σάρξ ὁπῶ ἀμέλαβεμ ὁ Χς πρὸ ὀλίγες ἡμέρας, ὑψώθη, καὶ ἐκάθησεμ εἰς τὰ δεξιᾶ τῆς Πατρικῆς δόξης Καὶ πῶρα σύρμει ὅλες ὅσες θέλωσ ἐκεῖ κατὰ τὼ ςόχεσιμ. Καθὼς ὁ Θεὸς λόγος ἀμέθεξεμ τὰ ἔργα τῆς καταλλαγῆς, διὰ τὼ ὁποῖαμ ἦτομ ὁ σκοπὸς τῶ τέλες τῆς ἐνσάρκω οἰκομομίας. Ο͂πῶ ἦλθεμ πρὸς ἡμᾶς, διὰ μὰ φέρει τὸμ ἐξ ἐθμῶμ λαὸμ τὸμ ἀχωρομ εἰς ἕμωσιμ, Σ φιλίαμ Θεῶ. Καὶ ὡσαὶμ πρωῖμα δῶ-

μα δῶρα, ἀφιέρωσεμ τὰ ἀπὸ τ ἀμ' μομ φύσιμ, ὅσες ἐνίκησαμ τὸμ ἐχθρὸμ, Σ ἀμήρεσησαμ τῶ θεῶ Κατὰ ἕμα τρόπομ μὴ ἑορτάζομμομ ὅπως τὼ ἑορτ τῶ ἁγίωμ πάμτωμ. Κ ιτὰ δὲ ἄλλομ παλιμ ἐπειδὴ πολλοὶ ἀμηρέσησαμ τῶ Θεῶ, Σ διὰ τὼ ακρ ως ἀρετὼ, δεμ ἐμωρεάθησαμ εἰς τὲς ἀμθρώπυς μὰ ὁμολογῶσι. Η͂ Σ διὰ ἄλλου τρόπομ ἀμθρώπομ. Ο͂μως ἔχω πολλὼ δόξαμ πρὸς τομ Θεομ. Η διατὶ πολλοὶ ἐπολιτεύθησαμ κατὰ Χ μὸμ ἁγίαμ ζωὼ, εἰς τὰς Ι'μδίας, εἰς τ Α'γυπτομ, Α'ραβίαμ, Φρυγίαμ, Μεσοποταμίαμ Καὶ αμωθεμ τῆ ἀνξέσμης, Σ εἰς ὅλω τὼ δύσιμ. Καὶ ἕως τὰς Βρεταμικὰς μήσους. Α'πλῶς εἰς ὅλω τὼ ἀματολὼ, Σ δύσιμ Καὶ ἐπειδὴ δεμ ἦμαι ἄχολομ μὰ τιμήσω ἅπαμτας. Διὰ τὸ ἀχμώ ερςομ. Ε͂λαβεμ σωηθεαμ ἡ Ε'κκλησία καθὼς εἶμαι τὸ πρέπομ διὰ μὰ ἔχωμ, Σ ἑκάμωμ ὅλωμ ὁπῶ ἀμηρέσησαμ τῶ Θεῶ εἰς τὼ γῶ τὼ βοήθεμτες. Ε͂τι δὲ, Σ διὰ ἑκάμες ὁπῶ μέλλω μὰ ἁγιάσω μὲ τέπετα, διὰ τῶτο οἱ ἅγιοι Πατέρες ὠομοθέτησαμ μὰ ἑορτάζομμομ πάμτας τὲς ἁγίες, τὲς πρόσω Σ ὕςερες, φαμερύστε Σ ἀφαμεῖς, εἰς ὅσες τὸ πμᾶμα τὸ ἅγιομ ἐσκίωσε, Σ ἁγίασεμ συμπεριλαμβάμομτάς μὰ τὲς τιμῶμμομ Ε͂τι δὲ Σ διὰ ἄλλω αἰτίαμ Ε'πειδὴ πρέπει τὲς καθ' ἑκάςω ἑορτάζομμομ ἁγίες μὰ τὲς σωαίξομμομ εἰς μίαμ ἡμέραμ εἰς ἀπόδειξιμ πῶς ὅλοι ἀγωμίσθησαμ διὰ τομ ἕμα Χριςομ. Καὶ ὅλοι ἔδραμομ εἰς τὸ ἀυτὸ ςάδιομ τῆς ἀρετῆς. Καὶ ὅπως πάμτας ὡς δήλοι Θεῶ, ἀξίως ἐςεφαμώθησαμ. Οὗτοι τὼ Ε'κκλησίαμ ἐσυζήσαμ, ἀμαπληρώσαμ τὰ τομ ἄμω κόσμομ. Καὶ παραχιμᾶσιμ Σ ἡμᾶς μὰ φθάσομμομ μετ' ἀυτὲς τομ ἴσομ ἀγῶμα. Ε'πειδὴ ἔμαι πολλῶμ λογιῶμ διαφορὰ εἰς ταῖς ἀρεταῖς τες, μὰ τὲς μιμήθα ὅσομ δυμόμεθα, μὲ μεγάλημ προθυμίαμ. Τ τες λοιπὸμ τὲς ἀπ' αἰῶμος ἁγίες, Λεωμ ὁ ἀοίδιμος, Σ σοφώτατος Βασιλεὺς, ἔκτισέμτες μαὸμ μέγιςομ Σ ἀμορφώτατομ κομπὰ εἰς τομ μαὸμ τῆ ἁγίωμ Α'ποςόλωμ, μέσα εἰς τὼ Κωμςαμτιμόπολιμ. Σ πρῶτομ μὲμ ὡς λέγωσιμ ἔκτιζεμ τ ἀυτομ μαὸμ διὰ τ Θεοφαμῶ τὼ πρώτημτα γωμῶκα. Η͂ ὁποῖα ἀμηρέσησεμ ἄκρως τῶ Θεῶ. Καὶ τὸ θαυμαςὸμ πῶς μέσα εἰς τὲς θορύβες τῆς Βασιλείας. Καὶ ἐπειδὴ ἐκοιμώρησεμ τὸμ σκοπόμτα εἰς τ Ε'κκλησίαμ, δεμ τὼ ἀῦρηκεμ ςωοτακτικῶ εἰς τὸ θέλημάτα. Μὴ δὲ ἔςόρξεμ τὸ φρόμημάτα, λέγομτας πῶς δεμ ἦμαι πρέπομ, ἐκείνημ ὁπῶ χθὲς τ ἄλλημ ἐφθάρετομ μὲ Βασιλικῶ φαμπασίαμ Σ τρυφῶ. Ε'ξάφμα μὰ τ τιμήσω τόσομ, ὥςε μὰ τῆς κτίσεως τέτοιομ μαθμ μεγαλοπρεπᾶ, Σ ἅγιομ, Σ μήτε ὁ καιρὸς τὸ ἐδίδεμ, μὰ γεμῆ, ἐὰμ ἀῦρέσησεμ, Σ εἰς τομ Θεομ. Τότε ὁ σοφώτατος Βασιλεὺς μὲ σωοδικὴμ θέλημα

λημα ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, τὸν μέγαν ναὸν ὃν ἔκτισεν, ἀφιέρωσέν τε εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους τῆς οἰκουμένης, λέγων, ἐὰν δή τεσσαρῶν εἶναι ἁγίων, θέλη σωαριθμηθῆναι μετὰ πάντων τῶν ἁγίων. Καὶ διὰ τοῦτο ἐγὼ λογιάζω πῶς ἀπ' ἐδῶθεν ἔλαβεν ἡ ἀρχὴ νὰ ἑορτάζεται ἡ αὐτὴ ἑορτή. Ἔχομεν νὰ ἤτον, ὡς ἀπ' ἐμπροτέρα. Καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἐβάλαν ὑστέραν πάντων τῶν ἑορτῶν εἰς τὸ Τριώδιον γύρωθεν ὅλαις ταῖς ἑορταῖς τοῦ χρόνου συσφίγγουσαν, δὲ πρικλείουσαν ὡσὰν φραγμόν. Διότι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις, δὲ ἡ τάξις, ἂν καλὰ δὲ προπολλοῦ ἄρχησεν, ὡς κατ' ὀλίγον ἔρχεται εἰς καλὴν κατάστασιν καθὼς ἔκαμνεν χρεία, ἀλλ' εἰς ταῖς ἡμέραις τούτου τοῦ Βασιλέως, ἑκατέρα θὴ εἰς τὸ τέλειον, δὲ ἐτυπώθη μὲ τὴν τάξιν ὁποῦ εἶναι σήμερον. Λοιπὸν τὸ Τριώδιον νὰ εἴπωμεν, μὲ βραχυλογίαν περιέχει μέσα μὲ μεγάλην φιλοτιμέλειαν, τὰ ὅσα ὁ Θεὸς ἐποίησε δι' ἡμᾶς ἀρρήτοις λόγοις. Τὸν ξεπεσμὸν τοῦ διαβόλου ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Μὲ τὴν πρώτην παραβολήν. Τὴν ὀξυχίαν τοῦ Ἀδὰμ, δὲ παράβασιν. Τὴν οἰκονομίαν ἅπασαν τοῦ Θεοῦ, ὡς λόγου. Καὶ μὲ τί τρόπον πάλιν ἀνέβημεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, διὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος. Καὶ ἂν επληρώσαμεν, τὸ τάγμα τῶν ἑωσφόρων ὁποῦ ἔπεσον. Τὸ ὁποῖον χωρίζεται διὰ τῶν ἁγίων πάντων. Γνώσκετε δὲ πῶς τώρα ἑορτάζομεν, πάντα ὅσα μὲ τὴν ἀγαθήν του δόσιν ἡγίασε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. Λέγω δὴ τοὺς ὑψηλοτάτους, καὶ ἁγιαστικοὺς μόχους, ἤγουν τὰ Ἐμμέτα τάγματα. Τοὺς προπάτορας, ὡς Πατριάρχας. Τοὺς Προφήτας, δὲ τοὺς ἱεροὺς Ἀποστόλους. Τοὺς Μάρτυρας, δὲ τοὺς Ἱεράρχας. Τοὺς Ἱερομάρτυρας, δὲ Ὁσιομάρτυρας. Τοὺς ὁσίους, δὲ δικαίους. Καὶ ἀπάσαν τὴν ἁγίων γυναικῶν χορείαν. Καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἁγωνιώμενους ἁγίους, μεθ' ὧν ἔζησαν, δὲ οἱ Θαυμαστοὶ ἄγγελοι, ἤγουν ἐκεῖνοι ὁποῦ μέλλουν νὰ ἁγιάσουν μετέπειτα. Καὶ πρὶν ὅλους, δὲ ἁγιασμα, μὲ ὅλους, καὶ ὕστερον ἀπὸ ὅλους, τὴν τῶν ἁγίων ἁγίαν, τὴν ὑπεραγίαν, ὡς ὑπὲρ τὴν Ἀγγελικῶν ταγμάτων, χωρὶς σύγκρισιν ἁγιωτέραν, τὴν κυρίαν ἡμῶν, καὶ θεοτόκον Μαρίαν, τὴν ἀειπάρθενον. Ἣς ταῖς πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς, δὲ πάντων τῶν ἁγίων σου, ἐλέησον δὲ σῶσον πάντας ἡμᾶς ὡς μόνος ἀγαθὸς, δὲ φιλάνθρωπος.

ΤΕΛΟΣ.